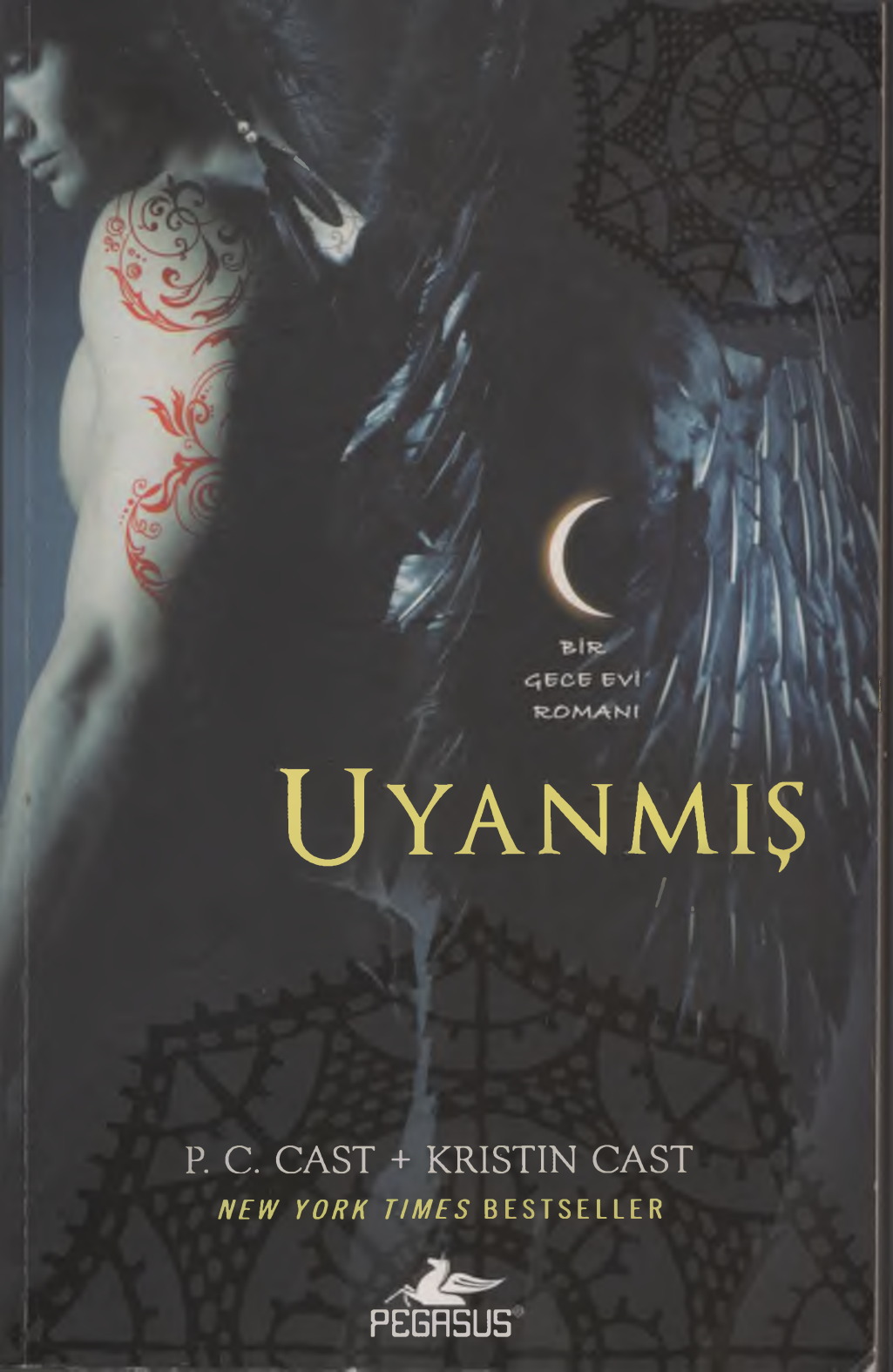

UYANMIŞ

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

YIKIMIN EŞİĞİNDEKİ ÇARESİZ BİR GENÇ KIZ, KALBİNİN KIRILMAMASI İÇİN NE YAPABİLİR?

ARKADAŞLIĞIN SINIRLARI NEREYE KADAR UZANABİLİR
VE GENÇ BİR KIZIN KALBİNDEKİ AŞK NE KADAR GÜÇLÜ OLABİLİR?

HEPSİ VE ÇOK DAHA FAZLASI
GECE EVİ'NİN SOLUK KESEN 8. KİTABINDA...

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-4456-05-5

Kapak Tasarımı: Angela Goddard
Kapak Fotoğrafı: Herman Estevez
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

Pegasus Yayınları: 289
Bestseller Roman: 111

UYANMIŞ
P. C. CAST – KRISTIN CAST
Özgün Adı: Awakened

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Kemal Küçükgedik
Son Okuma: Nilüfer Altınel
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011

ISBN: 978-605-4456-05-5

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

UYANMIŞ

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, St. Martin's Press ailemize teşekkür etmek isteriz; yayıncımızı içtenlikle sevip saydığımızı söyleyebilmek muhteşem bir şey.

Ajansımız Meredith Bernstein'ı da çok seviyoruz, o olmasaydı Gece Evi olmazdı.

Evren'deki en akıllı, en havalı, En İyi Okuyucular olan hayranlarımıza teşekkür ederiz!

Gece Evi Tulsa turnesini eğlenceli kılan, memleketimizdeki destekçilerimize de özellikle teşekkürler.

Not: Philadelphia'dan Joshua Den: Alıntılar için teşekkürler. Hihihihi!

BÖLÜM BİR

Neferet

Huzursuz edici bir rahatsızlık hissi Neferet'i uyandırdı. Rüyayla gerçek arasındaki o sınırları belli olmayan yerden tamamen ayrılmadan önce, uzun, zarif parmaklarını Kalona'ya uzattı. Dokunduğu kol, kaslıydı. Parmak uçlarının altındaki ten, güçlü, pürüzsüz ve hoştu. O küçük ve kuş tüyümsü dokunuş yeterli olmuştu. Kalona kıpırdandı ve hevesle ona döndü.

"Tanrıçam." Sesi, uyku mahmurluğu ve yenilenmiş bir arzunun başlangıcıyla boğuk çıkıyordu.

Neferet'in canını sıkıyordu.

Aslında hepsi canını sıkıyordu; çünkü hiçbiri *o* değildi.

"Bırak beni... Kronos." Saçma ve aşırı hırslı ismini anımsamak için duraksayıp hafızasını yoklamak zorunda kalmıştı.

"Tanrıçam, yoksa keyfinizi kaçıracak bir şey mi yaptım?"

Neferet ona baktı. Erebus'un Oğulları'ndan biri olan genç

savaşçı, yanında boylu boyunca yatıyordu. Yakışıklı yüzü açık, ifadesi istekli, deniz mavisi gözleri mumla aydınlanan yatak odasının loşluğunda bile, en az Neferet'in onu bir önceki gün kalenin avlusunda antrenman yaparken izlediği zamanki kadar çarpıcıydı. Bir anda Neferet'in arzusunu harekete geçirmişti. Tek bir davetkâr bakışla, kendi rızasıyla ona gelmiş, ne kadar hevesle olsa da boşu boşuna, sadece ismen değil, özünde de bir Tanrı olduğunu ispatlama girişiminde bulunmuştu.

Ancak Neferet daha önce bir ölümsüzün yatağına girmişti ve bu yüzden *Kronos*'un aslında nasıl bir sahtekâr olduğunu çok yakından biliyordu.

Neferet adamın mavi gözlerine sıkkın bir ifadeyle bakarak, "Nefes almak," dedi.

"Nefes mi alayım, Tanrıçam?" Kronos kafası karışmış gibi, aslında top ve gürz gibi silahları temsil etmesi gerekirken Neferet'e süslü Dört Temmuz havai fişekleri gibi görünen dövme deseniyle bezeli alnını kırıştırdı.

"Keyfimi kaçıracak ne yaptığını sordun, ben de cevap verdim. Nefes alıyorsun. Ve bunu fazla yakınımda yapıyorsun. Keyfimi kaçıran *bu*. Yatağımdan ayrılma zamanın geldi." Neferet iç geçirdi ve parmaklarını onu kovalar gibi salladı. "Git. Şimdi."

Kronos'un yüzündeki belirgin incinme ve şok ifadesi karşısında az kalsın yüksek sesle gülecekti.

Bu genç gerçekten de ilahî refakatçisinin yerini tutabileceğine inanıyor muydu? Bu düşüncenin küstahlığı öfkesini körüklemişti.

Neferet'in yatak odasının köşelerinde, gölgelerin içine sinmiş gölgeler beklentiyle kıpırdanıyorlardı. Neferet her ne kadar varlıklarının farkında olduğunu belli etmese de heyecanlarını hissediyordu. Ve bu hoşuna gidiyordu.

"Kronos, kafamı dağıtmama yardım ettin ve kısa bir süre için de olsa bana zevk verdin." Neferet ona bir kez daha dokundu, ancak bu kez o kadar nazik değildi. Tırnakları, savaşçının kalın kolundan aşağı doğru, iki kabarık iz bırakarak indi. Genç savaşçı ne ürperdi ne de geri kaçtı. Aksine dokunuşu altında titredi ve nefesi hızlandı. Neferet gülümsedi. Daha gözleri birbiriyle buluştuğu anda, bu adamın arzuyla dolmak için acıya ihtiyaç duyduğunu anlamıştı.

"İzin verseydiniz, size daha büyük zevkler yaşatırdım," dedi Kronos.

Neferet gülümsedi. Dilini yavaşça dışarı uzattı ve Kronos'un onu izleyen bakışlarını izleyerek dudaklarını yaladı. "Belki ileride. Belki. Şimdilik senden sadece gitmeni ve tabii ki bana tapınmaya devam etmeni istiyorum."

"Size tapınmayı ne kadar istediğimi gösterebilseydim, *bir kez daha*..." Bu son kısmı âdeta okşar gibi telaffuz etmişti ve Kronos, büyük bir hataya düşerek, Neferet'e uzandı.

Sanki ona dokunmak hakkıymış gibi.

Sanki Neferet'in dilekleri, onun ihtiyaçlarına ve arzularına boyun eğmek zorundaymış gibi.

Neferet'in uzak geçmişinden kalma küçük bir yankı –insanlığıyla birlikte gömdüğüne inandığı bir zamandan– derinlere saklanmış anıların arasından süzüldü. Çocukluğu, şim-

diki zamanı istila ederken, babasının dokunuşunu hissetti ve hatta ekşi, alkol kokan nefesinin kokusu burnuna geldi.

Neferet'in tepkisi hızlıydı. Nefes alır gibi kolayca, elini savaşçının kolundan kaldırdı ve avucu dışa dönük hâlde, odasının kıyılarına sinmiş gölgelerden en yakın olana uzattı.

Karanlık, dokunuşuna Kronos'tan bile hızlı tepki verdi. Neferet, karanlığın öldürücü soğuğunu hissetti ve özellikle su yüzüne çıkan anılarını nasıl kovaladığını görünce, soğuğun verdiği hisle coştu. Umursamaz bir tavırla, Karanlık'ı Kronos'un üstüne fırlatırken "Arzu ettiğin acıysa, o zaman soğuk ateşimi tatmalısın," dedi.

Neferet'in üstüne savurduğu Karanlık, Kronos'un genç ve pürüzsüz tenini hevesle deldi ve daha az önce okşadığı kolunda kıpkırmızı şeritler hâlinde kesikler açtı.

Kronos inledi, ancak bu kez tutkudan çok korkuyla.

"Şimdi, emrimi yerine getir. Beni yalnız bırak. Şunu sakın unutma, genç savaşçı, bir tanrıça ona ne zaman, nerede ve nasıl dokunulacağını kendisi seçer. Bir daha sakın haddini aşma!"

Kronos kan içindeki kolunu sıkıca tutarak, Neferet'in önünde eğildi. "Evet, Tanrıçam."

"Hangi tanrıça? Net ol, savaşçı! Bana muğlak unvanlarla hitap edilmesine izin verecek değilim!"

Kronos'un cevabı gecikmedi. "Nyx'in beden bulmuş hâli. Sizin unvanınız budur, Tanrıçam."

Neferet'in kısık gözleri yumuşamıştı. Yüzü bir güzellik ve sıcaklık maskesine döndü. "Çok iyi, Kronos. Çok iyi. Beni

hoşnut etmenin ne kadar kolay olduğunu görüyorsun, değil mi?"

Kronos, Neferet'in zümrüt bakışlarına hapsolmuş hâlde, bir kez daha eğildi ve sağ yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirirken, "Evet, Tanrıçam, Nyx'im," dedi ve geri geri adımlarla, saygıyla odadan çıktı.

Neferet tekrar gülümsedi. Gerçekten Nyx'in beden bulmuş hâli olmaması önemsizdi. Aslında Neferet beden bulmuş bir tanrıça rolüne bürünmekle hiç ilgilenmiyordu. Etrafında toplanan gölgelere, "Bu, bir tanrıçadan daha azı olduğum anlamına gelir," dedi. Önemli olan güçtü ve eğer Nyx'in beden bulmuş hâli unvanı, özellikle Erebus'un Oğulları karşısında bu gücü elde etmesine katkı sağlayacaksa, o zaman herkes ona bu unvanla hitap etmeliydi. "Ancak ben bir tanrıçanın gölgesinde kalmaktan fazlasına, çok daha fazlasına göz diktim."

Yakında bir sonraki adımını atmaya hazır olacaktı ve Neferet, Erebus'un Oğulları'ndan bazılarının, yanında durmaya ikna edilebileceklerini biliyordu. Tabii ki fiziksel güçleriyle savaşa tutuşmaya yetecek sayıda olmayacaklardı ama kardeşi kardeşe düşürerek savaşçıların moralini bozmaya yeteceklerdi. Kibirle, *Erkekler,* diye düşündü. *Güzellik ve unvan maskelerine o kadar kolay kanıp çıkarıma alet oluyorlar ki.*

Bu düşünce hoşuna gitmişti, ancak Neferet'i huzursuzca yatağından kalkmaktan alıkoyacak kadar dikkat dağıtıcı değildi. Saf ipekten sabahlığını üstüne geçirdi ve odasından koridora çıktı. Hareketlerini bilinçli olarak düşünmeden önce, şatonun iç kısımlarına inen merdivenlere yönelmişti bile.

Neferet'in arkasında, gittikçe artan huzursuzluğuna kapılan karanlık mıknatıslar misali gölgelerin içine sinmiş gölgeler süzülüyordu. Onunla birlikte hareket ettiklerini biliyordu. Tehlikeli olduklarını ve huzursuzluğundan, öfkesinden ve tedirgin zihninden beslendiklerini biliyordu. Ancak tuhaf bir şekilde, varlıkları onu bir nebze olsun rahatlatıyordu.

Basamakları inerken sadece bir kez duraksadı. Neden tekrar ona gidiyorum? Neden bu gece düşüncelerimi istila etmesine izin veriyorum? Bu sessiz sözcükleri zihninden atmak ister gibi kafasını salladı; dar ve boş merdivene dönerek dikkat kesilmiş hâlde etrafında salınan Karanlık'a hitaben, "Gidiyorum, çünkü yapmak istediğim bu," dedi. "Kalona benim refakatçim. Bana hizmet ederken yaralandı. Onu düşünmem çok doğal."

Kendinden hoşnut bir gülümsemeyle dönerli merdiveni inmeye devam ederken Kalona'nın onu tuzağa düşürdüğü için yaralandığı ve aslında ona zorla hizmet ettiği gerçeğini kolayca bastırmıştı.

Şatonun en dip köşesine Kapri adasını oluşturan kayalık toprağa yüzyıllar önce oyulan zindana ulaştı. Meşalelerin aydınlattığı koridorda sessizce ilerledi. Parmaklıklı kapının önünde nöbet tutan Erebus'un Oğlu savaşçısı şaşkınlığını gizleyemedi. Neferet'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Savaşçının hafif korkulu, şaşkın bakışı, Neferet'e gölgelerin ve gecenin içinden, bir anda sanki hiç yoktan beliriverme konusunda her geçen gün daha iyiye gittiğini söylüyordu. Bunu görmek moralini biraz düzeltmişti, ancak sesindeki acımasız emir tonlamasını bir gülümsemenin sıcaklığıyla yumuşatacak kadar değil.

"Gidebilirsin. Refakatçimle yalnız kalmak istiyorum."

Erebus'un Oğlu sadece kısa bir an tereddüt etti. Ancak bu bir an bile, Neferet'in bu savaşçının birkaç gün içinde Venedik'e geri çağrılmasını ayarlaması gerektiğini zihnine not etmesi için yeterliydi. Belki yakınlarından biriyle ilgili acil bir durum söz konusu olabilirdi...

"Rahibe, sizi baş başa bırakıyorum. Ancak sesinizi işitecek ve bana ihtiyaç duymanız hâlinde çağrınızı yanıtlayacak kadar yakında olacağımı bilin." Savaşçı, yumruk yaptığı elini Neferet'in gözlerine bakmadan kalbinin üstüne yerleştirdi ve hafifçe –Neferet için fazla hafifçe– eğildi.

Neferet, savaşçının koridorda uzaklaşmasını seyretti.

Gölgelere doğru, "Evet," diye fısıldadı. "Bu adamın eşinin başına talihsiz bir olayın geleceğini hissedebiliyorum."

Sabahlığının saf ipekli kumaşını eliyle düzelterek, kapalı duran ahşap kapıya döndü. Derin bir nefes alarak, zindanın rutubetli kokusunu içine çekti. Kendini bir savaşa hazırlar gibi, yüzüne dökülen kumral saçları arkaya itip güzelliğini ortaya çıkardı.

Elini şöyle bir sallamasıyla kapının açılması bir oldu. Ve odaya girdi.

Kalona doğrudan toprak zeminde yatıyordu. Neferet onun için bir yatak hazırlatmak istemişti, ancak ihtiyatlı hareket etmek zorundaydı. Gerçekten de onu hapiste tutuyor değildi. Sadece bilgece davranıyordu. Kalona'nın ona karşı görevini tamamlaması gerekiyordu, onun için en iyisi buydu. Bedeni ölümsüz gücünün çok fazlasını geri kazanacak olursa, Kalona'nın dikkati dağılırdı ve bu büyük bir talihsizlik olur-

du. Hele Öteki Âlem'de Neferet'in kılıcı olmak ve onları Zoey Kızılkuş'un bu zamanda ve bu gerçeklikte yarattığı sıkıntıdan kurtarmak üzere yemin etmişken.

Neferet onun bedenine yaklaştı. Refakatçisi çıplak hâlde, sırtüstü yatıyordu ve sadece oniks kanatları üstünü bir tül gibi örtüyordu. Neferet büyük bir zarafetle dizlerinin üstüne çöktü, sonra yüzü Kalona'ya dönük hâlde, kendisi için yanına serdirdiği kalın kürkün üstüne uzandı.

İç geçirerek Kalona'nın yüzünün yan tarafına dokundu.

Teni her zamanki gibi serin ama cansızdı. Varlığına en ufak bir tepki göstermemişti.

"Bu kadar uzun süren nedir, aşkım? O can sıkıcı çocuktan daha çabuk kurtulamaz mıydın?"

Neferet onu bir kez daha okşadı. Bu defa eli, yüzünden, boynunun kıvrımına, oradan göğsüne indi; karnının ve belinin kaslarını belirleyen girintilerin üstünde durdu.

"Yeminini hatırla ve kollarımı ve yatağımı sana yeniden açabilmem için yerine getir. Kan ve Karanlık adına, Zoey Kızılkuş'un bedenine dönmesine engel olacağına ve böylece onu yok ederek bu sihirli modern dünyanın yönetimini ele geçirmemi sağlayacağına yemin ettin." Neferet düşmüş ölümsüzün ince belini bir kez daha okşarken gizli gizli gülümsüyordu. "Ah, tabii ki ben dünyayı yönetirken, sen de yanı başımda olacaksın."

Yüksek Konsey'in casusları olmaları beklenen Erebus'un Oğulları denen aptalların gözlerine görünmeyen ve Kalona'yı toprağa tutsak eden siyah, örümceğimsi iplikler, soğuk, lifimsi uzantılarını Neferet'in eline sürterek oldukları yerde titre-

yip kıpırdandılar. Bu baştan çıkarıcı soğukluk karşısında bir an dikkati dağılan Neferet, avucunu Karanlık'a açtı ve sonu gelmeyen kan şehvetini sadece geçici bir süreliğine yatıştırmak için, tenini hafifçe keserek –ki hissettirdiği dayanamayacağı bir acı değildi– bileğine dolanmasına izin verdi.

Yeminini anımsa...

Bu sözler, çevresinde, yapraklarını dökmüş ağaç dallarının arasından geçen kış rüzgârı misali dolaşıyordu.

Neferet kaşlarını çattı. Hatırlatılmaya ihtiyacı yoktu. Tabii ki yemininin farkındaydı. Karanlık'ın onun emrini yerine getirmesine –Kalona'nın bedenini tutsak edip ruhunu Öteki Âlem'e gitmeye zorlamasına– karşılık, Karanlık'ın lekelemeyi başaramadığı bir masumun hayatını kurban etmeyi kabul etmişti.

Yemin hâlâ geçerli. Pazarlık, Kalona başarısız olsa bile, yerine getirilecek Tsi Sgili...

Sözcükler bir kez daha etrafında fısıldaşıyorlardı.

Karanlık'ın bile ona meydan okuma cüretini gösterebilmesine son derece sinirlenerek, "Kalona başarısız olmayacak!" diye bağırdı. "Ve başarısız olsa bile, ölümsüz olduğu sürece hükmedebilmek için ruhunu kendi ruhuma bağladım. Bu yüzden yenilgisinde bile benim için bir zafer var. Ama o başarısız olmayacak." Gittikçe daha değişken bir hâl alan öfkesi üzerinde kontrolünü yeniden sağlarken, sözlerini ağır ağır ve tane tane tekrarladı.

Karanlık avuç içini yaladı. Ne kadar hafif de olsa, hissettiği acı hoşuna gitmişti. Karanlığın incecik sürgünlerine, dik-

katini çekmek için aşırı çaba harcayan, yaramaz kedi yavrularına bakar gibi şefkatle baktı.

"Canlarım, sabırlı olun. Mücadelesi henüz bitmedi. Benim Kalona'm hâlâ bir kabuktan ibaret. Zoey'nin Öteki Âlem'de ne tam olarak yaşadığını ne de henüz ölmediğini ve çürüyüp gittiğini sadece tahmin edebilirim."

Bileğine dolanan ipler titreşirken, Neferet bir an için uzakta çınlayan bir kahkahanın alaycı tınısını duyduğunu sandı.

Ancak böyle bir sesin ne anlama geldiğini –gerçek mi yoksa Karanlık'ın gittikçe genişleyen ve bir zamanlar gerçeklik olarak bildiklerini her an biraz daha tüketen dünyasına ait bir element mi olduğunu- düşünecek vakti yoktu. Çünkü aynı anda, Kalona'nın toprağa tutsak edilmiş bedeni spazm girmiş gibi irkildi ve Kalona derin ve boğuk bir nefes aldı.

Neferet'in bakışları derhâl Kalona'nın yüzüne çevrilmişti. Her ne kadar boş ve kanlı çukurlardan ibaret olsalar da gözlerinin açılmasındaki dehşete şahit oldu.

"Kalona! Aşkım!" Neferet dizlerinin üstünde doğrulmuş, Kalona'nın üzerine eğilmişti. Elleri yüzünün çevresinde çırpınıyordu.

Bileklerini okşamakta olan Karanlık, ani bir güç sarsıntısıyla zonkladı ve Neferet'in vücudundan ayrılıp zindanın taş tavanında bir ağ misali asılı durup titreşen, yapışkan filiz sürüsüne katılmadan önce onu ürküttü.

Neferet sürgünlerden birini yanına çağıracak –ve neden böyle tuhaf davrandıklarını soracak– emri vermeye fırsat bulamadan, gözlerini koruma ihtiyacı duyacağı kadar parlak ve aydınlık, kör edici bir ışık tavanda patlayıverdi.

Karanlık ağ, ışığı yakaladı ve insanlık dışı bir keskinlikle lime lime edip esir aldı.

Kalona sessiz bir çığlıkla ağzını açtı.

Neferet "Bu ne?" diye haykırdı. "Ne olduğunu bilmek istiyorum!"

Refakatçiniz geri döndü, Tsi Sgili.

Neferet hapsedilmiş ışık küresinin havadan koparılırca ayrılmasını ve Karanlık'ın korkunç bir tıslamayla, Kalona'nın ruhunu göz yuvalarından içeri tıkarak bedenine geri yerleştirmesini izledi.

Kanatlı ölümsüz, acıyla kıvranıyordu. Ellerini yüzüne kaldırırken, hızlı hızlı, kesik kesik soluyordu.

"Kalona! Refakatçim!" Neferet, genç bir şifacıyken olduğu gibi otomatik olarak hareket ediyordu. Avuçlarını Kalona'nın ellerinin üstüne bastırdı; hızla ve etkin bir şekilde odaklanarak, "Onu yatıştırın... acısını giderin... sıkıntısını ufukta batan, bekleyen gece göğünde anlık bir kesik açtıktan sonra kaybolan kızıl güneşe döndürün," dedi.

Kalona'nın bedenini enkaza çeviren sarsıntılar neredeyse o an azalmaya başladı. Kanatlı ölümsüz derin bir nefes aldı. Ellerinin titremesine rağmen, Neferet'inkileri sıkıca kavradı ve yüzünden çekti. Sonra gözlerini açtı. Gözleri, viskiyi andıran koyu bir kehribar rengindeydi; berrak ve ahenkli. Yeniden ve tamamen kendisi olmuştu.

"Bana döndün!" Neferet, Kalona'nın uyanıp kendine gelmesinden o kadar büyük bir rahatlama duymuştu ki neredeyse ağlayacaktı. "Görevin tamamlandı." Kalona'nın bedenine

inatla yapışıp kalan lifçikleri eliyle temizledi ve âşığından ayrılmak konusundaki isteksizlikleri yüzünden kaşlarını çattı.

"Beni topraktan uzaklaştır." Kalona'nın sesi konuşmamaktan çatallaşmıştı ama sözcükleri anlaşılıyordu. "Gökyüzüne. Gökyüzünü görmem gerek."

"Evet, tabii ki, aşkım." Neferet elini kapıya doğru sallayınca, kapı bir kez daha açıldı. "Savaşçı! Refakatçim uyandı. Şatonun çatısına çıkmasına yardım et!"

Daha az önce canını sıkan Erebus'un Oğlu bu emrine sorgusuz itaat etti. Gerçi Neferet onun Kalona'nın aniden canlanması karşısında ne kadar şaşırdığını gözden kaçırmış değildi.

Neferet adama üstünlük taslayan, kibirli bir bakış atarken, içinden, *Hikâyenin tamamını duyana kadar bekle,* diye geçirdi. *Yakında, sen ve diğer savaşçılar, sadece benden emir alacaksınız. Ya da yok olacaksınız.* İki adamın peşinde eski Kapri şatosunun derinliklerinden yukarı, daha yukarı doğru tırmanırken ve nihayet taş basamakların uzantısından çatıya adım atarken bu düşüncenin keyfini sürüyordu.

Vakit geceyarısını geçmişti. Henüz tam dolunay olmayan sarı ve kasvetli ay ufukta asılı duruyordu.

Neferet şatonun çatısının, gerçekten muhteşem ve ışıltılı bir Akdeniz manzarasına kucak açan kenarına yakın bir yerde duran oymalı mermer sırayı işaret ederek "Ona sıraya kadar yardım et ve sonra bizi yalnız bırak," diye emretti. Ancak etrafın güzelliği Neferet'i hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Eliyle savaşçıya gitmesini işaret ederken, onu, Yüksek Konsey'e refakatçisinin ruhunun bedenine döndüğünü derhâl bildireceğini çok iyi bilmesine rağmen, zihninden de uzaklaştırdı.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Bu mesele daha sonra da halledilebilirdi.

Şu anda önemli olan iki şey vardı. Kalona ona geri dönmüştü ve Zoey Kızılkuş ölmüştü.

BÖLÜM İKİ

Neferet

"Konuş benimle. Bana her şeyi tek tek ve açıkça anlat. Her kelimenin tadını çıkarmak istiyorum." Neferet, bankta oturan Kalona'nın yanına gidip önünde diz çökmüş, yüzü gece göğüne dönük, bronz teni ayın altın ışığıyla parlayan ölümsüzün etrafını saran koyu renk ve yumuşak kanatlarını okşuyordu. Dokunuşunun –soğuk tutkusunun ve donuk sıcaklığının geri dönmesinin– beklentisiyle titrememek için kendini zor tutuyordu.

"Ne söylememi istersin?" Kalona, Neferet'in gözlerine bakmıyordu. Aksine, üstlerindeki gökyüzünü içmeye hazırlanır gibi, yüzünü göğe çevirmişti.

Sorusu, Neferet'i afallatmıştı. Şehveti bir anda dindi ve kanadını okşayan eli durdu.

"Bana zaferimizin detaylarını vermeni, seninle birlikte yeniden anlatmanın tadını çıkarmayı dilerim." Neferet, ruhunun yakın zamanda yaşadığı yolculuk yüzünden, Kalona'nın

beyninin hâlâ biraz sersem olabileceğini düşünerek ağır ağır konuşmuştu.

"Zaferi*miz* mi?" dedi Kalona.

Neferet'in yeşil gözleri kısıldı. "Aynen öyle. Sen benim refakatçimsin. Senin zaferin benimdir, tıpkı benimkinin senin olduğu gibi."

"Nezaketin ilahî boyutta. Yoksa yokluğumda tanrıçaya mı dönüştün?"

Neferet onu dikkatle süzdü. Kalona ona bakmamaya devam ediyordu ve sesi neredeyse ifadesizdi. Yoksa küstahlık mı ediyordu? Neferet onun sorusunu umursamadı ama onu dikkatle incelemeye devam etti. "Öteki Âlem'de neler oldu? Zoey nasıl öldü?"

Kalona'nın kehribar gözleri onu nihayet bulunca, neler söyleyeceğini hemen anladı. Kalona'nın bir kılıç gibi ruhuna saplanan sözlerini işitmemek için çocuk gibi ellerini kulaklarına örtüp öne arkaya sallanmaya başladı.

"Zoey Kızılkuş ölmedi."

Neferet ayağa kalktı ve ellerini kulaklarından güçlükle de olsa çekti. Kalona'dan birkaç adım uzaklaştı ve hiçbir şey görmeyen gözlerini, gece denizinin sıvı safirine dikti. Yavaşça ve dikkatle nefes aldı; köpüren duygularını yatıştırmaya çabalıyordu. Nihayet, gökyüzüne öfke dolu bir çığlık koy vermeyeceğinden emin olunca, konuştu.

"Neden? Neden arayışını tamamlamadın?"

"Bu senin arayışındı, Neferet. Hiçbir zaman benim olmadı. Beni sürüldüğüm bir âleme dönmeye zorladın. Olacakları öngörmek zor değildi. Zoey'nin arkadaşları etrafında top-

lanmışlardı. Onların yardımıyla parçalanmış ruhunu iyileştirdi ve yeniden kendini buldu."

"Buna neden mâni olmadın?" Neferet'in sesi buz gibiydi. Ondan tarafa bakmıyordu bile.

"Nyx."

Neferet, bu kelimenin Kalona'nın dudaklarından âdeta bir dua gibi, alçak ve yumuşacık bir tonla, hürmetle, döküldüğünü işitmişti. Kıskançlık bedenine mızrak gibi saplandı.

"Ne olmuş Tanrıça'ya?" Neredeyse tükürür gibi konuşmuştu.

"Müdahale etti."

"Ne yaptı dedin?" Neferet hışımla döndü. Korku ve hayreti, nefesini kesmiş gibiydi. "Nyx'in bir ölümlü tercihinde araya girdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır," derken Kalona'nın sesi bir kez daha bitkin bir hâl almıştı. "Araya girmedi. Doğrudan müdahale etti. Ve bunun için Zoey'nin kendini iyileştirmesini bekledi. Ve onu bunun için kutsadı. O kutsama, Zoey'nin ve savaşçısının kurtuluşlarının parçasıydı."

"Zoey yaşıyor." Neferet'in sesi düz, soğuk ve cansızdı.

"Aynen öyle."

"Bu durumda, bana ölümsüz ruhunun itaatini borçlusun." Neferet, Kalona'dan uzağa, çatının çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun? Bundan sonra ne olacak?"

Neferet, Kalona'nın sesinde algıladığı zayıflıktan tiksinerek ona döndü. Sırtını dikleştirdi ve etrafında titreşen yapışkan ipliklerin tenine özgürce ve okşarcasına sürtünmelerine izin vermek için mağrur bir tavırla kollarını açtı.

"Bundan sonra ne mi olacak? Çok basit. Zoey'nin yeniden Oklahoma'ya döndürülmesini sağlayacağım. Sonra da, senin yarım bıraktığın görevi, kendi bildiğim şekilde tamamlayacağım."

Neferet yeniden hareketlenince, ölümsüz, "Ya ben?" diye sordu.

Neferet duraksadı ve omzunun üstünden arkaya bakarak "Sen de Tulsa'ya döneceksin ama tek başına. Sana ihtiyacım var ama herkesin gözü önünde yanımda olamazsın. Artık bir katil olduğunu unuttun mu yoksa aşkım? Heath Luck'ın ölümü senin eserin."

"*Bizim* eserimiz," dedi Kalona.

Neferet ipeksi bir gülümsemeyle, "Yüksek Konsey'in nazarında değil," dedi. Kalona'nın gözlerinin içine bakarak, "Sana olacakları söyleyeyim," diye devam etti. "Gücünü çarçabuk geri toplaman gerek. Yarın gün batana kadar, Yüksek Konsey'i ruhunun bedenine döndüğünden ve o insan soylu çocuğun bana olan nefretini bir tehdit olarak gördüğün için onu öldürdüğünü itiraf ettiğinden haberdar etmeliyim. Beni koruduğuna inandığın için cezan konusunda insaflı davrandığımı söyleyeceğim. Sana sadece yüz kamçı darbesi ve bir yüzyıl boyunca yanıma yaklaşmanı yasaklayarak ceza verdiğimi anlatacağım."

Kalona oturmak için çaba harcıyordu. Kehribar gözlerinde parlayan öfke, Neferet'in hoşuna gitmişti.

"Bir yüzyıl boyunca dokunuşumdan mahrum kalmayı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki hayır. Yaraların iyileşince, merhametlice yanıma dönmene izin vereceğim. O zamana kadar da bana dokunma-

na izin vereceğim, ancak bu, herkesin meraklı bakışlarından uzakta olacak."

Kalona kaşlarını kaldırdı. Neferet onun, zayıf ve yenik düşmüş hâliyle bile küstah göründüğünü düşündü.

"Ne kadar bir süre boyunca gölgelere saklanmamı ve var olmayan yaralarım iyileşiyormuş gibi rol yapmamı bekliyorsun?"

"Yaraların gerçekten iyileşene kadar yanımda olmamanı bekliyorum." Neferet hızlı ve kesin bir hareketle bileğini dudaklarına götürdü ve sertçe ısırarak kanlı bir halkanın derhâl belirmesine neden oldu. Havaya uzattığı koluyla bir çember çizmesiyle, Karanlık'ın yapış yapış ipliklerinin büyük bir aç gözlülükle bileğini sarmaları ve sülükler gibi kana yapışmaları bir oldu. Dişlerini sıktı ve kendini, liflerin keskinliği etine art arda batarken hareketsiz durmaya zorladı. Yeterince şişkin hâle geldikleri zaman, yumuşak ve sevgi dolu bir sesle, "Ödemenizi aldınız," dedi. "Şimdi sizden istediğim şeyi yerine getirmelisiniz." Bakışlarını Karanlık'ın titreşen sürgünlerinden ölümsüz aşığına çevirdi. "Onu sertçe kamçılayın. Yüz kez." Ve Karanlık'ı Kalona'nın üstüne savurdu.

Bitap hâldeki ölümsüzün ancak kanatlarını açıp şatonun çatısının kenarına doğru hamle yapacak kadar zamanı oldu. Jilet keskinliğinde iplikler onu yarı yolda yakaladılar. Kanatlarının omurgasıyla birleştiği hassas noktanın etrafına sarıldılar. Karanlık ağır ağır ve sistemli bir şekilde çıplak sırtında kesikler açarken Kalona, çatıdan atlamak yerine, parmaklığın eski taşlarına çivilenmiş, âdeta tutsak edilmişti.

Neferet, Kalona'nın mağrur ve yakışıklı başı yenilgiyle yana sarkana ve vücudu, etini doğrayan her darbeyle içe doğru bükülmeye başlayana kadar izledi.

Kalona'ya arkasını dönüp kararlı adımlarla kan içinde kalan çatıdan ayrılmadan önce, "Kalıcı izler bırakmayın," dedi. "Teninin güzelliğinin keyfini yine sürmek isterim."

Ayak bileklerinin etrafında çırpınan Karanlık'a, "Görünüşe bakılırsa, her şeyi benim halletmem gerekecek ve yapılacak çok iş var... yapılacak çok iş var ..."

Neferet, gölgelerin arasına sinmiş gölgelerin içinde onu, onaylayan gözlerle ve keyif alarak izleyen iri yarı bir boğa görür gibi oldu.

Kendi kendine gülümsedi.

BÖLÜM ÜÇ

Zoey

Sgiach'ın taht odasının ne kadar muhteşem bir yer olduğunu belki de zilyonuncu kez düşünüyordum. Sgiach über-güçlü ve etrafı koruyucular olarak bilinen kendi özel savaşçılarıyla çevrili Ulu Kafa Koparıcısı, eski çağa ait bir vampir kraliçesiydi. Hatta zamanında Vampir Yüksek Konseyi'ne kafa tutmuş ve kazanmıştı ama şatosu çirkin, su tesisatı dışarıda duran, kamp yapmanın ortaçağ versiyonu gibi iğrenç değildi. Sgiach'ın şatosu bir kaleydi aslında ama –burada İskoçya'da söyledikleri gibi– caf caflı bir kaleydi. Yemin ederim ki denize bakan pencerelerden herhangi birinden görünen manzara –hele ki taht odasının manzarası– o kadar inanılmazdı ki karşımda ve gerçek hayatta değil de bir HD ekrana aitmiş gibi duruyordu.

"Burası çok güzel." Pekâlâ, kendi kendime konuşmak –hele Öteki Âlem'de, bir çeşit delirmemin üstünden bu kadar az zaman geçmişken– büyük olasılıkla pek parlak bir fikir değildi. İç geçirip omuz silktim. "Her neyse. Nala burada yok-

ken, Stark genelde baygın hâldeyken, Afrodit, Darius'la hayal dahi etmek istemediğim şeyler yapmakla meşgulken ve Sgiach ya sihirli bir şeyler yapmakla ya da Seoras'la birlikte bir süper kahraman eğitiminde birilerinin canına okumakla meşgulken, kendi kendime konuşmak elimdeki tek seçenek gibi görünüyor."

"Sadece e-postalarıma bakıyordum. Bunun sihirle veya birilerinin canına okumakla ilgisi yok."

Sanırım bu beni yerimden sıçratmalıydı. Demek istediğim, kraliçe birdenbire yanımda bitivermişti, ancak sanırım Öteki Âlem'de parçalanmamın ve kafayı yememin ardından, ürkütücü şeylere toleransım artmıştı. Ayrıca, bu vampir kraliçesiyle tuhaf bir bağ hissediyordum. Evet, insanın ağzını bir karış açık bırakacak bir hayranlık uyandırıyordu ve delice güçleri vardı ama Stark'la birlikte geri dönüşümüzden bu yana hep yanımda olmuştu. Afrodit ve Darius iğrenç yiyişmece oyunlarını oynayıp kumsalda el ele dolaşırken ve Stark sürekli uyur, uyur, uyurken Sgiach ve ben birlikte vakit geçiriyorduk. Bazen konuşuyor, bazen susuyorduk. Günler önce, onun vampir ya da insan soylu, tanıştığım en harika kadın olduğuna karar vermiştim.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Kimsenin izniniz olmadan adım atamayacağı bir adadaki şatoda yaşaya eski çağdan kalma bir savaşçı kraliçesiniz *ve e-postalarınıza bakıyorsunuz*, öyle mi? Bana sihir gibi geldi doğrusu."

Sgiach bir kahkaha attı. "Bilim çoğunlukla sihirden daha gizemli görünür ya da en azından ben hep böyle düşünmüşümdür. Gizem demişken, gün ışığının, koruyucunu böylesi güçten düşürücü bir boyutta etkiliyor olmasını çok tuhaf buluyorum."

"Sadece Stark'ı değil. Demek istediğim, son zamanlarda durumu çok kötü çünkü o... o yaralandı." Dilim dolandığı için duraksadım. Savaşçımı ve koruyucumu bu hâlde görmenin benim için ne kadar zor olduğunu itiraf etmekte zorlanıyordum. "Bu onun için gerçekten normal bir durum değil. Her ne kadar gün ışığına dayanamasa da genelde gündüzleri kendinde olabiliyor. Bütün kırmızı vampirler ve çaylaklar bu konuda aynılar. Güneş onları yoruyor."

"Genç kraliçe, koruyucunun seni gün ışığında koruyamaması bariz bir dezavantaj olabilir."

Bu sözü, ensemden aşağı, tatsız bir önseziyi andıran bir ürpertinin inmesine neden olsa da omuz silktim. "Şey, evet, son zamanlarda kendimi korumayı öğrendim. Sanırım gündüzleri birkaç saat başımın çaresine bakabilirim." Bunu kendimi bile şaşırtan bir kesinlikle söylemiştim.

Sgiach'ın yeşil-kehribar gözleri gözlerime dikildi. "Bunun seni sertleştirmesine izin verme."

"Bu derken?"

"Karanlık ve Karanlık'a karşı mücadele..."

"Savaşmak için sertleşmem gerekmiyor mu?" Kalona'yı kendi mızrağıyla Öteki Âlem'in bir arenasının duvarına şişleyişimi hatırlayınca, midem kasılmıştı.

Sgiach başını sallayınca günün solmaya yüz tutan son ışıkları gümüşi saçlarını tarçın ve altın karışımı bir ışıltıyla parlattı. "Hayır. Güçlü olmalısın. Ve bilge. Kendini bilmeli ve sadece değecek olanlara güvenmelisin. Karanlıkla savaşının seni sertleştirmesine izin verirsen, perspektifini kaybedersin."

Başımı çevirdim ve gözlerimi Skye adasını çevreleyen gri-

mavi sulara diktim. Güneş okyanusta batarken, kararmakta olan gökyüzüne pembe ve mercan kırmızısı renkler yansıtıyordu. Her şey çok güzel, huzur verici ve inanılmaz derecede normal görünüyordu. Orada öyle dururken, dünyada kötülüğün, Karanlık'ın ve ölümün kol gezdiğine inanmak güçtü.

Ancak büyük olasılıkla bir gazilyonun kimbilir kaç katıyla çarpılmış bir Karanlık orada bir yerdeydi. Kalona beni öldürmemişti ve bu Neferet'i gerçekten ama gerçekten öfkelendirecekti.

Bunun ne anlama geldiğini, onunla, Kalona'yla ve yanında gelecek bütün o saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalacağımı düşünmek bile kendimi inanılmaz derecede bitkin hissetmem için yeterliydi.

Yüzümü pencereden Sgiach'a çevirdim ve omuzlarımı dikleştirerek, "Ya artık savaşmak istemiyorsam?" diye sordum. "Ya en azından bir süre daha burada kalmak istiyorsam? Stark kendinde değil. Dinlenmesi ve toparlanması gerek. Yüksek Konsey'e Kalona'yla ilgili mesajı zaten gönderdim. Heath'i öldürdüğünü ve sonrasında benim peşime düştüğünü biliyorlar. Neferet'in de işin içinde olduğundan ve Karanlık'la ittifak kurduğundan da haberdarlar. Yüksek Konsey Neferet'in icabına bakabilir. Lanet olsun, onunla ve hayatını dönüştürmeye çalıştığı o pis kötülüklerle *yetişkinlerin* uğraşması gerek." Sgiach hiçbir şey söylemeyince, derin bir nefes alıp gevezeliğime devam ettim. "Ben bir çocuğum. On yedi yaşındayım. Geometride feciyim. İspanyolcam berbat. Henüz oy bile kullanamıyorum. Benim sorumluluğum, kötülükle savaşmak değil, liseden mezun olmak ve umuyorum ki Değişim'i tamamlamak. Ruhum paramparça oldu ve erkek arkadaşım öldürüldü. Molayı hak etmedim mi? Küçük bir molayı?"

Sgiach beni bir hayli şaşırtarak gülümsedi ve "Evet, Zoey," dedi. "Bence ediyorsun."

"Yani burada kalabilir miyim?"

"İstediğin sürece. Bütün dünyanın üstüne geldiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Senin de söylediğin gibi, dünya buraya ancak benim iznimle girebilir ve genelde emirlerim onu dışarıda tutmak yönünde oluyor."

"Ya Karanlık, kötülük ve diğer ıvır zıvırla savaş ne olacak?"

"Döndüğün zaman hâlâ yerli yerinde olacak."

"Vay canına. Cidden mi?"

"Cidden. Ruhun tamamen dinlenip toparlanana ve vicdanın sana kendi dünyana ve oradaki hayatına dönmen gerektiğini söyleyene kadar adamda kal."

Vicdan kelimesinin hissettirdiği tuhaf ürpertiyi duymazdan geldim. "Stark da kalabilir mi?"

"Tabii ki. Bir Kraliçe, koruyucusunu her zaman yanında tutmalıdır."

Konuyu vicdan sorularından ve kötülükle savaştan uzaklaştırmaktan hoşnut, telaşla, "Koruyucu demişken..." dedim. "Seoras ne zamandır koruyuculuğunuzu yapıyor?"

Kraliçenin bakışları yumuşadı, gülümsemesi tatlılaştı, ısındı ve daha da güzelleşti. "Seoras Yeminle Bağlı koruyucum olalı, beş yüzyıldan fazla oluyor."

"Aman Tanrım! Beş yüzyıl ha? Kaç yaşındasınız ki?"

Sgiach güldü. "Bir noktadan sonra, yaşın bir önemi kalıyor mu sence?"

"Ve bir küçük hanımın yaşını sormak hiç kibar bir hareket değildir."

Hiçbir şey söylemese bile, Seoras'ın odaya girdiğini hemen anlardım. O etrafımızdayken, Sgiach'ın yüzü değişiyordu. Sanki Seoras bir düğmeye basıyor ve içinde yumuşak ve ılık bir ışığın parlamasına neden oluyordu. Ve Seoras ona bakarken, sadece bir an için bile olsa, o kadar aksi, savaş yaralı ve seninle-konuşmaktansa-canına-okumayı-yeğlerim, der gibi durmuyordu.

Kraliçe güldü ve koruyucusunun koluna, bir gün Stark'la benim ikisinin sahip oldukları şeyin küçük bir kırıntısına sahip olacağımızı umduğum bir yakınlıkla dokundu. Ve tabii, beş yüzyıl sonra Stark da benden *küçük hanım* diye bahsedecek olursa, hiç fena olmazdı doğrusu.

Heath olsa bana küçük hanım, derdi. Yani daha çok küçük kız anlamında. Ya da sadece Zo, derdi, sonsuza dek sadece onun Zo'su.

Ancak Heath ölmüştü, yoktu ve bundan sonra bana hiçbir isimle hitap edemeyecekti.

"Sizi bekliyor, genç kraliçe."

Şaşkın gözlerle Seoras'a baktım. "Heath mi?"

Savaşçının yüzünde bilge ve anlayışlı bir ifade belirdi; sesi nazikti. "Evet, Heath'iniz sizi gelecekte bir yerlerde bekliyordur mutlaka ama ben koruyucunuzdan bahsediyordum."

"Stark! Ah, iyi, demek uyandı." Sesimdeki suçluluk duygusunun farkındaydım. Heath'i düşünüp durmak istemiyordum ama düşünmemek de çok zordu. Dokuz yaşımdan beri hayatımın bir parçasıydı ve öleli henüz birkaç hafta olmuştu. Şöyle bir silkelendim, Sgiach'ın önünde aceleyle eğilip kapıya yürüdüm.

"Dairenizde değil," dedi Seoras. "Delikanlı korunun yakınında. Onunla orada buluşmanızı istedi."

"Dışarıda mı?" Şaşırmıştım. Duraksadım. Öteki Âlem'den döndüğünden beri Stark çok hâlsizdi ve yemek, uyumak ve Seoras'la bilgisayar oyunları oynamak dışında pek bir şey yapacak durumda değildi. Bu arada, ikisinin birlikte bilgisayar oyunları oynamaları; lise, *Cesur Yürek* ve *Göreve Çağrı*'nın[1] bir araya gelmesi gibi tuhaf bir görüntüye neden oluyordu.

"Evet, o küçük hanım makyajı konusunda mızmızlanmaktan vazgeçip tam bir koruyucu gibi davranmaya karar verdi sanırım."

Yumruğumu kalçama yasladım ve eski savaşçıya gözlerimi kısarak baktım. "Az kalsın ölüyordu. Onu lime lime ettiniz. Öteki Âlem'e gitti. Çocuğu biraz rahat bırakın. Tanrım."

"Ama gerçekten ölmedi, değil mi?"

Gözlerimi çevirdim. "Koruda mı dediniz?"

"Evet."

"Tamamdır."

Telaşla kapıya yönelirken, Sgiach'ın sesi peşimdeydi. "Köyden aldığın o güzel şalı yanına al. Soğuk bir akşam."

Sgiach'ın böyle konuşmasının biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Yani tamam, Skye'de hava soğuk –ve genelde yağışlıydı– ancak çaylaklar ve vampirler, hava değişimlerini insan soylular gibi hissetmezlerdi. Ama her neyse. Bir savaşçı kraliçe sizden bir şey yapmanızı istiyorsa, en iyisi itaat etmekti. Bu yüzden Stark'la paylaştığım kocaman odaya uğramak için yolumu uzattım ve üstü bir cibinlikle örtülü karyolamın ayak ucuna serdiğim şalımı aldım. Arasına altın renkli ipliklerin dokunduğu krem rengi bir kaşmirdi ve bana sorarsanız, kızıl karyola perdelerinin yanında boynumda olduğundan çok daha hoş görünüyordu.

1 Call of Duty. (ç. n.)

Bir an durup birkaç haftadır Stark'la paylaştığım yatağa baktım. Yanına kıvrılmış, elini tutmuş ve uyuyuşunu seyrederken başımı omzuna yaslamıştım. Ama hepsi buydu. Bana onunla oynaşmam konusunda takılmamıştı bile.

Lanet olsun! Gerçekten fena yara almıştı.

Stark'ın benim yüzümden kaç kez acı çektiğini hatırlayınca ister istemez yüzümü buruşturdum. Aslında beni hedef almış bir ok ona isabet ettiği için az kalsın ölüyordu, Öteki Âlem'e geçip yanıma gelmek için dilim dilim doğranması ve kendinden bir parçayı yok etmesi gerekmişti. İçimde param parça olan şeye ulaşmanın tek yolunun bu olduğuna inandığı için Kalona tarafından ölümcül biçimde yaralanmıştı.

Ama onu kurtarmıştım da. Stark haklıydı. Kalona'nın ona gaddarca zulüm edişini izlemek, kendimi toplamama neden olmuştu ve bu sayede Nyx, Kalona'yı Stark'ın bedenine bir ölümsüzlük kıymığı üflemeye, hayatını iade etmeye ve Heath'i öldürerek girdiği borcu ödemeye mecbur etmişti.

Çok şık dekore edilmiş şatonun içinde önümde saygıyla eğilen savaşçıları selamlayarak ilerledim. Stark'ı düşünürken adımlarımı sıklaştırmıştım. Yaşadığı onca şeyden sonra, kendini dışarı sürüklerken, ne düşünüyordu ki?

Lanet olsun, ben ne düşündüğünü bilmiyordum. Döndüğümüzden beri çok farklıydı.

Kendimi, rezil ve sadakatsiz hissederek, sertçe azarladım: *Tabii ki farklı olacaktı.* Savaşçım, Öteki Âlem'e bir yolculuğa çıkmış, ölmüş, bir ölümsüz tarafından hayata döndürülmüş ve sonrasında zayıf düşmüş, yaralı bir bedene tıkılmıştı.

Ancak öncesi de vardı. Gerçek dünyaya dönmeden önce, aramızda bir şey olmuştu. Bizim için bir şeyler değişmişti.

Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Öteki Âlem'de çok yakındık. Kanımı içmesi inanılmaz bir deneyim olmuştu. Seksten çok *öteydi*. Evet, gerçekten iyi gelmişti. Gerçekten ama *gerçekten*. Onu iyileştirmiş, güçlendirmişti. Ve bir şekilde, içimde hâlâ kırık dökük olan bir şeyi de iyileştirmiş, dövmelerimin geri gelmesini sağlamıştı.

Ve şimdi Stark'la bu denli yakın olmak, Heath'in kaybını katlanılır hâle getiriyordu.

O zaman neden bu kadar moralim bozuktu? Bana ne oluyordu böyle?

Lanet olsun. Bilmiyordum.

Bir anne olsa bilirdi. Annemi düşündüm ve beklenmedik ve korkunç bir yalnızlık hissiyle doldum. Tamam, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış ve yeni bir kocayı bana tercih etmişti ama hâlâ annemdi. Kafamın içinde ufak bir ses, *Onu özlüyorum*, diye itiraf etti. Başımı salladım. Hayır. Benim hâlâ bir annem vardı. Büyükannem benim hem annem hem daha fazlasıydı.

"Özlediğim büyükannem." Ve tabii ki, geri döndüğümden beri onu bir kez aramadığım için suçluluk duydum. Tamam, peki. Büyükannemin, ruhumun geri geldiğini ve güvende olduğumu hissedeceğinden emindim. Önsezileri oldum olası çok güçlüydü. Hele söz konusu bensem. Ama yine de onu aramam gerekirdi.

Kendime bir hayli kızarak ve üzülerek, dudağımı dişlemeye başladım ve hendek benzeri köprüde rüzgârın kamçısı altında ilerlerken, şalımı boynuma sıkıca sardım. Savaşçılar meşaleleri tutuşturuyorlardı ve beni görünce eğilip selamlayanları karşılıksız bırakmadım. Meşalelerin etrafındaki korkunç görünüşlü kafataslarına bakmamaya çalışıyordum. Ka-

fatasları. Gerçek ölü insanlarınkiler gibi. Şey, hepsi çok eski ve kurumuşlardı ve hemen hiçbirinde et kalmamıştı ama yine de *tiksindiriciydi* işte.

Gözlerimi kaçırmaya özen göstererek şatonun kara kısmını çevreleyen bataklık alanın üstünde yükselen patikayı takip ettim. Dar yola ulaşınca, sola döndüm. Kutsal Koru şatonun biraz ilerisinde başlıyordu ve yolun diğer tarafında neredeyse sonsuza kadar uzanıyordu. Ama onun olduğu yeri bilmemin sebebi Sgiach'a gittiğimde, bir ceset gibi taşınırken önünden geçtiğimi hatırlamam değildi. Nerede olduğunu biliyordum çünkü son birkaç haftadır, Stark iyileşirken, koruya çekildiğimi hissetmiştim. Kraliçe'yle ya da Afrodit'le birlikte olmadığım ya da Stark'ı kontrol etmediğim zamanlarda, koruda uzun yürüyüşlere çıkıyordum.

Bana Öteki Âlem'i anımsatıyordu. Ve bu anının beni rahatlatırken bir taraftan da ürkütmesi beni korkutuyordu.

Yine de Kutsal Koru'yu ya da Seoras'ın tabiriyle Croabh'ı ziyarete hep gün ışığında gelmiştim. Gün batımından sonra geldiğim hiç olmamıştı. Hele geceleri hiç.

Yol boyunca yürüdüm. Yolun iki tarafına meşaleler sıralanmıştı. Korunun kıyısına, yaşlanmayan ağaçların sınırları içinde kalan o bataklığımsı, sihirli dünyaya dair az da olsa fikir edinmemi sağlayan titrek gölgeler düşürüyorlardı. Güneşin yapraklardan canlı bir kubbe yaratmadığı akşam saatlerinde farklı görünüyordu. Tanıdık gelmiyordu ve tenimde –sanki bütün hislerim alarma geçmiş gibi– ürpertici bir karıncalanma hissediyordum.

Gözlerim korunun içindeki gölgelere takılıyordu. Olması gerektiğinden daha mı karanlıktılar yoksa? Orada, içeride *pek de doğru olmayan* bir şey saklanıyor olabilir miydi? Ür-

perdim ve tam o anda gözümün ucuna yolun ilerisindeki bir kıpırtı ilişti. Karşıya doğru bakarken, kanatlar, soğukluk, kötülük ve delilik beklentisiyle, kalbim, göğüs kafesimin içinde deli gibi çarpıyordu.

Oysa gördüğüm şey kalbimi başka nedenlerden hızlandırmıştı.

Stark oradaydı ve birbirine dolanıp bir bütün olmuş iki ağacın önünde duruyordu. Ağaçların birbirine geçmiş dallarına kumaş parçaları bağlanmıştı. Kimi parlak renkliydi, kimiyse yıpranmış, solmuş ve lime lime olmuştu. Öteki Âlem'de Nyx'in Korusu'nun önünde duran dilek ağacının ölümlü versiyonuydu. Ancak bu ağacın gerçek dünyada olması, daha az göz alıcı olmasını gerektirmiyordu. Özellikle önünde duran ve kafasını kaldırıp dikkatini ağacın dallarını incelemeye vermiş olan genç adam, bir kama, kürk kaplı para kesesi ve metal zımbalı her tür seksi deri teçhizatla –Damien olsa kesin bu kelimeyi kullanırdı– tamamladığı, toprak tonlarında ve geleneksel savaşçı tarzında MacUallis etekliğini giymişken.

Uzun yıllardan beri ilk kez görüyormuşum gibi, ona uzun uzun baktım. Stark güçlü, sağlıklı ve kesinlikle muhteşem görünüyordu. Ben, İskoç erkeklerin o kiltlerin altına tam olarak ne giydiklerini –ya da giymediklerini– merak ederken, yüzünü bana çevirdi.

Gülümsemesi gözlerine yansımıştı. "Düşüncelerini duyar gibiyim."

Stark'ın duygularımı hissetme yeteneği yüzünden yanaklarım derhâl ısınmıştı. "Tehlikede olmadığım sürece, dinlememen gerekiyor."

Gülümsemesi kibirli bir sırıtışa dönüşürken, gözlerinde muzip bir ışıltı dans ediyordu. "O zaman sen de yüksek sesle

düşünme. Ama haklısın. Dinlememem gerekirdi; çünkü senden aldığım his, tehlike diye adlandıracağım şeyin tam zıddıydı."

"Ukala," dedim ama kendimi sırıtmaktan alamıyordum.

"Evet, benim, ama ben senin ukalanım."

Yanına yaklaşınca, bana elini uzattı ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Dokunuşu sıcak, eli güçlü ve sağlamdı. Bu kadar yakınındayken, gözlerinin altında hâlâ gölgeler olduğunu görebiliyordum ama teni her zamanki gibi ölü solgunluğunda değildi. "Kendine gelmişsin!"

"Evet, biraz zaman aldı. Uykum biraz acayipti; olması gerektiği gibi dinlendirici değildi ama sanki bugün içimde bir şalter kaldırıldı ve nihayet gücümü geri topladım."

"Sevindim. Senin için çok endişelendim." Bunu söylerken ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlıyordum. Ve pat diye "Seni özledim de," deyiverdim.

Kolumu sıktı ve beni kendine çekti. O kibirli şakalaşmaları bir anda buhar olup uçmuştu sanki. "Biliyorum. Kendini uzak ve korkmuş hissediyordun. Bu da nereden çıktı?"

Ona yanıldığını söylemeye yeltendim. Tek yaptığımın onu iyileşmesi için rahat bırakmak olduğunu söyleyecektim ama dudaklarım benden dürüsttüler. "Benim yüzümden çok canın yandı."

"*Senin* yüzünden değil, Z. Canım yandı; çünkü Karanlık'ın işi bu. Biz Aydınlık için savaşanları yok etmeye çalışıyor."

"Şey, evet. Ama keşke Karanlık bir süreliğine bir başkasına kafayı taksaydı da senin dinlenmene izin verseydi."

Omzuyla bana vurdu. "Sana bağlılık yemini ederken, nasıl bir işe girdiğimi biliyordum. Benim için bir sakıncası yok-

tu. Şimdi de yok. Ve bundan elli yıl sonra da olmayacak. Ve Z, Karanlık'ın bana 'kafasını taktığını' söylemen pek erkeksi ve koruyucu-vari durmuyor."

"Bak, ben ciddiyim. Bana ne olduğunu bilmek istiyorsun. Bu defa çok kötü zarar görmüş olmandan korkuyordum." Beklenmedik gözyaşlarımla mücadele ederken sonunda anlayarak duraksadım. "İyileşemeyecek kadar kötü. Ve o zaman sen de beni bırakıp giderdin."

Heath'in varlığı aramızda öylesine elle tutulur gibiydi ki bir an korunun içinden çıkıp *Selam, Zo, ağlamak yok,* demesini bekledim. *Ağladığın zaman sümüğün çok akıyor.* Ve tabii ki o bunları söyleyince salya sümük *ağlamamam* daha da zorlaşacaktı.

"Dinle beni, Zoey. Ben senin koruyucunum. Sen benim kraliçemsin. Bu yüksek rahibeliğin de ötesinde bir şey. Yani aramızdaki bağ, sıradan bir Savaşçı Yemini'nden daha güçlü."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu iyi, çünkü bana kötü şeyler beni sevdiğim herkesten koparmak için hiç durmadan uğraşıyorlarmış gibi geliyor."

"Hiçbir şey beni senden almayacak, Z. Bunun için yemin ettim." Gülümserken gözlerinde öyle büyük bir özgüven, güven ve sevgi vardı ki nefesimin gırtlağıma takılıp kalmasına neden oldu. "Benden asla kurtulamayacaksın, *mo bann ri.*"

Yumuşak bir sesle, "İyi," dedim ve koluyla bana sarıldığı zaman başımı omzuna yasladım. "Bu bırakıp gitme olayından fena yoruldum."

Alnıma bir öpücük kondururken, "Evet, ben de," diye mırıldandı.

"Sanırım, işin aslı, çok yorgunum. Bu kadar. Benim de gücümü geri toplamam gerek." Başımı kaldırıp ona baktım. "Burada kalmamız sana uyar mı? Ben... Canım hiç..." Hissettiklerimi nasıl söze dökeceğimi bilemeyerek tereddüt ettim.

"İyiye ve kötüye dönmek istemiyorsun," dedi koruyucum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sgiach için de uygun mu?"

"Vicdanımın el verdiği sürece kalabileceğimizi söyledi," derken yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. "Ve vicdanım şimdilik kesinlikle el veriyor."

"Kulağa hoş geliyor. Benim de bizi beklediğinden emin olduğum bütün o Neferet dramına dönmek için hiç acelem yok doğrusu."

"Yani biraz kalıyoruz, öyle mi?"

Stark beni kucakladı. "Sen gitmemizi söyleyene dek kalıyoruz."

Gözlerimi yumdum ve üzerimden ağır bir yük kalkmış gibi hissederek kendimi Stark'ın kollarına bıraktım. "Hey, benimle bir şey yapar mısın?" sorusuna cevabım kolay ve hızlı oldu.

"Evet, ne istersen."

Kıkırdadığını görür gibiydim. "Bu cevap, isteyeceğim şeyi değiştirme isteği uyandırdı."

"*O* tür bir şeyden bahsetmedim," diyerek onu hafifçe ittim. Oysa Stark'ın yeniden Stark gibi davranmaya başlaması beni büyük ölçüde rahatlatmıştı.

"Hayır mı?" Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve birden gözüme daha az kibirli ve daha aç göründü ve midemde bir kıpırtı hissettim. Sonra eğilip beni uzun uzun öptü ve

nefesimi kesti. "*O* tür bir şeyi kastetmediğinden emin misin?" Sesi her zamankinden alçak ve boğuktu.

"Hayır. Evet."

Sırıttı. "Hangisi?"

"Bilmiyorum. Beni böyle öptüğün zaman düşünemiyorum," dedim dürüstçe.

"O zaman seni daha sık böyle öpmeliyim," dedi.

"Tamam," derken, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum. Başım dönüyordu.

"Tamam," diye tekrarladı. "Ama daha sonra. Şimdi sana ne kadar güçlü bir koruyucu olduğumu göstereceğim ve sormayı planladığım ilk soruyu soracağım." Boynuna çapraz astığı keseye uzandı ve içinden MacUallis tarzı kareli kumaştan uzun ve ince bir şerit çıkardı. Kumaş parçası esintide usul usul dalgalanıyordu. "Zoey Kızılkuş, bu dilek ağacına benimle bir gelecek için, dilek ve hayallerini simgeleyen bir düğüm bağlar mısın?"

Sadece bir an –Heath'in yokluğunun ve asla olamayacak bir gelecek düğümünün neden olduğu keskin acıyı duyacağım kadar kısa bir an– tereddüt ettim ve biriken yaşlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırarak koruyucu savaşçıma cevap verdim.

"Evet, Stark, bu dilek ağacına seninle bir gelecek için, dilek ve hayallerimi simgeleyen bir düğüm bağlamaya varım."

BÖLÜM DÖRT

Zoey

"Kaşmir şalımı *ne* yapmam gerek dedin?"

"Kenarından bir şerit yırtacaksın," dedi Stark.

"Emin misin?"

"Evet, talimatları Seoras'ın kendisinden aldım. Tabii bir de eğitimimin ne yazık ki eksik olduğu, kıçımı kolumdan ya da kulağımdan ayırt edemediğim ve tam bir *fanny*[2] olduğum konusunda bir şeyler daha söyledi."

"Fanny? Kız ismi gibi mi yani?"

"Hiç sanmıyorum."

Stark ve ben, Seoras ve tuhaflıkları konusunda tam bir görüş birliğiyle başlarımızı salladık. "Her neyse, kumaş parçalarının, bana ve sana ait bir şeyden yırtılması gerektiğini söyledi. Ve ikimiz için de özel olması gerektiğini." Gülümsedi ve ışıltılı, pahalı, güzel yeni şalımı çekti. "Bu şeyi çok seviyorsun, değil mi?"

2 Fanny sözcüğü, argoda kıç, popo anlamına gelir. (ç. n.)

"Evet, parçalamak istemeyecek kadar çok."

Stark güldü ve kamasını belindeki kınından çıkarıp bana uzattı. "İyi o zaman, benim eteklik kumaşıyla bir araya gelince aramızda ciddi bir bağ kurulacak demektir."

"Evet ama o etek sana seksen avroya patlamadı, sanırım yüz dolardan fazla ediyor." Kamayı elinden alırken kendi kendime söyleniyordum.

Stark kamayı bana bırakmak yerine, duraksadı. Gözlerini gözlerime dikti. "Haklısın bana paraya mal olmadı," dedi. "Kanıma mal oldu."

Omuzlarım çöktü. "Özür dilerim. Şu hâlime bak, para ve bir şal için mızırdanıp duruyorum. Ah, lanet olsun. Aynı Afrodit gibi konuşmaya başlıyorum."

Stark kamayı göğsüne, tam kalbinin üstüne gelecek şekilde çevirdi. "Afrodit'e dönüşürsen kendimi bıçaklarım."

"Afrodit'e dönüşürsem, önce beni bıçakla." Kamaya uzandım ve bu defa bana verdi.

"Anlaştık," derken sırıtıyordu.

"Anlaştık," dedim. Yeni eşarbımın püsküllü ucunu deldim ve sonra tek bir hamleyle uzun, ince bir parça kopardım. "Şimdi ne olacak?"

"Bir dal seç. Seoras benim kendi bezimi, senin de seninkini tutman gerektiğini söyledi. İkisini birbirine bağlayacağız ve bizim için tutacağımız dilekler birbirine bağlanmış olacak."

"Gerçekten mi? Süper romantik bir şey bu."

"Evet, biliyorum." Uzandı ve parmağını yanağımda dolaştırdı. "Keşke bunu senin için ben uydurmuş olsaydım."

Gözlerinin içine baktım ve aklımdan geçeni kelimesi kelimesine söyledim: "Sen dünyanın en iyi koruyucususun."

Başını sallarken yüzü gerilmişti. "Değilim. Öyle deme."

Biraz önce onu yaptığı gibi, parmağımı yanağında dolaştırdım. "Benim için, Stark. Benim için sen dünyanın en iyi koruyucususun."

Biraz gevşemişti. "Senin için olmaya çalışıyorum."

Bakışlarımı gözlerinden ayırıp yaşlı ağaca çevirdim. "İşte." Aşağı doğru sarkan, yaprakları ve uzantısıyla kusursuz bir kalp gibi görünen çatallı dalı işaret ettim. "Bizim yerimiz burası."

Birlikte ağaca gittik. Sonra tıpkı Sgiach'ın koruyucusunun talimatındaki gibi, Stark ve ben toprak rengi MacUallis kumaşını ve benim ışıltılı, krem renkli şal parçamı birlikte bağladık. Parmaklarımız birbirine değdi ve düğümün son halkasını birlikte tamamlarken gözlerimiz de buluştu.

"Bizim için dileğim, geleceğimizin de tıpkı bu düğüm gibi güçlü olması," dedi Stark.

"Dileğim, geleceğimizin bu düğüm gibi birlikte olması," dedim.

Dileklerimizi, nefesimi kesen bir öpücükle mühürledik. Elimi ellerinin arasına alıp, "Sana bir şey göstermeme izin verir misin?" dediğinde, onu yeniden öpmek için Stark'a uzanıyordum.

O anda Stark'ın bana istediğini göstermesine izin vereceğimi düşünerek, "Tamam, tabii," dedim.

Beni korunun içine doğru çekti ama tereddüdümü hissetmiş olmalı ki elimi sıktı ve bana gülümsedi. "Hey, orada sana

zarar verebilecek hiçbir şey yok. Olsa bile ben seni korurum. Söz veriyorum."

"Biliyorum. Üzgünüm." Gırtlağıma oturan tuhaf korku yumrusunu yutkundum, elini sıktım ve birlikte korunun içine yürüdük.

"Geri döndün, Z. Gerçekten. Ve güvendesin."

Kısık sesle, "Sana da Öteki Âlem'i anımsatıyor mu?" diye sordum. Sesimi işitebilmek için Stark'ın bana doğru eğilmesi gerekti.

"Evet, ama iyi anlamda."

"Bana da, genellikle. Burada bana Nyx ve âlemini anımsatan bir şeyin varlığını hissediyorum."

"Sanırım bu yerin eskiliğiyle ve dünyadan çok ayrı olmasıyla ilgisi var. Pekâlâ, işte şurada," dedi. "Seoras bana bundan bahsediyordu ve sen gelmeden hemen önce gidip baktım. Ve sana da göstermek istedim." Stark tam karşımızı işaret ediyordu. Zevkle iç geçirdim. Ağaçlardan biri ışık saçıyordu. Işıklı damarları varmış gibi, ağacın kalın kabuğundaki pütürlü çizgilerin arasından yumuşacık, mavi bir ışık süzülüyordu.

"Müthiş bir şey! Nedir bu?"

"Bilimsel bir açıklaması olduğundan eminim. Büyük olasılıkla fosforlu bitkiler ya da onun gibi bir şeyle ilgilidir. Ama ben sihir –İskoç sihri– olduğuna inanmayı yeğliyorum," dedi Stark.

Kafamı kaldırıp ona baktım, gülümsedim ve etekliğini çekiştirerek, "Ben de sihir olduğunu düşünmeyi tercih ederim," dedim. "Ve İskoç demişken, bu kılığını ciddi anlamda sevmeye başladım."

Kafasını eğip kendine baktı. "Evet, temelde yünden ya-

pılma bir elbise olan bir şeyin böyle erkeksi durması çok tuhaf."

Kıkırdadım. "Seoras ve diğer savaşçılara yün elbiseler giydiklerini söylediğini duymak isterdim."

"Ah, hayır. Öteki Âlem'den yeni döndüm ve bu ölümüme susadığım anlamına gelmez." Sonra söylediğim şeyi düşünür gibi durdu ve ekledi: "Beni bu şeyin içinde beğeniyorsun, öyle mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup etrafında bir daire çizdim ve ciddi bir tavırla onu baştan ayağa süzdüm. MacUallis deseninin renkleri bana hep toprağı –hatta daha net olmak gerekirse tuhaf biçimde Oklahoma'nın kızıl toprağını– hatırlatıyordu. Dikkat çekici paslı kahve daha açık tonlu yeni değişmiş yaprak ve ağaç kabuğumsu gri-siyah ve daha açık tonlu yeni değişmiş yaprak rengiyle karışıyordu. Stark eteği, Seoras'ın öğrettiği gibi, eski usulle, metrelerce kumaşı elleriyle pileledikten sonra çevresine sarmış, kemerler ve havalı eski broşlarla (ama galiba savaşçılar o şeylere broş demiyordu) tutturmuştu. Ayrıca omzuna atabileceği bir parça daha kumaşı vardı ve bu iyi bir şeydi, çünkü göğsüne astığı o deri kemerimsi şey dışında üstünde teninin büyük kısmını açıkta bırakan kolsuz bir tişörtten başka bir şey yoktu.

Gırtlağını temizledi. Yarım sırıtışıyla biraz çocuksu ve sanki gergin görünüyordu. "Eee? Teftişinizi geçtim mi, kraliçem?"

"Kesinlikle," diyerek sırıttım. "Hem de kocaman bir A artıyla."

İri yarı, sert bir koruyucu olmasına rağmen rahat bir nefes aldığını görmek hoşuma gitmişti. "Bunu duyduğuma sevindim. Şu yünlü kumaşın ne kadar kullanışlı olduğuna bir

bakar mısın?" Elimi tuttu ve beni ışık saçan ağaca iyice yaklaştırıp yere oturtmadan önce eteğini yere açtı. "Otursana, Z."

"Benim için bir sakıncası yok," diyerek yanına kıvrıldım. Stark beni kollarına çekti ve ısınmam için etekliğinin ucunu kaldırdı. Bana pek hoş gelen bir savaşçı ve ekose kumaş sandviçinin arasında korumaya alınmıştım.

Orada uzunca bir süre uzandık. Konuşmuyorduk. Aksine güzel ve rahat bir sessizliğe gömülmüştük. Stark'ın kollarında olmak çok doğru geliyordu. Ve güvenli. Elleri, dövmelerimin izini sürerek önce yüzümde sonra boynumda dolaşmaya başlayınca, bu da doğru geldi.

"Geri dönmelerine sevindim," dedi yumuşak bir sesle.

"Sayende," diye fısıldadım. "Bana Öteki Âlem'de hissettirdiklerin sayesinde."

Gülümsedi ve alnımı öptü. "Korkmandan ve dehşete düşmenden mi bahsediyorsun?"

"Hayır," diyerek yüzüne dokundum. "Kendimi yeniden canlı hissetmemi sağladın."

Dudakları alnımdan dudaklarıma kaydı. Beni uzun uzun öptü ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çünkü Heath olayı ve seni kaybetmeme ramak kalması, daha önce az buçuk bildiğim bir şeyi iyice anlamamı sağladı. Sensiz yaşayamam, Zoey. Belki sadece koruyucun olacağım. Belki başka bir refakatçin, hatta bir eşin olacak; ama hayatında her kim olursa olsun, senin için ne olduğumu değiştirmeyecek. Bir daha asla öfkeye kapılıp bencilleşmeyeceğim ve seni asla bırakmayacağım. Ne olursa olsun. Diğerlerini sineye çekeceğim ve bu bizi değiştiremeyecek. Yemin ederim." Derin bir iç çekmeyle alnını alnıma yasladı.

"Teşekkürler," dedim. "Kulağa beni başka erkeklere veriyormuşsun gibi gelse de..."

Geri çekildi ve kaşlarını çatarak "Bu saçmalıktan başka bir şey değil, Z," dedi.

"Şey, sen az önce benim başkalarıyla olmamın..."

"Hayır!" Beni hafifçe sarstı. "Senin başkalarıyla birlikte olmanın sakıncası olmayacağını söylemedim. Ben sadece bunun sahip olduğumuz şeyi bozmasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"Sahip olduğumuz nedir?"

"Birbirimiz. Her zaman."

"Bu bana yeter, Stark." Kollarımı omuzlarına doladım. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Evet, ne istersen." Bir süre önce benim verdiğim cevabı olduğu gibi tekrarlaması ikimizi de gülümsetmişti.

"Düşünmememem için beni az önceki gibi öp."

"Bunu becerebilirim."

Stark'ın öpüşü usul usul ve tatlı tatlı başladı ama bu durum çok sürmedi. Öpüşü derinleşirken elleri, vücudumu keşfe koyulmuştu. Tişörtümün etek ucunu bulunca tereddüt etti ve ben o anlık tereddüt sırasında kararımı verdim. Stark'ı istiyordum. Her şeyini. Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim. İkimiz de çok hızlı nefes alıp veriyorduk. Vücuduma yaslanmadan durmaya tahammülü yokmuş gibi, otomatik olarak bana doğru eğildi.

"Bekle." Avucumu göğsüne yasladım.

"Özür dilerim." Sesi boğuktu. "Çok sert gelmek istemedim."

"Hayır, ondan değil. Üstelik sert de gelmiyorsun. Ben sadece... Şey..." Ona karşı hissettiğim arzu sisinin arasında kafamı çalıştırmaya uğraşıyordum. "Ah, lanet olsun. Sana istediğim şeyi göstereceğim." Mahcubiyete ve utangaçlığa yenilmeden ayağa kalktım. Stark beni sıcaklıkla karışık bir merakla izliyordu. Tişörtümü kafamdan çekip çıkarınca ve kot pantolonumun düğmelerini çözüp bacaklarımdan kaydırınca, meraktan eser kalmadı ve gözleri ısıyla kararır gibi oldu. Eteğinin kaba kumaşını çıplak tenimin pürüzsüzlüğünde bıraktığı hissi severek, yeniden güvenli kollarının arasına uzandım.

Stark parmağını, omzumu saran dövmemin üstünde dolaştırarak, "O kadar güzelsin ki," dedi. Dokunuşu beni titretince, "Korktun mu yoksa?" diyerek beni kendine çekti.

Öpüşmelerimizin arasında dudaklarına doğru, "Koktuğum için titremiyorum," diye fısıldadım. "Seni çok istediğim için titriyorum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Seni seviyorum, Stark."

"Ben de seni seviyorum, Zoey."

Stark beni kollarının arasına aldı ve elleri ve dudaklarıyla bütün dünyayı dışarıda bırakarak, sadece onu düşünmemi ve sadece onunla olmak istememi sağladı. Dokunuşu, Loren'in çirkin hatırasını ve kendimi ona vermekle yaptığım hatayı geçmişin sisleri arasına gömmeye yetmişti. Aynı zamanda, Heath'i kaybetmenin içimde açtığı yaraya da iyi gelmişti. Heath'i her zaman özleyecektim ama o bir insan soyluydu ve Stark benimle sevişirken, Heath'e zaten eninde sonunda veda etmem gerekeceğini anladım.

Stark benim geleceğimdi. Savaşçım. Koruyucum. Aşkım.

Stark, MacUallis eteğini üzerinden çözüp çıplak bedeniyle yanıma uzanınca, üzerime eğildi ve boynumda atan nabzımda önce dilini, sonra dişlerinin anlık ve soran dokunuşunu hissettim.

Sesimin nefes nefese ve yabancı tınısına kendim de şaşırarak, "Evet," dedim. Stark'ın dudaklarının boynuma iyice batırılmasını sağlamak için hafifçe kıpırdadım ve omzunun pazısıyla buluştuğu güçlü ve pürüzsüz eğimi öptüm. Kendi sözsüz sorumla, dişlerimi tenine sürttüm.

"Ah, Tanrıçam, evet. Lütfen, Zoey, lütfen!"

Daha fazla bekleyemeyecektim. O boynumu usulca ısırırken, ben de dişlerimi tenine geçirdim ve kanının ılık ve tatlı lezzetiyle birlikte bedenim paylaştığımız duygularla doluverdi. Aramızdaki bağ ateşten farksızdı; yakıyor, tüketiyordu ve neredeyse acı verecek kadar yoğundu. Ve neredeyse dayanılamayacak kadar zevkli. Ağızlarımız tenlerimize bastırılmış hâlde, vücut vücuda, birbirimize sımsıkı yapıştık. Tek hissedebildiğim Stark, tek duyabildiğim eş zamanlı çarpan kalplerimizdi. Nerede başlayıp nerede bittiğimi ayırt edemiyordum. Hangisinin benim, hangisinin onun hazzı olduğunu da. Sonrasında bacaklarımız birbirine dolanmış, bedenlerimiz terle ıslanmış hâlde kollarının arasında yatarken, Tanrıçama sessiz bir dua gönderdim: *Nyx, Stark'ı bana verdiğin için teşekkür ederim. Ve beni sevmesine izin verdiğin için.*

Korudan saatlerce ayrılmadık. Sonrasında o geceyi hayatımın en mutlu gecelerinden biri olarak anımsayacaktım. Geleceğin kaosunda, Stark'ın kolları arasında sarmalanmış hâlimin, dokunuşları ve hayalleri paylaşmamızın anısı ve o anda tamamen ve sonuna kadar hoşnut hâlim, karanlık gecelerde sıcak

bir mum alevi misali hep mutlulukla anacağım bir şey olarak kalacaktı.

Çok sonra yavaş yavaş yürüyerek şatoya döndük. Parmaklarımız birbirine kenetlenmişti, bedenlerimiz yakınlıkla sürtünüyordu. Hendek köprüsünü henüz geçmiştik. Kendimi Stark'a fazlasıyla kaptırdığım için, kazıklara geçirilmiş kafataslarını bile gözüm görmemişti. Aslında Afrodit'in sesi duyulana kadar hemen hiçbir şeyin farkında değildim.

"Ah, Tanrı aşkına. Siz ikiniz kendinizi daha fazla ele verebilir misiniz acaba?"

Hülyalı bir tavırla, başımı Stark'ın omzundan kaldırdım ve Afrodit'i şatonun girişinde bir meşale ışığı havuzunun içinde, sıkkın bir tavırla ayağını yere vururken gördüm.

"Güzelim, onları rahat bırak. Bu mutluluğu hak ettiler." Darius'un boğuk sesi, Afrodit'in arkasındaki karanlıktan gelmişti.

Biçimli sarı bir kaş, alaycı bir ifadeyle havaya kalktı. "Az önce Stark'a verdiği tek şeyin mutluluk olduğunu hiç sanmıyorum."

"Cidden, şu anda kabalığın bile canımı sıkamaz," dedim.

"Ama benimkini sıkabilir," dedi Stark. "Senin martıların kanatlarını ya da yengeçlerin kıskaçlarını kopartıyor olman gerekmiyor muydu?"

Afrodit, Stark hiç konuşmamış gibi davrandı ve bana doğru yürüdü. "Doğru mu?"

"Ne doğru mu? Baş belası olduğun mu?" diye sordum.

Stark bir homurtu çıkardı. "O kesinlikle doğru."

"Doğruysa, ona senin söylemen gerekecek. Zırıltısını din-

leyemem." Afrodit sözlerini noktalamak için iPhone'unu havada sallıyordu.

"Tanrım. Delilikte kendini bile aşıyorsun," dedim. "Yoksa alışveriş terapisine mi ihtiyacın var? Ne? Doğru? Mu?" Ağır ağır, sanki karşımdaki İngilizce'yi ikinci dil olarak öğrenen birisiymiş gibi konuşuyordum.

"Lanet Olası Skye Adasındaki Her Şeyin Kraliçesi'nin söyledikleri, yani yarın bizimle gelmeyeceğiniz ve burada kalacağınız doğru mu?"

"Ah..." Neden suçlu hissetmem gerektiğini düşünerek, ayağımı yere sürttüm. "Evet, doğru."

"İşte bu harika. O zaman az önce de dediğim gibi, ona *sen* söylersin!"

"Kime?"

"Jack, işte burada. Salya sümük gözyaşlarına boğulup makyajını mahvedecek ve o zaman daha da beter böğürecek. O gey sümüğüyle uğraşmak istemiyorum. Hem de hiç." Afrodit telefonunun ekranında tuşlara basmaya başladı. Bana uzattığında telefon çalıyordu.

Jack, "Afrodit, yine Ritüel konusunda acımasız sözler sarf edeceksen, bence hiç konuşmasan daha iyi olur," derken tatlı, fakat savunmaya geçmiş gibiydi. "Ayrıca seni dinleyecek değilim, çünkü yer çekimine karşı gelmekle meşgulüm. İşte o kadar."

"Şey, selam, Jack," dedim.

Işık saçan gülümsemesini telefondan görür gibiydim. "*Zoey*! Merhaba! Ah, ölmemiş olman hatta ölü gibi bile olmaman harika! Ah, ah... Afrodit sana, sen dönünce yapacaklarımızı anlattı mı? Ah, Tanrıçam. O kadar müthiş olacak ki!"

"Hayır, Jack, Afrodit planlarınızı anlatmadı; çünkü..."

"Harika! Anlatmak bana kaldı, desene. Özel bir Karanlık Kızlar ve Erkekler Kutlama Ritüeli gerçekleştireceğiz. Hani doğru dürüst isimlerle falan, çünkü senin parçalanma hâlinden geri dönebilmen büyük bir olay."

"Jack, sana söylemem..."

"Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey söylemen gerekmiyor. Ben her şeyi hallediyorum. Hatta yemekleri bile planladım. Tabii ki Damien'ın yardımıyla. Demek istediğim..."

İç geçirdim ve durup nefes almasını bekledim.

Jack canhıraş bir şekilde anlatırken Afrodit, "Gördün mü, sana söylemiştim," diye homurdanıyordu. "Onun o minik pembe baloncuğunu patlattığın zaman, böğürmeye başlayacak."

"... ve en sevdiğim kısım senin ben 'Defying Gravity'yi[3] söylerken çembere girişin olacak. Bilirsin işte, tıpkı Kurt'ün *Glee*'de[4] yaptığı gibi. Tek fark benim gerçekten üst perdeye kadar çıkabilecek olmam. Eee, ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes alarak "Senin çok iyi bir arkadaş olduğunu," dedim.

"Teşekkürler..."

"*Fakat*, Ritüeli biraz erteleyelim."

"Ertelemek mi? Nasıl olur?" Sesi daha şimdiden titremeye başlamıştı.

"Çünkü..." Tereddütlüydüm. Lanet olsun. Afrodit haklıydı. Büyük olasılıkla gerçekten de ağlayacaktı.

Stark telefonu nazik bir hareketle elimden aldı ve mikrofon düğmesine bastı.

---

3 Defying Gravity'nin kelime anlamı: Yer çekimine meydan okumak. (ç. n.)

4 Glee: Bir TV dizisi. (ç. n.)

"Selam, Jack," dedi.

"Merhaba, Stark!"

"Bana bir iyilik yapabilir misin?"

"AmanTanrıçam! Elbette!"

"Şey, ben şu Öteki Âlem olayı yüzünden pek kendime gelemedim. Afrodit ve Darius yarın geri dönecekler ama Zoey, ben gücümü toplayana dek, bir süre daha benimle birlikte burada, Skye'da kalacak. Bu yüzden Tulsa'ya dönüşümüzün birkaç hafta daha süreceğini herkese haber verebilir misin? Haberi duyurup işleri yoluna koyabilirsen, harika olur."

Gözyaşlarını bekleyerek nefesimi tuttum oysa Jack son derece yetişkin ve olgun bir sesle, "Kesinlikle," dedi. "Sen hiç endişelenme, Stark. Lenobia, Damien ve diğerlerine haber veririm. Ve Z, hiç sorun değil. Ritüeli kesinlikle erteleriz. Böylece şarkıyı daha çok çalışmak ve süsleme olarak origami kılıçlar yapmanın yolunu bulmak için daha çok vaktim olacak. Kâğıt süslemeleri göze batmayan misinalarla asarım diye düşünüyordum; böylece gerçekten de *yer çekimine meydan okur* gibi görünürler."

Stark'a gülümsedim ve dudaklarımı oynatarak *teşekkür ettim*. "Kulağa harika geliyor, Jack. Süslemeler ve müzikten sen sorumluyken, hiçbir endişe duymayacağım."

Jack'in mutlu kahkahası işitildi. "Müthiş bir Ritüel olacak. Bekleyin ve görün. Stark, sen iyileşmeye bak. Ah, ve Afrodit, parti planlarında değişiklik yapıldığının ilk imasında hemen gözyaşlarına boğulacağımı düşünmekten vazgeçmelisin."

Afrodit telefona kaşlarını çatarak baktı. "Böyle düşündüğümü nereden bildin?"

"Ben geyim. Bazı şeyleri bilirim."

"Her neyse. Vedalaş, Jack. Bu uluslararası arama," dedi Afrodit.

Afrodit telefonu Stark'ın elinden kapıp aramaya son noktayı koyarken; Jack kıkırdayarak, "Hoşça kal, Jack," dedi.

Afrodit'e, "Sandığından çok daha iyi gitti," dedim.

"Evet, 'kız' haberi iyi karşıladı. Bayan Jack'ten de kat kat beter olduğuna göre, kimbilir diğeri nasıl bir tepki gösterecek?"

"Bak, Afrodit, Damien telaşlı bir gey değildir, gerçi olmasında da yanlış bir şey yok ya. Ama keşke onlara biraz daha nazik davranabilsen."

"Ah, yapma. Ben senin geylerden bahsetmiyorum ki. Neferet'den bahsediyorum."

"Neferet!" Sesim son derece sertti. Adını söylemekten bile nefret ediyordum. "Onun hakkında ne duydun?"

"Hiçbir şey. Beni endişelendiren de bu zaten. Ama, hey, Z, bunun uykunu kaçırmasına izin verme. Ne de olsa, sen, seni koruyacak bir gazilyon kadar iri yarı ve güçlü adamla –ve Stark'la– birlikte, burada Skye'da takılırken, biz sıradan ölümlüler iyi kötüye karşı, Karanlık Aydınlık'a karşı, epik savaş, vesaire vesaire, bıkkınlık verene kadar gider..." Afrodit hışımla döndü ve şatonun ön basamaklarını hızla tırmanmaya başladı.

"Afrodit sıradan bir ölümlü mü? Ben onun baş belası seviyesinin sıradanın üstünde olduğunu sanıyordum," dedi Stark.

Afrodit omzunun üstünden, "Seni duydum," diye haykırdı. "Ah, bu arada bilgin olsun, Z, acil bir valiz sorunum

vardı ve yeterince valizim olmadığı için senin önceki gün aldığın valize el koydum. Şimdi biraz eşya toplamaya gidiyorum. Sizinle sonra görüşürüz, köylüler." Şatonun kalın, ahşap kapısını –biraz zorlansa da– çarparak kapattı.

Darius, Afrodit'in peşinden basamakları tırmanırken gururla gülümseyerek, "Muhteşem bir kız," dedi.

Stark, "Ben onun için *m*'yle başlayan birçok kelime bulabilirim. Aralarında *muhteşem* kelimesinin olmayacağından emin olabilirsiniz."

"Aklıma ilk gelen kelimeler *manyak* ve *mendebur*," dedim.

Stark, "Benim aklıma, *musibet* geldi."

"Musibet mi?"

"Bana sorarsan, Afrodit dünyanın en can sıkıcı kızı ama bir araya gelince çok fazla kelime ediyor ve *m*'yle başlamıyor, bu yüzden ancak bu kadar yaklaşabildim."

"Hi-hi," diye güldüm. Sonra kolumu koluna geçirdim. "Dikkatimi Neferet olayından uzaklaştırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"İşe yarıyor mu?"

"Tam olarak değil."

Stark kolunu omzuma attı. "O zaman diğer dikkat dağıtma yeteneklerime başvurmam gerekecek."

Kol kola şatonun girişine yürüdük. Stark'ın beni, Afrodit'e muhteşem sözcüğünden daha fazla yakışacak kelimeler listesiyle oyalamasına izin verdim ve az önce, çok kısa bir süreliğine hissettiğim hoşnutluk duygusuna geri dönmeye çalıştım. Kendi kendime Neferet'in dünyalar kadar uzakta olduğunu ve onunla o dünyanın yetişkinlerinin uğraşması gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum. Stark benim için şatonun

kapısını açarken, yukarıda bir şey dikkatimi çekti ve gözlerim Sgiach'ın topraklarının üstünde gururla dalgalanan bayrağa takıldı. İçinde ışık saçan Tanrıça silüetinin durduğu güçlü siyah boğanın güzelliğine hayranlıkla bakarken, duraksadım. Tam o anda, şatoyu çevreleyen sulardan bir pus yükseldi ve bayrağın görüntüsünü değiştirdi. Siyah boğanın yerini beyaz bir boğa almış, Tanrıça silüeti tamamen kaybolmuştu.

İçim korkuyla titredi.

"Ne oldu?" Derhâl dikkat kesilen Stark yanıma gelmişti.

Gözlerimi kırpıştırdım. Sis dağıldı ve bayrak eski hâline dönüştü.

"Hiç," dedim aceleyle. "Sadece paranoyaklık ediyorum."

"Hey, ben buradayım. Paranoyaklık etmene de endişelenmene de gerek yok. Ben seni koruyabilirim."

Stark beni kollarının arasına aldı ve sıkıca tutarak dış dünya ve iç sesimin bana anlatmaya çalıştığı şeylerle aramda duvar oldu.

BÖLÜM BEŞ

Stevie Rae

"Kendinde değilsin. Biliyorsun, değil mi?"

Stevie Rae kafasını kaldırıp Kramisha'ya baktı. "Tek yaptığım burada oturup *kendi* işime bakmak." Duraksadı ve *senin aksine* imasının yerini bulmasını bekledi. "Bunun nesi kendim gibi olmamak anlamadım."

"Buradaki en karanlık, en ürkütücü köşeyi seçmişsin. Hatta daha da karanlık olsun diye mumları bile söndürdün. Ve burada oturmuş öyle yüksek sesle sıkılıyorsun ki neredeyse düşüncelerini duyar gibiyim."

"Düşüncelerimi duyamazsın."

Stevie Rae'nin sesine yansıyan sertlik, Kramisha'nın gözlerinin iri iri açılmasına neden oldu. "Tabii ki duyamam. Diklenmene gerek yok. *Neredeyse* dedim. Ben Sookie Stackhouse değilim. Ayrıca olsam bile, senin düşüncelerini dinlemezdim. Bu kabalık olurdu ve annem beni çok daha iyi yetiştirdi." Kramisha ahşap sıraya, Stevie Rae'nin yanına oturdu. "Bu ara-

da, Bill ve Eric'in bir araya gelseler bile kurt adam kadar seksi olamayacağını bir tek ben mi düşünüyorum?"

"Kramisha, lütfen *True Blood*'ın üçüncü sezonunun tadını kaçırma. İkinci sezonun DVD'lerini henüz bitirmedim."

"Ben sadece kendini dört ayaklı ciddi bir seksapele hazırla diyorum."

"Çok ciddiyim. Sakın daha fazlasını söylemeye kalkma."

"Tamam, tamam ama bütün bu kurt-canavar-seksapeli olayı konusunda seninle konuşmam gerek."

"Ahşap bir sırada oturuyoruz. Ahşap, toprak demek. Ve bu da, olur da *True Blood* keyfimi mahvedecek olursan, canına okumanın bir yolunu bulabileceğim anlamına geliyor."

"Lütfen biraz gevşer misin? O konudan çoktan çıktım. Bayağı sıkıcı olacağından adım gibi emin olduğum bir Konsey Toplantısı'na girmeden önce konuşmamız gereken başka bir şey var."

"Bu da yapmak zorunda olduklarımızın bir parçası. Ben bir yüksek rahibeyim. Sen de Saray Şairi'sin. Konsey Toplantıları'na gitmeye mecburuz." Stevie Rae nefesini uzun uzun üfledi, omuzları çökmüştü. "Lanet olsun. Yarın Z eve dönünce o kadar mutlu olacağım ki."

"Evet, evet, bunu anlıyorum. Ama anlayamadığım, kafanı seni böyle alt üst edecek kadar karıştıran şeyin ne olduğu."

"Erkek arkadaşım lanet olası aklını kaçırdı ve yeryüzünden silindi. En yakın arkadaşım az kalsın Öteki Âlem'de ölüyordu. Kırmızı çaylaklar –yani diğerleri– dışarıda bir yerlerde kimbilir ne halt karıştırmakla meşguller. Ki bence bu halta insan eti yemek de dâhil. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, tam olarak ne anlama geldiğini bilmememe rağmen, ben bir

yüksek rahibeyim. Bence bu kimin olsa aklını karıştırmaya yeter."

"Evet, öyle. Yine de, bana hepsi aynı saçma temaya sahip başı sonu belli olmayan şiirler vermeye devam etmen için yeterli değil. O şiirler seninle *ve* canavarlarla ilgili ve ben nedenini bilmek istiyorum."

"Kramisha, neden bahsettiğini bilmiyorum."

Stevie Rae ayağa kalkmaya yeltendi ama Kramisha kocaman çantasına uzanıp içinden üzerine el yazısıyla bir şeyler karalamış olduğu menekşe renkli bir kâğıt parçası çıkardı. Stevie Rae nefesini bir kez daha sesli bir şekilde vererek yerine oturdu ve elini uzattı."

"Pekâlâ, bir bakayım."

"İkisini de bu kâğıda yazdım. Eskisini ve yenisini. İçimden bir ses hafızanın tazelenmesine gerek duyacağını söyledi."

Stevie Rae hiçbir şey söylemedi. Gözleri kâğıttaki ilk şiire odaklandı ve hiç acele etmeden okudu. Gerçi hafızasının tazelenmesine ihtiyacı yoktu. Şiirin her dizesi zihnine kazınmıştı.

Kırmızı, vahiysel kavgadaki rolü için
Belini kuşatıyor
Ve Aydınlık'a adım atıyor

Karanlık farklı biçimlerde saklanıyor,
Şeklin, rengin, yalanların
Ve duygusal fırtınaların ötesini gör.
Karanlık seni ayırmadan güven oluşmasa da,

İttifak kur onunla; kalbinle öde
Gözlerinle değil, ruhunla gör
Çünkü canavarlarla dans etmek için
Onların kılığına bürünmelisin

Stevie Rae kendi kendine ağlamayacağını söyledi ama kalbi ezik ve kırıktı. Şiir doğruydu. Rephaim'i gözleriyle değil, ruhuyla görmüştü. Karanlık'tan ayrılmış ve ona güvenip kabul etmişti ve sırf bu yüzden, bir canavarla ittifak kurduğu için bedelini kalbiyle ödemişti. Ve hâlâ da ödemeye devam ediyordu.

Stevie Rae isteksizce sayfadaki ikinci şiire, yenisine baktı. Kendi kendine tepki göstermemesi ve yüzünün hislerini ele vermesine izin vermemesi gerektiğini hatırlatarak okumaya başladı.

Canavarlar güzel olabilirler.
Rüyalar arzulara dönüşür.
Gerçek mantıkla değişir.
Doğruna güven.
Erkek... Canavar... Gizem... Sihir
Kalbinle duy
Küçümsemeden gör
Sevgi kaybetmez
Doğrusuna güven
Sözü kanıttır
Sınav zamandır

Değişecek cesaret varsa eğer
İnanç özgürleştirendir.

Stevie Rae'nin dili damağı kurumuştu. "Özür dilerim. Ama sana yardım edemem. Bunların neden bahsettiklerini bilmiyorum." Kâğıdı Kramisha'ya geri uzatmaya çalıştı ama şair ellerini göğsünün üstünde kavuşturmuştu.

"Hiç iyi bir yalancı değilsin, Stevie Rae."

"Yüksek rahibene yalancı diye hitap etmen pek akıllıca değil." Stevie Rae'nin sesinde, Kramisha'nın başını sallamasına neden olan bir acımasızlık vardı.

"Sana neler oluyor? İçini kemiren bir şeyle uğraşıyorsun. Kendinde olsaydın, benimle konuşurdun. Ve bunu çözmeye uğraşırdın."

"Bu şiir zımbırtısını ben çözemem! Ortada benzetmeler, semboller ve tuhaf, kafa karıştırıcı kehanetler uçuşuyor."

"Bu kocaman bir yalan," dedi Kramisha. "Bu şiirleri hep çözdük. Zoey de çözdü. Sen ve ben de. En azından Öteki Âlem'e, Z'ye haber gönderecek kadarını. Ve işe yaradı. Stark yaradığını söyledi." Kramisha ilk şiiri işaret etti. "Bunun bazı kısımları doğru çıktı. Canavarlarla karşılaştın. O boğalarla. Ve o zamandan beri farklısın. Şimdi o canavar şiirlerine bir yenisi eklendi. Senin için olduklarını biliyorum. Ve söylediğinden fazlasını bildiğinden de eminim."

"Bak, işime burnunu sokma, Kramisha." Stevie Rae ayağa kalktı. Köşeden dışarı adım atıp Ejderha Lankford'a çarparken, "Bu canavar muhabbetinden gına geldi!" diye haykırdı.

"Hey, bu da neyin nesi?" Ejderha, çarpışmaları sonucu

dengesini kaybeden Stevie Rae'yi güçlü elleriyle tuttu. "*Canavar muhabbeti* mi, dedin?"

"Evet," dedi Kramisha. Stevie Rae'nin elindeki defter kâğıdını işaret etti. "Bana iki şiir geldi. Biri Stevie Rae'nin boğalarla haşır neşir olduğu gün, diğeri de bir süre önce. Ama o şiirlere kafa yormak istemiyor."

"Kafa yormayacağım demedim. Ben sadece kâinattaki lanet olası herkes işime burnunu sokmadan, *kendi* başımın çaresine *kendim* bakmak istiyorum."

Ejderha, "Beni de o lanet olası herkesten mi sayıyorsun?" diye sordu.

Stevie Rae kendini ona bakmaya zorladı. "Tabii ki hayır."

"Ve Kramisha'nın şiirlerinin önemli olduğu konusunda benimle hemfikirsin."

"Şey, evet."

"O zaman o şiirleri öylece yok sayamazsın." Ejderha elini Stevie Rae'nin omzuna yerleştirdi. "Hayatının mahremiyetini korumak istemenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Ama artık kendi mahremiyetinden daha önemli şeylerin de olduğu bir konuma adım atmış bulunuyorsun."

"Bunu biliyorum ama bu meseleyi kendim halledebilirim."

"Ama boğalarla baş edemedin," dedi Kramisha. "Oldular."

"Ama gittiler, değil mi? Demek ki gayet iyi baş etmişim."

"Seni boğayla savaşının ardından gördüm. Çok ciddi yaralanmıştın. Kramisha'nın uyarısını anlamış olsan, bedeli senin için bu kadar ağır olmayabilirdi. Ve sonrasında bir Alaycı Kuzgun'un ortaya çıkması olayı var ki o yaratık pekâlâ Rephaim olabilir. O canavar hâlâ dışarıda bir yerde ve hepimiz

için tehlike oluşturuyor. Bu yüzden şunu anlamalısın ki genç rahibe, seni hedef alan bir uyarı kendine saklayabileceğin bir şey değil; çünkü diğerlerinin hayatlarına da dokunuyor."

Stevie Rae, Ejderha'nın gözlerinin içine bakıyordu. Kelimeleri güçlü, ses tonu nazikti. Ama Stevie Rae, karşısındaki yüzde gördüğü ifadenin şüphe ve öfke mi, yoksa karısının ölümünden beri onu gölgeleyen acı mı olduğunu ayırt edemiyordu.

O bu tereddüdü yaşarken Ejderha sözlerine devam etti. "Anastasia'yı bir canavar öldürdü. Bundan böyle, mâni olabileceğimiz sürece Karanlık'ın yaratıklarının hiçbir masuma el sürmesine izin veremeyiz. Gerçekleri söylediğimi sen de biliyorsun, Stevie Rae."

Stevie Rae kelimelerini sıraya sokmaya çalışırken, "Ben... Biliyorum," diye kekeledi. *Rephaim, Darius'un onu gökyüzünde vurduğu gece Anastasia'yı öldürdü. Bunu hiç kimse unutmayacak. Ben de unutamam, hele şimdi her şey değişmişken. Haftalar oldu ve onu hâlâ görmedim. Bir kez bile. Damgalanmamız hâlâ devam ediyor. Bunu hissedebiliyorum ama onunla ilgili hiçbir şey hissetmiyorum.*

Ve bu duygu eksikliği Stevie Rae'nin kararını kolaylaştırdı. "Tamam, haklısınız. Bu konuda yardıma ihtiyacım var." Şiirleri Ejderha'ya uzatırken, *Belki de böyle olması gerekiyordur,* diye düşündü. *Belki de Ejderha sırrımı keşfedecek ve o zaman her şey yok olacak. Rephaim, Damgalanmamız ve kalbim. Ama en azından her şey bitmiş olacak.*

Ejderha şiirleri okurken, Stevie Rae, profesörlerinin yüzünün her saniye biraz daha karardığını gördü. Nihayet gözlerini kâğıttan ayırıp ona çevirdiğinde, endişesi şüphe götürmezdi.

"Senin çağırdığın ikinci boğa, hani şu kötü olanı alt eden siyah boğa, onunla ne tür bir bağlantın vardı?"

Stevie Rae, Ejderha'nın onu Rephaim konusunda sorgulamak yerine, boğalara odaklanması karşısında ne denli rahatladığını göstermemek için çaba harcıyordu.

"Buna tam olarak bir bağlantı denebilir mi bilmem ama ben onun güzel olduğunu düşündüm. Siyahtı ama karanlık bir yanı yoktu. Gece göğü ya da toprak gibi inanılmazdı."

"Toprak..." Ejderha sesli düşünür gibiydi. "Boğa sana elementini hatırlatıyorsa, belki de bu ikinizin aranızdaki bağın oluşması için yeterlidir."

"Ama onun iyi olduğunu biliyoruz," dedi Kramisha. "Burada herhangi bir gizem yok. Şiirler ondan bahsediyor olamaz."

"Yani?" Stevie Rae rahatsızlığını gizleyememişti. Kramisha eline bir kemik geçirmiş sersem bir köpek gibiydi. İşin peşini bir türlü bırakmıyordu.

"Yani şiir, özellikle sonuncusu, gerçeğe güvenmekle ilgili. Onun iyi olduğunu hepimiz biliyoruz. Siyah boğaya güvenebilirsin. Bunu söylemesi için bir şiire ihtiyacımız yok ki."

"Kramisha, daha önce de anlatmaya çalıştığım gibi, bilmiyorum."

"Ben siyah boğadan bahsettiklerini sanmıyorum," dedi Kramisha.

"Başka neden bahsediyor olabilirler ki? Benim tanıdığım başka canavar yok." Stevie Rae, hız yalanları alıp götürebilirmiş gibi, kelimeleri bir çırpıda söyleyivermişti.

Ejderha "Dallas'ın sıra dışı ve yeni bir yatkınlığı oldu-

ğunu söylemiştin," dedi. "Aklını kaçırmış gibi olduğunu. Bu doğru mu?"

"Evet, temel olarak," dedi Stevie Rae.

"Canavar referansı Dallas'la ilgili bir sembol olabilir. Şiir, içinde hâlâ var olan insanlığa güvenmen gerektiğini söylüyor olabilir."

"Bunu bilemem," dedi Stevie Rae. "Onu son gördüğümde aklı başından gitmiş gibi darmaduman hâldeydi. Demek istediğim, gördüğü Alaycı Kuzgun'la ilgili ciddi anlamda tuhaf şeyler söylüyordu."

"Konsey Toplantısı oturumu başlıyor!" Lenobia'nın sesi Konsey Salonu'nun açık kapısından koridora süzülmüştü.

Koridorda yürürlerken Ejderha kâğıdı işaret ederek, "Bunun bende kalmasının bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Kopyasını çıkarıp sana iade ederim ama şiiri daha dikkatli inceleyip değerlendirme fırsatım olsun istiyorum."

"Tamam, benim için bir sakıncası yok," dedi Stevie Rae.

Kramisha, "Bu işe sizin beyninizi de dâhil ettiğimize seviniyorum, Ejderha," dedi.

"Ben de," derken Stevie Rae doğruyu söylüyormuş gibi görünmeye çalışmıştı.

Ejderha duraksadı. "Bunu herkesle paylaşacak değilim. Sadece şiirin anlamını çözmemize yardım edebileceğine inandığım vampirlere göstereceğim. Mahremiyet arzunu anlıyorum."

"Yarın döndüğü zaman, Zoey'e bundan hemen bahsedeceğim."

Ejderha'nın kaşları çatıldı. "Ben de şiiri Zoey'le paylaş-

man gerektiğini düşünüyorum ama ne yazık ki Zoey, Gece Evi'ne yarın akşam dönmeyecek."

"Ne? Ama neden?"

"Görünüşe bakılırsa, Stark seyahat edecek kadar iyi değilmiş ve Sgiach, istedikleri müddetçe Skye'da kalmalarına izin vermiş."

"Size bunu Zoey mi söyledi?" Stevie Rae, en yakın arkadaşının onu değil, Ejderha'yı aramış olduğuna inanamıyordu. Aklından neler geçiyordu acaba?

"Hayır. O ve Stark, Jack'le konuşmuşlar."

"Ah, Kutlama Ritüeli." Stevie Rae başını anlayışla salladı. Z ondan bir şey saklıyor değildi. Jack, Ritüel konusunda aşırı heyecanlıydı ve kendini müzik, yemek ve süslemelerden sorumlu ilan ettiği için, büyük olasılıkla *"En sevdiğin renk ne?", "Doritos mu, Ruffles mı,"* gibi binlerce soruluk bir liste için Zoey'i aramıştı.

"O gey çocuk ciddi takıntılı. Her iddiasına girerim, Z'in yarın gelmeyeceğini duyunca kafayı yemiştir."

"Aslında, ekstra zamanı söylemek istediği şarkıyı daha fazla prova edebilmek ve süslemeler için kullanıyor," dedi Ejderha.

Kramisha, "Tanrıça yardımcımız olsun," dedi. "Eğer dört bir yana gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar asmaya ve hepimizi boynumuza –bir kez daha– tüylü çelenkler takmaya zorlamaya kalkışırsa, bu kez 'ah, asla,' diyeceğim."

Ejderha, "Kâğıttan kılıçlar," dedi.

"Efendim?" Stevie Rae, onu doğru işittiğinden emin değildi.

Ejderha kıkırdadı. "Jack eğitim pistine geldi ve üzerinde çalışabileceği gerçek bir numune olsun diye bir kılıç ödünç aldı. Stark'ın onuruna misinalara origami kılıçları asmayı düşünüyormuş. Şarkıya benzeyeceklerini söyledi."

"Çünkü *yer çekimine meydan okuyacaklar.*" Stevie Rae de kendini gülmekten alamamıştı. Jack'i gerçekten çok severdi. Kelimelerin ifade edemeyeceği kadar şirin bir çocuktu.

"Umarım pembe kâğıttan yapmaz. Pek doğru olmaz."

Konsey Salonu'nun kapısına varmışlardı ve dolu odaya girmeden hemen önce, Stevie Rae, Ejderha'nın, "Pembe değil, mor," dediğini işitti. "Onu mor kâğıt tomarları taşırken gördüm."

Lenobia, Konsey Toplantısı'nın oturumunu açarken, Stevie Rae kendi kendine gülümsemeye devam ediyordu. Sonraki günlerde bu sırıtışını hatırlayacak ve Jack'in mor kâğıttan kılıçlar yapmak ve "Yer Çekimine Meydan Okumak" şarkısını söylemekle meşgul, hayata daima parlak tarafından bakan, her zaman tatlı, mutlu ve en önemlisi sonsuza dek güvendeki hâlinin görüntüsünü zihninde koruyabilmeyi dileyecekti.

BÖLÜM ALTI

Jack

"Düşes, sorun ne güzel kızım? Neden bugün böyle çılgın gibisin?" Jack sarı tüylü Labrador'un altından mor elişi kâğıdı yığınını çekti ve dışarı masası ve kılıç standı olarak kullandığı ahşap taburenin üstüne, köpeğin poposunun yetişemeyeceği bir yüksekliğe kaldırdı. Köpek havladı, kuyruğunu yere çarptı ve Jack'e iyice sokuldu. Jack iç geçirdi ve köpeğe sevgi dolu, ancak bezgin bir bakış attı. "Yanıma yapışmana gerek yok. Her şey yolunda. Sadece süsleme yapıyorum."

"Bugün biraz fazla bağımlı," dedi Damien bağdaş kurup çimlerin üstüne, Jack'in yanına otururken.

Jack katlayıp şekle sokmaya çalıştığı kâğıt kılıcı bırakıp Düşes'in yumuşak başını okşadı. "Sence S-T-A-R-K'nin yüzde yüz iyileşmediğini hissediyor olabilir mi? Yarın dönmeyeceğini hissetmiş midir dersin?"

"Şey, belki. O olağanüstü zeki bir köpek ama benim tahminim Stark'ın yorgun olmasından ve geç kalmasından

daha çok, senin şu şeye tırmanacak olmandan endişe duyuyordur."

Jack biraz ötelerinde hazır bekleyen iki buçuk metre yüksekliğindeki merdiveni işaret etti. "Ah, Düşes ya da senin endişelenmenizi gerektirecek bir durum yok. O merdiven kesinlikle güvenli. Tamamen sabit durmasını sağlayan ekstra bir kilidi bile var."

"Bilmiyorum. Orası çok yüksek." Damien merdivenin üst basamaklarına endişeli bir bakış attı.

"Hayır, o kadar kötü değil. Ayrıca en yukarıya kadar tırmanacak değilim. En azından çok uzun süreliğine. Zavallı ağacın aşağı kadar sarkan dalları var. Bilirsin işte, *o şey* altından fırlayıp çıktığı zamandan beri..." Jack son cümleyi bir sahne fısıltısıyla söylemişti.

Damien gırtlağını temizledi ve altında oturdukları büyük meşe ağacına biraz önce merdivene attığı türden, temkinli bir bakış attı. "Tamam, delirme ama seninle Zoey'nin Kutlama Ritüeli için özellikle bu noktayı seçmen konusunda konuşmam gerek."

Jack elini, avucu dışa dönük şekilde –evrensel dur işaretiyle– havaya kaldırdı. "İnsanların burasıyla ilgili sorun çıkaracaklarını biliyorum. Benim burayı seçme nedenlerimin, aleyhine olan nedenlerden daha iyi olduklarına karar verdim, o kadar."

"Tatlım, senin niyetin her zaman iyidir." Damien, Jack'in elini tuttu ve iki elinin arasında sıktı. "Ancak bana sorarsan, burayla ilgili olumlu bir şey görebilecek tek insanın sen olduğunu düşünme zamanın geldi. Profesör Nolan ve Loren Blake burada öldürüldüler. Kalona toprağı yırtarak yeraltından bu-

radan çıktı ve bu ağacı ortadan ikiye ayırdı. Bana pek de kutlamalık bir yermiş gibi gelmiyor."

Jack boşta kalan elini Damien'ınkinin üstüne koydu. "Burası bir güç noktası, değil mi?"

"Doğru," dedi Damien.

"Ve güç kullanılmayan hâliyle ne olumlu ne de olumsuz anlam taşımaz. Bu özellikleri sadece dış kuvvetlerin devreye girmesi ve onu etkilemesiyle kazanır. Doğru mu?"

Damien durdu, düşündü ve sonra istemeye istemeye de olsa başıyla onayladı. "Evet, sanırım yine haklısın."

"Şey, ben buradaki –şu ortadan ikiye ayrılmış ağaç ve doğru duvarı tarafında kalan alandaki– gücün yanlış kullanıldığını hissediyorum. Yeniden Aydınlık ve iyilik için kullanılma şansını hak ediyor. Ve ben buraya o şansı vermek istiyorum. Buna *mecburum*. İçimden bir ses, burada olmam gerektiğini; o ve Stark gecikecek dahi olsalar, Zoey'nin Kutlama Ritüeli'ni dönüşü için hazırlamamı söylüyor."

Damien derin bir iç çekti. "Biliyorsun senden duygularını dinlememeni istemeyi aklımdan bile geçirmem."

"Yani beni bu konuda destekleyecek misin? Herkes erkek arkadaşının süper kaçık olduğunu söylese bile?"

Damien ona gülümsedi. "Senin süper kaçık olduğunu söyleyen yok. Harlı dekore ve organize etme ihtiyacının, karar yeteneğini zedelediğini söylüyorlar."

Jack kıkırdadı. "*Harlı* ya da *zedelemek* kelimelerini kullanmadıklarına bahse girebilirim."

"Kullandıkları kelimeler daha bayağı olsalar da eş anlamlıydı."

"İşte benim kelime ustası Damien'ım!"

"Ve benim iyimser Jack'im." Damien, Jack'e eğildi ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Burada ne yapman gerekiyorsa yap. Zoey'nin sonunda eve döndüğü zaman takdir edeceğinden eminim." Durdu ve Jack'in güven dolu gözlerine hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak ekledi. "Tatlım, Zoey'in uzunca bir süre geri dönmeyebileceğini anlıyorsun, değil mi? Stark'ın sana ne söylediğini biliyorum ve henüz Z'in kendisiyle konuşmadım ama Afrodit, Z'in kendinde olmadığını ve aslında Skye'da kalmasının nedeninin Stark olmadığını söylüyor. Dünyadan elini ayağını çekmek istediği için orada kalıyormuş."

Jack kararlı bir sesle, "Ben buna inanmıyorum, Damien," dedi.

"Ben de inanmak istemiyorum ama Zoey'nin Afrodit ve Darius'la birlikte geri dönmeyişi ve ne zaman döneceği konusunda hiç kimseye bir şey söylememesi gibi gerçekler var. Ve Heath konusunu da unutmamak gerek. Tulsa'ya döndüğü zaman, Zoey'nin Heath'in artık burada olmadığı ve bundan sonra da olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyorsun."

"Korkunç bir şey, değil mi?" dedi Jack.

Bakışları kusursuz bir anlayışla buluştu. "Bu kadar çok sevdiğin birini kaybetmek berbat bir şey olmalı. Zoey'i mutlaka değiştirmiştir."

"Tabii ki değiştirmiştir ama o hâlâ bizim Z'miz. İçimde eve senin sandığından daha çabuk döneceğine dair bir his var," dedi Jack.

Damien iç geçirdi. "Umarım haklısındır."

"Hey, sen bile tahminlerimin doğru olduğunu kabul eder-

sin. Zoey'nin yakında eve döneceği konusunda da haklı çıkacağım. Biliyorum."

"Pekâlâ, tamam. Sana inanacağım. Özellikle bu olumlu tutumundan hoşlandığım için."

Jack sırıttı ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Teşekkürler!"

"Zoey ister bir hafta ister bir ay sonra dönsün, o süslemelere ne zaman ihtiyaç duyacağını bilmezken, bir ağacın tepesine kâğıttan kılıçlar asmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ya yarın yağmur yağarsa?"

"Ah, hepsini asacak değilim ki, budala. Katlamaları kusursuz yaptığımdan ve asıldıklarında doğru duracaklarından emin olmak için birkaçını test edeceğim o kadar."

"O kılıcı bu yüzden mi getirdin? Fena hâlde keskin ve böyle masaya dayalı hâlde, *açıkta* görünüyor. Sivri ucunun aşağı bakması daha doğru olmaz mı?"

Jack'in bakışları Damien'ınkileri takip ederek uzun, gümüş kılıcın durduğu tarafa çevrildi. Kılıcın kabzası yerde, geceleri okulu aydınlatan titrek gaz lambalarının ışığında parlayan bıçak kısmı da yukarı dönük hâlde duruyordu.

"Ejderha bana çok sıkı tembihlerde bulundu ve ne kadar üzgün göründüğünü düşünürken dikkatimin dağıldığı anlar dışında söylediklerinin çoğuna kulak verdim. Biliyorsun, bence çok iyi durumda değil." Jack, son cümleyi Düşes'in onları duymasından çekinir gibi kısık sesle söylemişti.

Damien derin bir iç çekti ve parmaklarını Jack'inkilere kenetledi. "Bence de hiç iyi değil."

"Evet, bana sivri ucunu toprağa saplarsam köreleceği konusunda bir şeyler söyledi ama ben gözlerinin çevresine oturan koyu renk halkalara takılıp kalmıştım," dedi Jack.

"Tatlım, onun uyuyabildiğini hiç sanmıyorum," dedi Damien hüzünlü bir sesle.

"Bir kılıç ödünç almak için onu rahatsız etmemeliydim ama origamiyi bir resme değil, gerçek bir numuneye bakarak yapmak istedim."

"Ejderha'yı rahatsız ettiğini sanmıyorum. Anastasia'nın ölümü, aşması gereken bir şey. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bunu değiştirmek konusunda elimizden hiçbir şey gelmez. Hem ayrıca, seninki harika bir fikirmiş. Origamin kusursuz görünüyor."

Jack keyifle kıpırdandı. "Ah, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Damien kolunu Jack'e sardı ve onu iyice kendine çekerek, "Kesinlikle," dedi. "Sen yetenekli bir dekoratörsün, Jack."

Jack ona sokuldu. "Teşekkürler. Sen de gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaşsın."

Damien güldü. "Seninle hiç zor değil. Hey, kılıç katlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Gülme sırası Jack'teydi. "Hayır. Sen hediye paketi bile yapamazsın. Bu yüzden origami konusunda yetenekli olduğunu hiç sanmıyorum." Jack, Düşes'e keskin bir bakış attı ve Damien'e doğru eğilip kulağına "Düşes'i yürüyüşe çıkarabilirsin," dedi. "Beni yalnız bırakmıyor ve kâğıtlarımı mahvediyor."

"Tamam, hiç sorun değil. Zaten ben de koşuya gidecektim. Ne derler bilirsin, tombul bir gey, mutlu bir gey değildir. Düşes de benimle birkaç tur atabilir. Döndüğümüzde seni takıntı yapamayacak kadar yorgun olacak."

"Koşuya çıkman çok şirin."

"Sonrasında ter içinde kaldığımda böyle demiyorsun." Damien ayağa kalktı ve kışla kahverengileşen çimenlerin arasında Düşes'in tasmasını aradı.

"Hey, bazen terli hâlini de seviyorum," dedi Jack ona gülümseyerek.

"O zaman koşudan sonra duş almayayım," dedi Damien.

"Belki de bu gerçekten de iyi bir fikirdir," dedi Jack.

"Ya da sen de benimle duşa girebilirsin."

Jack'in gülümsemesi bütün yüzünü kapladı. "İşte *bu*, *bel*-*ki*nin de ötesine geçen iyi bir fikir."

Damien, Jack'e okkalı bir öpücük vermek için eğilirken, "Seni sokak kızı," dedi.

Jack öpüşüne karşılık vermeden önce "Seni dil bilimci," dedi.

Düşes aralarına süzüldü ve kuyruğunu sallayarak sızlanmaya ve her ikisini de yalamaya başladı.

"Ah, tatlı kız. Seni de seviyoruz," dedi Jack, Düşes'i yumuşacık burnundan öperken.

"Haydi. Jack için yeterince formda ve çekici kalmak için biraz egzersiz yapalım." Damien iri cüsseli köpeğin tasmasını çekti. Düşes onu takip etti ama tereddüdü her hâlinden belli oluyordu.

"Sorun değil," dedi Jack. "Seni geri getirecek."

"Evet, Jack'i birazdan göreceğiz, Düşes."

Jack arkalarından seslendi. "İkinizi de çok seviyorum."

Damien döndü, Düşes'in patisini havaya kaldırıp Jack'e el salladı ve "Biz de seni seviyoruz," diye seslendi. Koşarak uzaklaşırlarken –ve Damien onu kovalıyormuş gibi yaparken– Düşes heyecanla havlıyordu.

Jack arkalarından baktı ve yumuşak bir sesle, "Onlar gibisi yok," dedi.

Son katlamasını da tamamladığı kılıç, hazırladığı beş tanenin sonuncusuydu. Kendi kendine, *Her element için bir tane,* dedi. *Bu beşini asacağım ve denemeyi onlarla yapacağım.*

Misinayı kesip beş kılıcın sonuncusundan geçirirken gözleri yukarılarda dolaşıyor, süslemeleri asacağı doğru noktaları kestirmeye çalışıyordu. Ancak uzun uzun bakması gerekmedi. Ağaç ona nereye asması gerektiğini gösterir gibiydi. Kalın gövdesi neredeyse ikiye ayrılmış; yaşlı ve heybetli meşenin kalın dalları yere tehlikeli sayılacak kadar yaklaşacağı şekilde bükülmüştü. Kalona'nın yeraltından kaçışından önce, altı metre yüksekliğindeki merdivenle en alçak dallara bile ulaşılamazken, şimdi iki buçuk metrelik bu merdiven Jack'e yetip artıyordu.

"Şuraya. İlk kılıç şuraya asılmalı." Jack küçük masanın yanında oturduğu yerden, ağacın, koruyucu bir kol gibi üzerine doğru sarkan büyük dallarından birine bakıyordu. "Mükemmel, çünkü tam bütün kılıçları yaptığım yerin üstünde sarkıyor." Jack merdiveni masaya doğru sürükledi ve beş kâğıt kılıcın ilkini kabzasına bağladığı uzun misinayla havaya tuttu. Kendi kendine, "Ah. Az kalsın unutuyordum. Pratik yapmam gerek," dedi ve masayla birlikte dışarı taşıdığı portatif iPhone amfisinin kontrol düğmelerine basmak için durdu.

İçimde bir şey değişti.
Bir şey artık aynı değil.
Bir başkasının oyununu
Kuralına göre oynamaktan yoruldum.

Rachel güçlü ve berrak sesiyle şarkıya giriş yapmıştı. Jack bir ayağı merdivenin en alt basamağında durdu ve Kurt şarkıya girince, onun tatlı tenor sesine notası notasına uyarak eşlik etmeye başladı.

Tereddüt etmek için artık çok geç
Uykuya dönmek için artık çok geç...

Kurt'le birlikte şarkıyı söylerken *Glee* ekibinin geçen bahar turladığı Radio City Müzik Binası'nın merdivenlerini tırmanıyormuş gibi yaparak, basamakları çıkmaya başladı.

İçgüdülerime güvenme zamanı
Gözlerimi yumma ve sıçrama zamanı!

Merdivenin en üst basamağına gelince duraksadı ve Kurt ve Rachel'la birlikte ilk nakarata geçerken, misinayı ağacın çıplak dallarının arasından geçirmek için uzandı.

Rachel'ın sıradaki dizelerini mırıldanarak Kurt'ün sonraki bölümünü beklerken, ağacın ayrık dibinde bir kıpırtı dikkatini çekti ve bakışları hasarlı gövdeye kaydı. Jack elinde olmadan inledi. Tam orada, çok güzel bir kadın görüntüsü gördüğünden emindi. Görüntü karanlık ve belirsizdi ama Kurt kaybettiğini sandığı aşk için, aşkı kaybetmeye dair şarkının sözlerini haykırırken, kadın daha net, daha büyük ve belirgin bir hâle büründü.

Jack şaşkınlıktan ağzı bir karış açık hâlde, "Nyx?" dedi.

Kadın, aradaki duvak kalkmış gibi birdenbire tamamen

görünür hâle gelmişti. Kafasını kaldırdı ve kötü olduğu kadar güzel gülümsemesiyle Jack'e baktı.

"Evet, küçük Jack. Bana Nyx diyebilirsin."

"Neferet! Senin burada ne işin var?" Soru, düşünmesine fırsat bırakmadan dudaklarından dökülüvermişti.

"Aslında, tam şu anda, senin yüzünden buradayım."

"Ben-benim yüzümden mi?"

"Evet. Görüyorsun ya yardımına ihtiyacım var. Başkalarına yardım etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu yüzden sana geldim, Jack. Benim için bir şey yapmak istemez misin? Buna değeceğine söz verebilirim."

"Değeceğine mi? Bu da ne demek?" Jack sesinin tiz çıkmasından nefret etmişti.

"Demek istediğim, benim için küçük bir şey yaparsan, ben de senin için küçük bir şey yaparım. Gece Evi çaylaklarından çok uzak kaldım. Belki de kalplerini çarptıran şeylerle bağımı kaybettim. Bana yardımcı olup rehberlik edebilir ve gösterebilirsin. Karşılığında ben de seni ödüllendiririm. Hayallerini bir düşün. Değişiminden sonraki uzun hayatında neler yapmak istediğini. Hayallerini gerçeğe dönüştürebilirim."

Jack gülümsedi ve kollarını iki yana açtı. "Ama ben zaten hayalimi yaşıyorum. Burada, bu güzel yerde, artık aileme dönüşen dostların arasındayım. Bir insan daha ne isteyebilir ki?"

Neferet'in yüz ifadesi sertleşti. Sesi taş gibiydi. "Daha ne mi isteyebilirsin? Bu güzel yerin hâkimiyetini ele geçirmeye ne dersin? Güzellik sonsuza dek sürmez. Aile ve dostlar çürüyüp giderler. Sonsuza dek süren tek şey güçtür."

Jack bütün cesaretiyle, "Hayır," dedi. "Sevgi sonsuza dek sürer."

Neferet'in gülüşü alaycıydı. "Çocukluk etme. Ben sana sevgiden çok daha fazlasını vadediyorum."

Jack, Neferet'e baktı. Gerçekten baktı. Değişmişti ve Jack bunun nedenini için için biliyordu. Kötülüğü kabul etmişti. Sonuna kadar, tamamen, bütünüyle. Jack bunu gerçekten öğrenmeden önce anlamıştı. *İçinde Aydınlık'a ya da bana dair hiçbir şey yok.* Zihnindeki ses, nazik ve sevgi doluydu ve Jack'e gırtlağının kuruluğunu giderip Neferet'in soğuk ve zümrüt yeşili gözlerinin içine bakacak cesareti verdi. "Kabalık etmek istemem, Neferet ama sunduğun şeyi istemiyorum. Sana yardım edemem. Sen ve ben, ikimiz, aynı tarafta değiliz." Merdivenden aşağı inmeye başladı.

"Olduğun yerde kal!"

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama Neferet'in kelimeleri bedenine hükmetmişti. Birden sıkıca sarılmış ve buzdan görünmez bir kafesle olduğu yerde dondurulmuş gibi hissetti.

"Seni küstah! Bana meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun?"

Bana veda öpücüğü ver
Yer çekimine meydan okuyorum...

Kurt'ün sesi etrafında çınlarken, Jack, "Evet," dedi. "Çünkü ben senin değil, Nyx'in tarafındayım. Bu yüzden, bırak beni gideyim, Neferet. Sana gerçekten de yardım etmeyeceğim."

"İşte bu konuda yanılıyorsun, seni yozlaşmaz masum. Bana çok ama çok yardım edeceğini az önce kanıtladın." Ne-

feret ellerini kaldırdı ve havada şöyle bir savurdu. "Söz verdiğim gibi, işte, burada."

Jack'in Neferet'in kiminle konuştuğu konusunda en ufak bir fikri yoktu ama dudaklarından dökülen kelimeler teninin ürpermesine yetmişti. Çaresiz gözlerle, Neferet'in ağacın gölgesinden uzaklaşmasını seyretti. Neferet ondan kayarcasına uzaklaştı ve onu Gece Evi'nin ana binasına götürecek yürüyüş yoluna yaklaştı. Jack, tuhaf kopuk bir algıyla hareketlerinin insandan ziyade, bir sürüngene yakışacak türden olduğunu fark etmişti.

Bir an Neferet'in gerçekten gideceğini ve güvende olduğunu sandı. Ancak Neferet yürüyüş yoluna varınca durdu, arkasına dönüp ona baktı ve yumuşak bir kahkaha eşliğinde başını salladı. "Teklifimi onurlu bir tavırla reddederek bu işi benim için gereğinden fazla kolaylaştırdın, evlat." Elini kılıca doğru savurdu. Jack iri iri açılmış gözleriyle, kabzanın etrafına siyah bir şeyin dolandığını gördü. Kılıç döndü, döndü, döndü. Ta ki havaya kalkık duran sivri ucu, doğrudan Jack'e yönelene dek.

"İşte kurbanlığınız. Lekelemeye gücümün yetmediklerinden. Onu alın, böylece Efendiniz'e olan borcum ödenmiş olacak. Ancak saat on ikiyi vurana dek bekleyin. Onu o zamana kadar burada tutun." Neferet, Jack'e bir daha bakmadan, görüş alanından çıkıp binaya doğru yürümeye başladı.

Her ne kadar Jack zihnini onu esir alan soğuk ve görünmez zincirlere kapatsa da geceyarısının gelmesi ve okul saatinin on ikiyi vurması çok uzun sürmüş gibi geldi. "Yer Çekimine Meydan Okumak" şarkısını art arda çalacak şekilde ayarladığına memnun olmuştu. Kurt ve Rachel'in korkuyu yenmek üzerine şarkı söylemeleri onu rahatlatıyordu.

Saat vurmaya başladığında, Jack neler olacağını biliyordu. Ve durduramayacağını da. Kaderinin değiştirilemeyeceğini. Gereksiz bir mücadele, son dakika pişmanlıkları, faydasız gözyaşları yerine gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı ve sonra nakarat kısmında Rachel ve Kurt'e coşkulu bir sesle eşlik etti.

Ben olsam en kısa zamanda
Yer çekimine meydan okumayı satın alırdım
Bana veda öpücüğü ver.
Ben yer çekimine meydan okuyorum
Ve sen beni aşağı çekemezsin.

Jack'in tatlı tenor sesi paramparça olmuş meşenin dalları arasında çınlarken, Neferet'in sabırsızlıkla bekleyen sihri, onu merdivenin tepesinden yere çaldı. Jack dehşet verici bir hızla, korkunç bir biçimde onu bekleyen kılıcın üstüne düştü. Keskin bıçağı boynunu delip geçerken, acı, ölüm ve Karanlık henüz ona dokunmadan, ruhu bedeninden ayrıldı.

Gözlerini açınca kendini muhteşem bir çayırda, Kalona'nın darmaduman ettiği meşenin birebir eşi bir ağacın dibinde buldu. Tek fark bu ağacın tek parça ve yeşil olmasıydı. Yanında ışıltılı gümüş elbiseli bir kadın duruyordu. O kadar hoştu ki Jack ona sonsuza dek bakabileceğini düşündü.

Ve onu derhâl tanıdı. Onu en başından beri tanıyordu.

"Merhaba, Nyx," dedi yumuşak bir sesle.

Tanrıça gülümsedi. "Selam, Jack."

"Öldüm, değil mi?"

Nyx'in gülümsemesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

"Öldün, benim muhteşem, sevgi dolu ve asla lekelenemez evladım."

Jack anlık bir tereddütten sonra, "Şu ölü olma olayı o kadar da kötü görünmüyor," dedi.

"Öyle olmadığını göreceksin."

"Damien'ı özleyeceğim."

"Onunla yine buluşacaksın. Bazı ruhlar birbirlerini tekrar tekrar bulurlar. Ve sizinkiler bulacak, bunun için söz veriyorum."

"Az önce iyi iş çıkardım mı?"

"Kusursuzdun, oğlum." Sonra Gece Tanrıçası Nyx kollarını açtı ve Jack'e sımsıkı sarıldı. Ve onun dokunuşuyla, Jack'in ölümlü acısının, hüznünün ve kaybının son kırıntıları, geride sadece ve daima sevgiyi bırakarak ruhunu terk ettiler. Ve Jack kusursuz mutlulukla tanıştı.

BÖLÜM YEDİ

Rephaim

Babasının ortaya çıkmasından hemen önce, havanın yoğunluğu bir anda değişivermişti.

Babasının Öteki Âlem'den döndüğünü anında anlamıştı. Nasıl anlamazdı ki? Stevie Rae'yle birlikteydi. Stevie Rae, Zoey'nin yeniden tek parçaya dönüştüğünü hissederken, o da babasının ona geldiğini fark etti.

Stevie Rae... Onun varlığından ayrılalı on beş günden az bir zaman olmuştu. Onunla son konuşmasının, ona son dokunuşunun üstünden on beş gün geçmemişti henüz ama birlikte geçirdikleri zaman sonsuzluk kadar geride kalmış gibi geliyordu.

Rephaim, babasının bu âleme dönmesinden hemen önce aralarında yaşananları, bir yüzyıl daha yaşasa bile asla unutamazdı. Çeşmedeki insan soylu çocuk oydu. Mantıklı gelmemesi gerçeklik payını da azaltmamıştı. Stevie Rae'ye dokunmuş ve sadece bir kalp atımlık zamanda neler olabileceğini hayal etmişti.

Onu sevebilirdi.

Onu koruyabilirdi.

Aydınlık'ı Karanlık'a tercih edebilirdi.

Ama olabilecekler, gerçek değildi, olamazdı.

O nefret, şehvet, acı ve Karanlık'tan doğmuştu. Bir canavardı. İnsan değildi. Ölümsüz değildi. Bir hayvan değildi.

Canavardı.

Canavarlar hayal kurmazlardı. Canavarlar kan ve yıkım dışında hiçbir şeyi arzulamazlardı. Canavarlar sevgi ya da mutluluğu bilmezler, bilemezlerdi. Bu becerilerle yaratılmamışlardı.

O zaman, nasıl oluyor da Stevie Rae'yi özleyebiliyordu?

Stevie Rae gitti gideli, ruhunda hissettiği bu boşluk neyin nesiydi? O yokken neden sadece kısmen yaşıyor gibi hissediyordu?

Ve neden onun için daha iyi, daha güçlü, daha bilge ve *iyi –gerçekten daha iyi–* olmanın özlemini çekiyordu?

Deliriyor olabilir miydi acaba?

Rephaim terk edilmiş Gilcrease malikânesinin çatısında bir ileri, bir geri gidip geliyordu. Saat geceyarısını geçmişti ve müze arazisi sessizliğe gömülmüştü. Ancak buz fırtınasının ardından canla başla temizlik faaliyetlerine girişildiği için, gün içinde burası gittikçe daha yoğun oluyordu.

Buradan ayrılmak ve kendime yeni bir yer bulmak zorunda kalacağım. Daha güvenli bir yer. Tulsa'dan ayrılmalı ve bu devasa ülkenin yabani kısımlarında kendime bir yer edinmeliyim. Bunun yapılacak en akıllıca şey olacağını biliyordu ama bir şey onu kalmaya zorluyordu.

Rephaim kendi kendine babası bu âleme dönmüşse Tulsa'ya da dönebileceğini umduğunu, burada dönmesini ve ona bir amaç ve istikamet vermesini beklediğini söyledi. Ancak kalbinin derinliklerinde, gerçeği biliyordu. Buradan, Stevie Rae yüzünden ayrılmak istemiyordu ve her ne kadar kendine onunla temas kurma iznini veremese de, cüret etmesi hâlinde, yakınında ve ulaşılabilir olduğunu bilmek yetiyordu.

Birden, bir o yana bir bu yana yürümesinin ve kendine dair suçlamaların arasında, etrafını çevreleyen havanın Rephaim'in kendi adı kadar iyi bildiği ölümsüz bir güçle ağırlaştığını, koyulaştığını hissetti. İçinde bir şeyler onu çekiştiriyordu. Gecenin içinde süzülen güç kendini ona bağlamış ve onu daha da yaklaşmak için çapa niyetine kullanıyordu sanki.

Rephaim fiziksel ve zihinsel anlamda kendini hazırladı, aldatıcı ölümsüz sihre konsantre oldu ve kurulan bağı, acı verici, tüketici olmasına ve onu boğucu bir klostrofobi duygusuyla doldurmasına aldırmadan, kendi isteğiyle kabullendi..

Üstündeki gece göğü iyice kararmıştı sanki. Rüzgâr hızlanmıştı ve Rephaim'i âdeta dövüyordu.

Alaycı Kuzgun duruşunu sağlamlaştırdı.

Ve babası, Nyx'in gözden çıkardığı savaşçı, görkemli kanatlı ölümsüz Kalona göklerden süzülerek inip tam karşısında durunca, Rephaim otomatik olarak dizlerinin üstüne çöktü ve sadakatle eğildi.

Kalona oğluna doğrulma izni vermeden, "Burada kaldığını hissetmek beni şaşırttı," dedi. "Neden peşimden İtalya'ya gelmedin?"

Rephaim başı hâlâ eğik hâlde cevapladı. "Ölümcül bir yara almıştım. Daha yeni iyileştim. Seni burada beklemenin en doğrusu olacağını düşündüm."

"Yara mı aldın? Evet, hatırlıyorum. Ateşlenen bir silah ve gökyüzünden düşüşün. Kalkabilirsin, Rephaim."

"Teşekkürler, baba." Rephaim ayağa kalktı ve yüzünü babasına döndü. İfadesinin duygularını kolayca ele vermemesine seviniyordu. Kalona hasta gibi görünüyordu. Bronz tenine solgun bir renk gelmişti. Sıra dışı kehribar gözleri, koyu renk halkalarla gölgelenmişti. Hatta zayıf görünüyordu. "Sen iyi misin, Baba?"

Kanatlı varlık, "Tabii ki iyiyim. Ben bir ölümsüzüm," diye çıkıştı. Sonra iç geçirdi ve elini yüzüne sürttü. "Beni toprağın içinde tuttu. Zaten yaralıydım ve o elementin içinde hapsolmak özgür bırakılmadan iyileşmemi imkânsız bir hâle soktu. Ve özgür kaldığımdan beri, iyileşmem çok ağır ilerliyor."

"Yani Neferet seni hapsetti." Rephaim sesinin doğal çıkması için özel çaba harcamıştı.

Kalona buruk bir sesle, "Hapsetti ama Zoey Kızılkuş ruhuma saldırmasa, bu kadar kolay esir alınamazdım," dedi.

"Ve çaylak hâlâ hayatta," dedi Rephaim.

"Öyle!" Kalona, oğluna tepeden bakarken öyle bir kükremişti ki Alaycı Kuzgun arkaya doğru sendelemekten kendini alamadı. Ancak Kalona'nın hiddeti, arkasında yorgun görünüşlü bir ölümsüz bırakarak, parladığı kadar hızlı sönüp gitti. Nefesini koyverdi ve çok daha sağduyulu bir sesle, "Evet, Zoey yaşıyor," dedi. "Gerçi Öteki Âlem'deki tecrübesinin onu sonsuza dek değiştirmiş olduğuna inanıyorum." Kalona gözlerini gecenin derinliklerine dikti. "Nyx'in Âlemi'nde zaman geçiren herkes değişime uğrar."

"Yani Nyx senin Öteki Âlem'e girmene izin verdi, öyle mi?" Rephaim kendini bu soruyu sormaktan alamamıştı. Ba-

basının azarına hazırlandı, ancak Kalona onu neredeyse nazik sayılabilecek şaşırtıcı bir içgözlemle yanıtladı.

"Verdi. Ve onu gördüm. Bir kez. Çok kısa. O lanet olası Stark'ın hâlâ nefes alıyor ve yeryüzünde dolaşıyor olmasının tek nedeni Tanrıça'nın müdahalesi."

"Stark, Zoey'nin peşinden Öteki Âlem'e gitti ve hâlâ hayatta, öyle mi?"

"Yaşamaması gerekirken yaşıyor." Kalona konuşurken, dalgın bir tavırla göğsünde, kalbinin tam üstüne denk gelen bir noktayı ovuşturuyordu. "İşime burunlarını sokan o boğaların, Stark'ın hayatta kalmasıyla ilgileri olduğundan şüpheleniyorum."

"Siyah ve beyaz boğalar mı? Karanlık ve Aydınlık?" Beyaz boğanın kaygan ve ürkütücü derisini, gözlerindeki bitmez tükenmez kötülüğü ve onda yol açtığı akkor acıyı hatırlayınca, Rephaim gırtlağının gerisinde korkunun yarattığı safra tadını hissetti.

"Ne oldu?" Kalona'nın algılayıcı bakışları oğluna sabitlenmişti. "Neden böyle bakıyorsun?"

"Bir hafta kadar önce burada, Tulsa'da da kendilerini gösterdiler."

"Onları buraya getiren şey neydi?"

Rephaim tereddüt etti. Kalbi göğsünün içinde acı verici bir hızla çarpıyordu. Neyi itiraf edebilirdi? Ne söyleyebilirdi?

"Rephaim, konuş!"

"Kırmızı, şu genç yüksek rahibe. Boğaları o çağırdı. Stark'ın Öteki Âlem'in yolunu bulmasına yardım eden bilgiyi beyaz boğa verdi."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kalona'nın sesi ölüm gibiydi.

"Boğaları çağırmasına kısmen şahit oldum. Yaralıydım, o kadar kötüydü ki iyileşebileceğime, tekrar uçabileceğime inanmıyordum. Beyaz boğa ortaya çıkınca, beni güçlendirdi ve çemberine çekti. Kırmızı'nın bilgiyi ondan aldığını o zaman gözlemledim."

"İyileştin ama Kırmızı'yı ele geçirmedin, öyle mi? Gece Evi'ne dönüp Stark'a yardım edemeden onu durdurmadın?"

"Onu durduramazdım. Siyah boğa ortaya çıktı, Aydınlık, Kırmızı'yı koruyup Karanlık'ı kovaladı," dedi Rephaim dürüstçe. "O zamandan beri buradayım, gücümü topluyorum. Senin bu âleme döndüğünü hissettiğimden beri, yolunu bekliyorum."

Kalona oğluna dik dik baktı. Rephaim babasının bakışlarına gözlerini kaçırmadan karşılık verdi.

Kalona ağır ağır başını salladı. "Beni burada beklemen iyi olmuş. Tulsa da yapılmamış çok şey var. Bu Gece Evi yakında Tsi Sgili'nin olacak."

"Neferet de mi geri döndü? Yüksek Konsey onu tutmadı mı?"

Kalona güldü. "Yüksek Konsey saf aptallardan oluşuyor. Tsi Sgili son dönemdeki olaylardan beni sorumlu tuttu ve beni kırbaçlayarak herkesin gözü önünde cezalandırdı ve yanından kovdu. Konsey yatıştırıldı."

Rephaim şoke olmuş hâlde başını salladı. Babasının ses tonu hafif, neredeyse muzipti ama bakışları kara, bedeni zayıf ve yaralıydı. "Baba, anlamıyorum. Kırbaçlanmak mı? Sen Neferet'e izin..."

Kalona'nın eli ölümsüzlere özgü bir hızla oğlunun gırtlağına sarıldı. Kocaman Alaycı Kuzgun, ağırlığı birkaç ince ve siyah kuş tüyünden ibaretmiş gibi, yerden yükseldi.

"Sakın yaralandığım için güçsüz düştüğüme inanma hatasını yapma."

"Bunu asla yapmam." Rephaim'in sesi kısık bir tıslamadan ibaretti.

Yüzleri birbirine çok yakındı. Kalona'nın kehribar gözleri öfkeli bir sıcaklıkla parlıyordu.

Rephaim nefes nefese, "Baba," dedi. "Sana saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu."

Kalona bırakınca, oğlu ayaklarının dibine yığılıverdi. Ölümsüz, başını kaldırdı ve kollarını, bütün göğü kucaklar gibi iki yana açtı. "Beni hâlâ esir tutuyor!" diye haykırdı.

Rephaim derin derin nefes alarak boynunu ovuyordu. Babasının kullandığı sözcükler nihayet zihnindeki karmaşanın içine süzülmeyi başarmışlardı. Kafasını kaldırıp ona baktı. Ölümsüzün yüzü acı çekiyormuş gibi bükülmüş, gözlerine uğursuz bir karaltı çökmüştü. Rephaim yavaşça ayağa kalktı ve ona dikkatle yaklaştı. "Ne yaptı?"

Kalona'nın kolları iki yanına düştü ama yüzü hâlâ göğe açıktı. "Ona Zoey Kızılkuş'u yok edeceğime yemin ettim. Çaylak hâlâ yaşıyor, yeminimi çiğnedim."

Rephaim kanının soğuduğunu hissetti. "Yemini çiğnemek, ceza gerektirir."

Bunu sorar gibi söylememişti ama Kalona başını salladı. "Getirdi zaten."

"Neferet'e ne borçlusun?"

"Ölümsüzlüğüm süresince, ruhumun hâkimiyeti onun elinde."

"Bütün tanrı ve tanrıçalar adına! Bu durumda ikimiz de kayıbız demektir." Rephaim ağzından kaçan kelimelere mâni olamamıştı.

Kalona yüzünü ona çevirince, oğlu gözlerindeki öfkenin yerini alan sinsi ışıltıyı gördü. "Neferet bir ölümsüze dönüşeli ancak bir nefeslik zaman oldu. Oysa ben sayılamayacak kadar çok zamandır ölümsüzüm. Sayısız ömürde öğrendiğim bir ders varsa o da bozulamayacak hiçbir şeyin olmadığıdır. Hiçbir şey. En güçlü kalp, en saf ruh ve hatta yeminlerin en bağlayıcısı bile bozulmaz değil."

"Üzerindeki hâkimiyetini nasıl kırabileceğini biliyor musun?"

"Hayır, ama ona en çok arzuladığı şeyi verecek olursam, ona ettiğim yemini nasıl bozacağımı keşfederken, dikkati başka yere kayacaktır."

Rephaim tereddütlü bir sesle, "Baba," dedi. "Yemin bozmanın her zaman bedelleri vardır. Bu ikinci yemini bozsan bile, her zaman bir yenisi olmayacak mı?"

"Kendimi Neferet'in hâkimiyetinden kurtarmak için seve seve ödemeyeceğim tek bir bedel bile düşünemiyorum."

Kalona'nın sesindeki soğuk ve ölümcül öfke, Rephaim'in boğazının kurumasına neden olmuştu. Babasının böyle olduğu zamanlarda, yapabileceği tek şeyin onunla hemfikir olmak, ona aradığı şey her neyse onda yardımcı olmak ve kendini Kalona'nın yanında, sessizce ve akılsızca fırtınaya bırakmak olduğunu biliyordu. Kalona'nın değişken duygularına alışıktı.

Rephaim'in asıl alışık olmadığı şey, babasının duygularına öfke duymaktı.

Ölümsüzün bakışlarının üzerinde dolaştığını hissetmişti. Alaycı Kuzgun gırtlağını temizledi ve babasının duymayı beklediği şeyi söyledi. "Neferet'in en çok arzuladığı şey ne ve onu Neferet'e nasıl vereceğiz?"

Kalona'nın yüzü biraz da olsa gevşemişti. "Tsi Sgili'nin en büyük arzusu, insan soylulara hükmetme gücü. Bunu ona vampir ve insan soylular arasında bir savaş patlamasına yardımcı olarak vereceğiz. Savaşı, Yüksek Konsey'in yok oluşu için bahane olarak kullanmak istiyor. Yüksek Konsey ortadan kalkınca, vampir toplumu kargaşaya düşecek ve Neferet, Nyx'in beden bulmuş hâli unvanını kullanarak yönetimi ele geçirecek.

"Ancak vampirler insanlarla savaşmak için fazla sağduyulu ve medeniler. Bana savaşmadan önce toplumdan çekilirler gibi geliyor."

"Bu, pek çok vampir için doğru ama Tsi Sgili'nin yarattığı yeni kan emici türü unutuyorsun. Onlar aynı vicdani endişelere sahip görünmüyorlar."

"Kırmızı çaylaklar," dedi Rephaim.

"Ah, ama hepsi de çaylak değiller, öyle değil mi? Oğlanlardan birinin daha Değiştiğini duydum. Ve bir de şu yeni yüksek rahibe var. Kırmızı. Aydınlık'a dostu Zoey kadar bağlı olduğunu hiç sanmıyorum."

Rephaim kalbinin etrafına dev bir yumruğun kapandığını hissetti. "Aydınlığın tezahürü siyah boğayı harekete geçiren Kırmızı'ydı. Tanrıça'nın yolundan saptırılabileceğini sanmam."

"Karanlık'ın boğasını da onun çağırdığını söylemiştin, değil mi?"

"Öyle ama gözlemlediğim kadarıyla Karanlık'ı isteyerek çağırmadı."

Kalona güldü. "Neferet bana Stevie Rae'nin yeniden can-

landığı dönemde bir hayli farklı olduğunu anlatmıştı. Kırmızı, Karanlık'ta coşuyormuş!"

"Ve sonra Stark gibi, o da Değişmiş. Şimdi artık her ikisi de Nyx'e bağlılar."

"Hayır. Stark şimdi Zoey Kızılkuş'a bağlı. Kırmızı'nın bu tür bir bağ kurduğuna inanmıyorum."

Rephaim büyük bir dikkatle sessizliğini korudu.

"Bu fikir üstünde düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. Biz Kırmızı'yı kullanırsak Neferet güç kazanır ve Zoey ona yakın birini daha kaybetmiş olur. Evet, bu hoşuma gitti. Hem de çok."

Rephaim zihnindeki panik, korku ve kaos karışımından sıyrılmaya ve Kalona'yı Stevie Rae'nin peşine düşmekten alıkoyacak bir cevap üretmeye çalışırken, onları çevreleyen hava kıpırdanmaya ve değişmeye başladı. Gölgelerin içindeki gölgeler, hafifçe ama büyük bir coşkuyla titriyorlardı. Rephaim'in sorgulayıcı gözleri çatının köşelerine sinmiş Karanlık'tan babasına çevrildi.

Kalona kafasını salladı ve keyifsiz bir gülümsemeyle "Tsi Sgili, Karanlık'a olan borcunu ödedi. Lekelenemeyecek bir masumun hayatını kurban etti."

Rephaim'in kulakları zonkluyordu ve bir an Stevie Rae için yabani ve inanılmaz bir korku hissetti. Ve sonra *"Hayır, Neferet'in kurban ettiği Stevie Rae olamaz,"* diye düşündü. *"Stevie Rae, Karanlık tarafından lekelenmişti. Şimdilik bu tehdit karşısında güvendeydi."*

"Neferet'in öldürdüğü kim?" Rephaim'in dikkati hissettiği rahatlama duygusuyla öylesine dağılmıştı ki bu kelimeleri hiç düşünmeden söyleyivermişti.

"Tsi Sgili'nin kimi kurban ettiği senin için neyi değiştirir ki?"

Rephaim'in zihni hızla bulunduğu ana ve oraya odaklandı. "Sadece merak ettim."

"Sende bir değişiklik hissediyorum, oğlum."

Rephaim gözlerini babasınınkilere sabitledi. "Ölümün kıyısından döndüm, baba. Ayıltıcı bir tecrübeydi. Ölümsüzlüğünü sadece bir ölçüde paylaştığımı unutmamalısın. Geri kalan kısmım insan özellikleri taşıyor, yani ölümlü."

Kalona bunu anladığını göstermek için kafasını salladı. "İçindeki insanlığın seni güçsüzleştirdiğini unutuyorum."

"Ölümlülük, insanlık değil. Ben insan değilim," dedi Rephaim buruk bir sesle.

Kalona ona dikkatle baktı. "Yaralarına rağmen hayatta kalmayı nasıl başardın?"

Rephaim bakışlarını kaçırdı ve gerçeğe olabildiğince bağlı kalarak "Nasıl ve hatta neden hayatta kaldığımdan tam olarak emin değilim," dedi. İçinden, *Stevie Rae'nin beni neden kurtardığını asla anlayamayacağım*, diye ekledi. "Benim için o zaman aralığının çoğu bulanık."

"Nasıl olduğu önemli değil. Nedeni ise bariz. Bütün hayatın boyunca yaptığın gibi, bana hizmet etmek için hayatta kaldın."

"Evet, baba," dedi Rephaim otomatik olarak. Sonra sesinde kendisinin bile duyabildiği umutsuzluğu gizlemek için, "Ve sana hizmet etmek adına, senin ve benim burada kalamayacağımızı söylemek zorundayım," diye ekledi.

Kalona soru sorar gibi kaşını kaldırdı. "Söylemeye çalıştığın nedir?"

Rephaim kolunu Gilcrease arazisini gösterecek şekilde savurdu. "Burası... Buz kalktığından beri burada çok fazla insan soylu var. Burada kalamayız." Derin bir nefes alıp devam etti. "Belki de sen ve benim için bir süreliğine Tulsa'dan ayrılmak daha doğru olacak."

"Tulsa'dan tabii ki ayrılamayız. Sana bağından kurtulabilmek için, Tsi Sgili'nin dikkatini dağıtmam gerektiğini anlattım. Bunu en iyi burada, Kırmızı'yı ve onun çaylaklarını kullanarak yapabiliriz. Ama burasının bizim için uygun olmadığını söylemekte haklısın."

"Bu durumda daha iyi bir yer keşfedene kadar şehirden uzaklaşmak bizim için daha uygun olmaz mı?"

"Burada kalmamız gerektiğini açıkça söylememe rağmen, gitmemiz gerektiği konusundaki bu ısrarının nedeni ne?"

Rephaim derin bir nefes aldı ve "Bu şehirden usanmaya başladım," demekle yetindi.

Bariz biçimde canı sıkılan Kalona, "O zaman içinde barındırdığın, sana benim kanımdan geçen güç kaynaklarına tutun!" diye çıkıştı. "Ben amacıma ulaşana dek, ne kadar sürerse sürsün, Tulsa'da kalacağız. Neferet nerede olmam gerektiğini düşündü bile. Yakınlarda olmamı talep ediyor ama görünmemem gerektiğini –en azından yakın zaman için– biliyor." Kalona duraksadı. Baştan aşağı Tsi Sgili'nin kontrolünde olmaktan duyduğu bariz öfkeyle yüzünü buruşturmuştu. "Bu gece, Neferet'in ele geçirdiği binaya geçeceğiz. Yakında kırmızı çaylakları ve yüksek rahibelerini avlamaya başlarız." Kalona'nın bakışları oğlunun kanatlarına kaydı. "Yeniden uçabilecek durumdasın, değil mi?"

"Evet, baba."

"O zaman bu kadar boş laf yeter. Göğe yükselelim ve geleceğimize ve özgürlüğümüze doğru tırmanmaya başlayalım."

Ölümsüz, devasa kanatlarını iki yana açtı ve terk edilmiş Gilcrease Malikânesi'nin çatısından sıçradı. Rephaim düşünmeye –nefes almaya– ve ne yapacağına karar vermeye çalışarak duraksadı. Çatının köşesinde bir kıpırtı oldu ve kırık dökük ve kanamalı hâlde geldiğinden beri ona bir türlü rahat vermeyen küçük sarışın ruh kendini bir kez daha gösterdi.

"Babanın onun canını yakmasına izin veremezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Son kez söylüyorum, kaybol." Rephaim kanatlarını açarak babasını takip etmeye hazırlandı.

"Stevie Rae'ye yardım etmelisin."

Rephaim ona döndü. "Neden? Ben bir canavarım ve o benim hiçbir şeyim olamaz."

Çocuk gülümsedi. *"Çok geç, senin için çoktan bir şeyler ifade ediyor. Ayrıca ona yardım etmeni gerektiren bir neden daha var."*

Rephaim bıkkın bir sesle, "Neymiş o?" diye sordu.

"Çünkü sen tam anlamıyla bir canavar değilsin. Kısmen genç bir adamsın ve bu, günün birinde öleceğin anlamına geliyor. Ve öldüğün zaman, sonsuza dek yanında götürebileceğin tek bir şey olacak."

"Ne?"

Çocuğun gülümsemesi ışık saçıyordu. *"Sevgi, seni salak! Yanında sevgiyi götüreceksin. Görüyorsun, ya onu kurtarırsın ya da sonsuza dek pişmanlık çekersin."*

Rephaim kıza bakakalmıştı. Karanlığa doğru yola koyulmadan önce yumuşak bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

BÖLÜM SEKİZ

Stevie Rae

"Bence hepiniz Zoey'i biraz rahat bırakmalısınız. Yaşadıklarından sonra bir tatil yapması iyi gelebilir," dedi Stevie Rae.

"Tabii hepsi o kadarsa," dedi Erik.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Dönmeyi düşünmediği konuşuluyor. Hem de hiç."

"Bu düpedüz saçmalık."

"Sen onunla konuştun mu?" diye sordu Erik.

Stevie Rae, "Hayır. Ya sen?" diye karşılık verdi.

"Hayır."

"Aslında, Erik geçerli bir noktaya değindi," dedi Lenobia. "Hiç kimse Zoey'le konuşmadı. Jack dönmeyeceğini söyledi. Ben Afrodit'le konuştum. O ve Darius yakında burada olacaklar. Zoey ne telefon açıyor ne de telefonlara çıkıyor."

"Zoey yorgun. Stark allak bullak hâlde. Jack öyle söylememiş miydi?" dedi Stevie Rae.

"Evet," dedi Ejderha Lankford. "Ancak gerçek şu ki Öteki Âlem'den döndüğünden beri, Zoey'le doğru dürüst konuşmadık."

"Pekâlâ, cidden, ne olmuş yani? Z istediğinin canına okuyan bir yüksek rahibe değilmiş de okuldan kaçan kötü bir çocukmuş gibi davranıyorsunuz."

"Şey, öncelikle, çok güçlü olduğu için endişeliyiz. Güç, sorumluluk getirir. Bunu biliyorsun," dedi Lenobia. "Ve bir de Neferet ve Kalona meselesi var."

"Bu noktada, söze girmeliyim," dedi Profesör Penthasilea. "Aramızda Yüksek Konsey'in son mesajını alan tek kişi ben değilim. Neferet *ve* Kalona diye bir şey yok. Neferet, ruhu bedenine dönüp bilincini geri kazanınca refakatçisiyle bağını kopardı. Herkesin gözü önünde onu kamçılattı, kendi yanından ve vampir toplumundan bir asır boyunca uzak kalmak üzere kovdu. Neferet onun insan soylu çocuğu öldürdüğü için ceza almasına öncülük etti. Yüksek Konsey, bu suçtan Neferet'i değil, Kalona'yı suçlu buldu."

Lenobia, "Evet, bunu biliyoruz, ama..." diyecek oldu.

"Neden bahsediyorlar?" Stevie Rae araya girdi. Kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kramisha en az Stevie Rae kadar şaşkına dönmüş hâlde, "Görünüşe bakılırsa, e-posta listesinde biz yokuz," dedi.

Dışarıdaki saat geceyarısını vururken, Neferet, yüksek rahibenin Tulsa Konsey Salonu'na girişine ayrılmış özel kapıdan içeri adım attı. Kararlı adımlarla büyük, yuvarlak masaya yürüdü. Bir kamçı gibi şaklayan sesi, özgüvenli ve buyurgandı.

"Gördüğüm kadarıyla hiç de erkenci değilim. Lütfen biri-

si bana çaylakların Konsey Toplantısı'na katılmalarına neden izin verdiğimizi açıklayabilir mi?"

"Kramisha sıradan bir çaylak değil. O bir Saray Şairi ve bir Kâhin. Ve onu bir yüksek rahibe olarak *benim* davet etmiş olmam, ona Konsey Toplantısı'na katılma hakkını veriyor." Stevie Rae, Neferet'le karşı karşıya gelmenin getirdiği hastalıklı korkuyu yutkunarak bastırdı ve nihayet gırtlağının arka kısmında bekleyen sözcüklere özgürlüklerini verirken, sesinin titremediğini fark edip rahatladı. "Peki ya sen neden Heath'in cinayetinden ötürü hapiste değilsin?"

"Hapis mi?" Neferet'in kahkahası acımasızdı. "Bu ne küstahlık! Ben unvanını otomatik olarak değil, hak ederek kazanmış bir yüksek rahibeyim."

"Ama yine de, bir insanın öldürülmesindeki suçluluğunla ilgili soruyu geçiştiriyorsun," dedi Ejderha. "Vampir Yüksek Konseyi'nin duyurusunu ben de almadım. Buradaki varlığın ve refakatçinin davranışından neden sorumlu tutulmadığın konusunda bir açıklama bekliyorum."

Stevie Rae, Ejderha'nın sorgulamasının Neferet'i patlatmasını beklemişti. Oysa Neferet'in yüzü yumuşadı ve yeşil gözleri acımayla doldu. Kılıç Ustası'nın sorusunu yanıtlarken, sesi ılık ve anlayışlıydı. "Yüksek Konsey'in, kaybettiğin eşin için hâlâ derin bir yas tuttuğunu çok iyi bildikleri için sana yazmadıklarını tahmin ediyorum."

Ejderha'nın yüzü solmuş, ancak mavi gözleri sertleşmişti. "Ben Anastasia'yı kaybetmedim. O benden alındı. Varlığına senin refakatçinin neden olduğu ve onun emriyle hareket eden bir yaratık tarafından öldürüldü."

"Acının karar yetini lekelemesini anlıyorum ama Rephaim ve diğer Alaycı Kuzgunlar'ın hiç kimseye zarar verme

emri almadıklarını bilmelisin. Tam aksine, *korumaları* emredilmişti. Zoey ve arkadaşları Gece Evi'ni ateşe verip atlarımızı çalınca, bunu bir saldırı olarak gördüler. Ve yalnızca tepki verdiler."

Stevie Rae ve Lenobia hızla birbirlerine baktılar ve bakışlarıyla *kimin ne yaptığını bilmelerine izin vermeyelim* mesajını paylaştılar. Stevie Rae, Lenobia'nın Zoey'nin "kaçışındaki" rolünü ele vermeyi reddederek çenesini kapalı tuttu.

Ejderha, "Onlar benim eşimi öldürdüler," diyerek bütün dikkatleri üzerinde topladı.

"Ve ben bunun için sonsuza dek acı duyacağım," dedi Neferet. "Anastasia benim için çok iyi bir dosttu."

Stevie Rae, "Sen, Zoey, Darius ve gurubun geri kalanını kovaladın," dedi. "Bizleri tehdit ettin. Stark'a Zoey'i vurma emri verdin. Bütün bunları nasıl izah edebilirsin?"

Neferet'in güzel yüzü buruşmuş gibiydi. Masaya doğru eğildi ve hafifçe hıçkırarak, "Biliyorum..." dedi. "Biliyorum. Zayıflık ettim ve o kanatlı ölümsüzün zihnimi lekelemesine izin verdim. Zoey'nin yok edilmesi gerektiğini söyledi ve ben onun Erebus'un beden bulmuş hâli olduğuna inandığım için, sözüne güvendim."

"Ah, bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değil," dedi Stevie Rae.

Neferet zümrüt yeşili gözlerini ona dikti. "Senin hiç, önemsediğin birisinin, sonrasında gerçekte kılık değiştirmiş bir canavar olduğunu anladığın olmadı mı?"

Stevie Rae yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Ve bildiği tek şekilde, dürüstçe cevapladı. "Benim hayatımda, canavarlar kılık değiştirmiyorlar."

"Sorumu cevaplamadın, genç rahibe."

Stevie Rae çenesini dikleştirdi. "Soruna cevap vereceğim. Hayır, daha önce önemsediğim ve başlangıçta bildiğim hâlinden farklı çıkan kimse olmadı. Eğer bahsettiğin kişi Dallas ise, birtakım sorunları olabilir, bunu ben de biliyorum ama hiçbir zaman onun Karanlık'a dönmesini ve delirmesini beklemedim."

Neferet'in gülümsemesi manidardı. "Evet, Dallas'a olanları duydum. Çok acı. Çok, çok acı."

"Neferet, benim hâlâ Yüksek Konsey'in kararını anlamaya ihtiyacım var. Kılıç Ustası ve Erebus'un Oğulları'nın bu Gece Evi'ndeki Lideri olarak, okulumuzun güvenliğini tehlikeye düşürebilecek her konuda bilgi sahibi olma yetkim var. Yas tutsam da tutmasam da." Ejderha bunları söylerken solgun, ancak bir o kadar da kararlı görünüyordu.

"Haklısın, Kılıç Ustası. Aslında çok basit. Ölümsüzün ruhu bedenine dönünce, o insan soylu çocuk Heath'in bana karşı nefretini bir tehdit olarak gördüğü için öldürdüğünü itiraf etti." Neferet kafasını sallarken üzgün ve pişman görünüyordu. "Zavallı çocuk nasılsa kendini, Profesör Nolan ve Loren Blake'in ölümlerinden benim sorumlu olduğuma inandırmış. Kalona, Heath'i öldürmekle beni koruyacağını sandı." Kafasını salladı. "Bu dünyadan çok uzun süre ayrı kalmış. Bir insan soylunun benim için tehdit oluşturamayacağını anlayamadı. Heath'i katletmesi, yüksek rahibesini korumaya çalışan yanlış yönlendirilmiş bir savaşçının hareketiydi. Bu yüzden ben ve Yüksek Konsey cezalandırılmasında çok insaflı davrandık. Bazılarınızın zaten bildiği üzere, Kalona yüz kamçı darbesine ve vampir toplumundan ve benden tam bir yüzyıl boyunca uzak durmaya mahkûm edildi."

Uzun bir sessizliğin ardından Penthasilea, "Öyle görünüyor ki bütün bu bozgun, peş peşe sıralanmış trajik yanlış anlaşılmalardan başka bir şey değilmiş," dedi. "Ancak hepimiz geçmişte yaşananların bedelini fazlasıyla ödedik. Şimdi artık önemli olan okulun yeniden toparlanması ve hepimizin hayatlarımıza geri dönebilmemiz."

Neferet başını saygıyla eğerken, "Bilgeliğiniz ve tecrübeniz önünde saygıyla eğiliyorum, Profesör Penthasilea," dedi. Sonra yüzünü bir kez daha Ejderha'ya çevirdi. "Bu çoğumuz için zor bir zaman oldu ama en büyük bedeli sen ödedin, Kılıç Ustası. Bu yüzden hem kişisel hem profesyonel hatalarımın bağışlanmasını en çok senden beklemek durumundayım. Gece Evi'ni, kalp acımızın küllerinden bir Zümrüdüanka yaratarak, yepyeni bir döneme yöneltmen mümkün olabilir mi?"

Stevie Rae, Ejderha'ya, Neferet'in hepsini aptal yerine koyduğunu ve Gece Evi'nde yaşananların trajik bir hata değil, Neferet ve Kalona'nın gücü trajik bir biçimde kötüye kullanmaları olduğunu haykırmak istedi. Ancak Ejderha'nın kafasını saygıyla eğdiğini görünce, hevesi bir anda kursağında kaldı. Ejderha kırık ve yenik bir sesle, "Hepimizin yolumuza devam edebilmemizi isterim," diyordu. "Çünkü korkarım, bunu yapmazsak, eşimi kaybetmenin acısından sağ çıkamayacağım."

Lenobia söz almak istiyor gibiydi; ancak Ejderha hıçkırıklara boğulunca, sessizliğini korudu ve onu teselli etmek için yanına gitti.

Stevie Rae, *bu durumda Neferet'e kafa tutmak bana kalıyor*, diye düşünerek Neferet'i güç bela saklayabildiği bir "bu da neyin nesi böyle?" ifadesiyle izlemekte olan Kramisha'ya

baktı. Zihninde, *pekâlâ, bu durumda Neferet'e kafa tutmak bana* ve Kramisha'ya *kalıyor*, diye düzeltti. Omuzlarını dikleştirdi ve kendini, düşmüş yüksek rahibenin saçmalıklarını yüzüne haykırdığı anda yaşanacak epik yüzleşmeye hazırladı.

Aynı anda, Konsey Salonu'nun gevrek gece havası içeri girsin diye açık bırakılmış penceresinden içeri tuhaf bir ses süzüldü. Bu dehşet verici, acı dolu bir sesti ve Stevie Rae'nin kollarındaki tüyleri diken diken etmişti.

Kafasını –diğer herkesle birlikte– açık pencereye çevirirken, "Bu da ne?" diye sordu.

Kramisha, "Hiç böyle bir şey duymadım," dedi. "İçim ürperdi."

"Bir hayvan. Acı çeken bir hayvan," dedi Ejderha derhâl toparlanarak. Yüzü değişmişti ve bir kez daha, kalbi kırık bir eşten, bir savaşçıya dönüşmüştü. Ayağa kalktı ve Konsey Salonu'nun penceresine yürüdü.

Penthasilea sıkkın bir sesle, "Kedi mi?" diye sordu.

"Buradan göremiyorum. Kampüsün doğu tarafından geliyor," dedi Ejderha ve sırtını pencereye verip kararlı adımlarla kapıya yürüdü.

"Ah, Tanrıçam! Ben bu sesi tanıyorum." Neferet'in trajik ve kırık sesi, bütün dikkatleri bir kez daha ona çevirmişti. "Bu bir köpek uluması. Ve bu kampüsteki tek köpek, Stark'ın labradoru, Düşes. Stark'a bir şey mi oldu?"

Stevie Rae, Neferet'in sanki Stark'ın başına bir şey gelmiş olabileceği gibi korkunç bir fikirle heyecanlanıp hızla atan kalbini sakinleştirmek için narin elini boğazına bastırmasını izledi.

Onu tokatlamak istiyordu. Neferet, En İyi Sahte Tra-

jik Performans kategorisinde Başrol Kaltaklığı için Akademi Ödülü'nü kazanabilirdi. *Bu kadarı yeterdi.* Bu saçmalığın onun yanına kalmasına izin vermeyecekti.

Ancak Stevie Rae, Neferet'le yüzleşme fırsatını bulamadı. Ejderha koridora çıkılan kapıyı açtığı anda, içerisi bir gürültü keşmekeşiyle doldu. Çaylaklar, Konsey Salonu'na akın ediyorlardı. Çoğu ağlıyor, bağırıyorlardı ama içlerinden bir tanesi, acıyla inleyen birinin haykırışı, diğerlerini bariz biçimde bastırarak öne çıkıyordu.

Stevie Rae hüznün arasında sesin sahibini tanıdı.

"Ah, hayır," dedi hızla koridora koşarken. "Damien bu."

Stevie Rae, Ejderha'yı bile geride bırakarak okulun açık kapısından dışarı fırlayınca Drew Partain'e öyle bir hızla çarptı ki ikisi de kendilerini yerde buldular. "Tanrı aşkına, Drew, yolumdan..."

Drew ayağa kalkıp Stevie Rae'nin doğrulmasına yardım ederken, "Jack ölmüş!" diye haykırdı. "Doğu duvarının dibindeki yıkık ağacın orada. Kötü. Gerçekten çok kötü. Acele et. Damien'ın sana ihtiyacı var."

Drew'un söylediklerini zihninde işleyince, Stevie Rae müthiş bir mide bulantısıyla sarsıldı. Ve hemen ardından Drew'la birlikte, kampüs boyunca koşturan vampir ve kalabalık akıntısına karıştı.

Ağaca ulaşınca, berbat bir dejavu hissiyle doldu. Kan. Her tarafta o kadar çok kan vardı ki. Stark'ın okunun tam bu noktada bedeninde kocaman bir delik açtığı ve neredeyse bütün kanını döktüğü o geceye geri dönmüştü sanki.

Tek fark bu kez kanın ona ait olmamasıydı. Bu defaki nazik, tatlı Jack'ti ve o gerçekten ölmüştü; bu yüzden durum

on kat daha kötüydü. Hiç kimse konuşmadığı, hiç kimse hareket etmediğinden, sahne bir an için hiçbir şey ifade etmedi. Düşes'in uluması ve Damien'ın ağıt yakışı dışında tek ses yoktu. Delikanlı ve köpek, kana batmış çimenlerin üstünde, boynundan birkaç santim aşağıdan çıkan uzun ve sivri bir kılıç ucuyla yüzüstü yatan Jack'in yanına çökmüşlerdi. Kılıç, zavallının içinden öyle büyük bir güçle geçmişti ki neredeyse kafasını bedeninden ayırmıştı.

"Ah, Tanrıçam! Burada neler olmuş böyle?" Herkesi çözen Neferet oldu. Telaşlı adımlarla Jack'in yanına gitti ve ellerini yavaşça bedenine koymak için yanına çöktü. "Çaylak ölmüş," dedi hüzünlü bir sesle.

Damien kafasını kaldırıp baktı. Stevie Rae delikanlının gözlerini gördü. Acı, dehşet ve belki, belki de biraz da deliliğin gölgesiyle doluydular. Neferet'e bakarken, zaten solgun olan yüzü neredeyse renksize dönecek kadar beyazlaşmıştı. Ve Stevie Rae'nin donukluğunu çözen, Damien'ın yüzü oldu.

Stevie Rae, "Bence onu yalnız bırakmalısın," diyerek Nefe-ret'le Jack ve Damien'ın arasına girdi.

"Burada yüksek rahibe benim. Bu trajediyle ilgilenmek bana düşer. Damien için en iyisi, senin kenara çekilmen ve bu meseleyi halletme işini yetişkinlere bırakman olacak," dedi Neferet. Sesi sağduyuluydu ama Stevie Rae onun zümrüt gözlerine bakıyordu ve orada tenini ürperten bir kıpırtı gördü.

Herkesin onları seyrettiğini hissedebiliyordu. Neferet'in söylediklerinde haklılık payı olduğunu biliyordu. Stevie Rae, o gece yaşanan kadar dehşetli bir olayın üstesinden nasıl geleceğini bilecek kadar uzun süredir yüksek rahibe değildi. Lanet olsun ki, ortada Değişen başka kırmızı çaylak kız olmadı-

ğı için yüksek rahibe olmuştu. Damien'ın "Yüksek Rahibesi" olarak sesini yükseltmeye hakkı var mıydı?

Stevie Rae orada öylece, kendi güvensizlikleriyle mücadele ederek, durdu. Neferet onu yok sayarak, Damien'ın yanına çöktü ve elini tutup delikanlıyı kendisine bakmaya zorladı. "Damien, şokta olduğunu biliyorum ama kendini kontrol etmeli ve Jack'e ne olduğunu bize anlatmalısın."

Damien, Neferet'e gözlerini kırpıştırarak, kör gözlerle baktı ve sonra Stevie Rae, arkadaşının görüşünün açıldığını ve Nefe-ret'e odaklanabildiğini gördü. Elini hızla geri çekti. Kafasını öne arkaya, öne arkaya sallamaya ve hıçkırmaya başladı. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Bu son damla oldu. Bu kadarı Stevie Rae'ye yetmişti. Lanet olası evrenin tamamı Neferet'in saçmalığını göremiyor olsa bile, umurunda değildi. Onun zavallı Damien'ı korkutmasına izin vermeyecekti.

"Ne mi oldu? *Sen* ne olduğunu mu soruyorsun? Jack'in öldürülmesinin senin okulda yeniden boy göstermenle aynı zamana denk gelmesi tesadüfmüş gibi!" Stevie Rae tekrar Damien'ın yanına geçip onun elini tuttu. "Yarasa kadar kör Yüksek Konseyi hilelerinle tuzağa düşürebilirsin. Hatta bu iyi insanların bir kısmını bizim yanımızda olduğuna ikna edebilirsin ama Damien, Zoey ve..." İkizlerin birbirinin eşi dehşet haykırışlarını duyunca duraksadı. "... ve Shaunee ve Erin ve Stark ve ben. Senin iyi biri olduğuna lanet olası bir an bile inanmıyoruz. Bu yüzden burada neler olduğunu neden *sen* anlatmıyorsun?"

Neferet üzgün ve trajik sayılacak kadar güzel görüntüsüyle başını salladı. "Senin için üzülüyorum, Stevie Rae. Es-

kiden ne kadar tatlı ve sevgi dolu bir çaylaktın. Sana ne oldu, hiç bilmiyorum."

Stevie Rae öfkesinin içinden taştığını hissetti. Vücudu öfkesinin etkisiyle titriyordu. "Bana ne olduğunu yeryüzündeki herkesten daha iyi biliyorsun." Kendine hâkim olamıyordu. Öfkesi öylesine büyüktü. Neferet'e doğru yürümeye başladı. O anda, ellerini vampirin gırtlağına sarmaktan ve artık nefes almayana kadar sıkmaktan, sıkmaktan ve sıkmaktan –ve onu bir tehdit olmaktan çıkarmaktan– daha çok isteyeceği hiçbir şey yoktu.

Ancak Damien onun elini bırakmadı. Aralarındaki bu temas ve güven kadar Damien'ın kırık fısıltısı da Stevie Rae'yi durdurdu. "O yapmadı. Ben olanları gördüm. O yapmadı."

Stevie Rae tereddüt ederek Damien'a baktı. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

"Şu tarafta, uzaktaydım. Antrenman sahasının kapısının önünde. Düşes koşmama bir türlü izin vermiyordu. Beni bu tarafa çekip duruyordu. Ve sonunda ona boyun eğmiştim." Kelimeler ağzından kısa aralıklarla dökülürken, Damien'ın sesi boğuktu. "Beni endişelendirmişti. Bu yüzden bakıyordum. Ve gördüm." Yeniden hıçkırmaya başladı. "Jack'in merdivenin tepesinden düştüğünü ve kılıcın üstüne indiğini gördüm. Etrafında hiç kimse yoktu. Hiç kimse."

Stevie Rae, Damien'a döndü ve onu kollarının arasına çekti. Ve aynı anda, iki çift kolun daha onları sarmaladığını hissetti. İkizler de çembere dâhil olmuş, onlara sıkıca sarılmışlardı.

Ejderha, Jack'in saçlarını usul usul okşarken üzgün bir sesle, "Bu korkunç kaza gerçekleştiğinde Neferet bizimle bir-

likte Konsey Salonu'ndaydı," dedi. "Bu ölümden o sorumlu değil."

Stevie Rae, Jack'in zavallı, kırık dökük vücuduna bakamıyordu. Bu yüzden Ejderha konuşurken, gözleri Neferet'in üstündeydi. Bir an için Neferet'in yüzünden geçen ve yerini derhâl çok iyi çalışılmış bir hüzün ve endişe ifadesine bırakan kibirli zafer ışıltısını bir tek o görebildi.

Onu Neferet öldürdü. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ve hemen şimdi ispatlayamam. Ama o yaptı. Ve daha bu düşünce kafasında belirirken, zihnine bir yenisi daha süzüldü. *Zoey olsa bana inanırdı. Neferet'in ipliğini pazara çıkarmama o yardım eder.*

Zoey geri dönmeli.

BÖLÜM DOKUZ

Zoey

Sonunda, Stark ve ben *o* işi yapmıştık.

En yakındaki ağaca, "Hiç farklı hissetmiyorum," dedim. "Yani demek istediğim, Stark'a daha yakın ve bahsedilemeyecek yerlerimde biraz ağrı hissediyorum ama hepsi bu." Korunun içinde neşeyle köpüren küçük kaynağa yürüdüm ve aşağı baktım. Güneş batmaktaydı ama adada sıra dışı berraklıkta, soğuk bir gün yaşanmıştı ve gökyüzü hâlâ yeterince etkileyici mercan ve altın ışıklarını koruduğu için, suda yansımamı görebiliyordum. Kendimi inceledim. Şey gibi görünüyordum, *kendim* gibi. "Tamam, teknik anlamda *o* işi daha önce de yaptım ama o farklı bir şeydi." İç geçirdim. Loren Blake dev bir hataydı. James Stark ise bambaşkaydı, tıpkı birbirimize verdiğimiz söz gibi. "Şimdi artık Gerçek bir İlişki yaşadığıma göre, daha farklı görünmem gerekmez mi?" Yansımama gözlerimi kısarak baktım. Daha büyük görünmüyor muydum? Daha tecrübeli? Daha bilge?"

Aslında, hayır. Gözlerimi kısınca miyop birine benzemiştim. "Ve Afrodit olsa, büyük ihtimalle kırışıklıklara neden olduğunu da söylerdi."

Önceki gece Afrodit ve Darius'la vedalaşmamızı hatırlayınca içim sızladı. Afrodit, tahmin edileceği üzere, onlarla birlikte Tulsa'ya dönmemem konusunda küçümseyici ve biraz mızmız bir tavır takınmıştı ama kucaklaşmamız sıkı ve samimiydi ve onu özleyeceğimi biliyordum. Çoktan özlemeye başlamıştım. Stevie Rae'yi, Damien'ı, Jack'i ve İkizler'i de özlüyordum.

Yansımama, "Ve Nala'yı," dedim.

Ancak onları gerçek dünyaya dönecek kadar çok özlemiş miydim? Okula devam etmekten tut, muhtemelen Karanlık ve Neferet'le mücadeleye girişmeye kadar, her şeyle yüzleşecek kadar özlemiş miydim?

"Hayır, o kadar değil." Yüksek sesle söyleyince kulağa daha gerçek geliyordu. 'Onları özlüyorum'un bir kısmının Sgiach'ın adasının dinginliğiyle seyreldiğini hissedebiliyordum. "Burada sihir var. Kedimi yanıma aldırabilecek olsam, yemin ederim, sonsuza dek burada kalırdım."

Sgiach'ın kahkahası yumuşak ve ahenkliydi. "Neden evcil hayvanlarımızı, insanlardan daha çok özlüyoruz acaba?" Kaynağın kıyısında yanıma katılırken gülümsüyordu.

"Sanırım onlarla Skype'de görüşemediğimiz için. Demek istediğim, şatoya geri dönünce Stevie Rae'yle konuşabileceğimi biliyorum ama şu görüntülü görüşme olayını Nala'yla yapmayı denedim. Kafası karışmış gibi ve her zamankinden huysuz görünüyordu. Her zamanki huysuzluğu da hiç yabana atılır gibi değildir."

"Kediler teknolojiyi anlayabilseler ve diğerlerinden ayrılabilen başparmakları olsaydı, dünyayı yönetirlerdi," dedi kraliçe.

Güldüm. "Nala bunu duymasın. O kendi dünyasını gerçekten yönetiyor."

"Haklısın. Mab de kendi dünyasını yönettiğini sanıyor."

Mab, Sgiach'ın yeni yeni tanımaya başladığım, iri yarı, uzun tüylü, siyah beyaz smokinli kedisiydi. Sanırım yaklaşık bin yaşındaydı ve genelde bilinci yarı açık hâlde, Kraliçe'nin yatağının ayakucunda yatıyordu. Stark'la birlikte ona Ölü Kedi adını takmıştık ama tabii Sgiach'ın duyabileceği zamanlarda bu ismi kullanmıyorduk.

"Dünya derken, yatak odanızı mı kastediyorsunuz?"

"Aynen öyle," dedi Sgiach.

İkimiz de güldük. Sonra Kraliçe kaynağa pek de uzak olmayan yosunla kaplı, büyük bir kayaya doğru yürüdü. Zarafetle oturdu ve yanındaki sandalye büyüklüğündeki alana eliyle vurdu. Hareketlerimin günün birinde onunkiler kadar zarif ve soylu olup olamayacağını merak ederek –ve bundan şüphe duyarak– yanına gittim.

"Nala'yı buraya aldırabilirsin. Vampirlerin evcil hayvanları yoldaş hayvanlar olarak uçabiliyorlar. Onu Skye'a sokabilmek için aşı kayıtlarını göstermek yeterli olur."

"Vay canına, ciddi misiniz?"

"Ciddiyim. Tabii ki bu, burada birkaç ay daha kalmaya söz vermeni gerektiriyor. Kediler seyahat konusunda çok hevesli değildirler ve onları bir zaman diliminden diğerine ve sonra tekrar geri taşımak onlar için gerçekten iyi olmuyor."

Sgiach'ın gözlerinin içine baktım ve aklımdan geçenleri eksiksiz söze döktüm. "Burada ne kadar uzun kalırsam, gitme isteğimin o kadar azalacağından eminim. Ama gerçek dünyadan bu şekilde saklanmamın büyük bir sorumsuzluk olacağını da biliyorum. Demek istediğim..." Yüzündeki endişenin arttığını görünce telaşla ekledim. "Skye gerçek değil demek istemedim. Ve son zamanlarda bir yığın zorluktan geçtiğimi ve bu yüzden biraz nefeslenmemin sorun olmadığını da biliyorum. Ama okulum hâlâ devam ediyor. Ve sanırım gitmem gerekecek. Eninde sonunda."

"Okul sana gelseydi, yine aynı şekilde hisseder miydin?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hayatıma girdiğinden beri dünya ya da dünyadan ne kadar koptuğum konusunda kafa yormaya başladım. Evet, internetim var. Evet, uydu televizyonum da var. Ama yeni takipçilerim yok. Öğrenci savaşçılarım ve genç koruyucularım da... Ya da en azından, sen ve Stark çıkıp gelene kadar öyleydi. Genç dimağların enerjisini ve fikirlerini kaçırdığımı görüyorum." Sgiach gözlerini benden ayırıp korunun derinliklerine baktı. "Buraya gelişiniz adamda uyuyan bir şeyleri uyandırdı. Dünyaya, modern bilim ya da teknolojinin etkisinden daha büyük bir değişimin geldiğini hissediyorum. Bunu görmezden gelebilir ve adamın yeniden uykuya dalmasına seyirci kalabilirim. Böylece dünyadan ve sorunlarından tamamen ayrı düşmüş olurum, hatta Avalon ya da Amazonlar gibi zamanın sisinde iyice kaybolurum. Ya da kendimi dünyaya açar ve getirebileceği sorunlarla yüzleşirim." Kraliçe yeniden gözlerimin içine baktı. "Ben adamın uyanmasına izin vermeyi seçiyorum. Skye'ın Gece Evi'nin taze kan kabul etmesinin zamanı geldi."

"Yani koruyucu sihri ortadan kaldıracak mısınız?"

Gülümsemesi imalıydı. "Hayır, yaşadığım ve halefim ve zaman içinde onun halefleri yaşadığı sürece, Skye her zaman koruma altında ve modern dünyadan ayrı kalacak. Ama sanırım savaşçılar için bir çağrı yayınlayabilirim. Skye'ın Erebus'un Oğulları'nın en parlak ve en iyilerini yetiştirdiği zamanlar oldu."

"Ama sonra Vampir Yüksek Konseyi'nden koptunuz, değil mi?"

"Doğru. Belki de ağır ağır o kopukluğu tamir etmeye başlayabilirim. Hele genç bir yüksek rahibeye eğitim veriyor olursam."

İçimde bir heyecan dalgası hissettim. "Ben mi? Beni mi kastediyorsunuz?"

"Aynen öyle. Sen ve koruyucunun bu adayla bir bağınız var. O bağın bizi nereye götüreceğini görmek isterim."

"Vay canına. Ciddi anlamda onur duydum. Çok teşekkürler." Aklım pır pır ediyordu! Skye aktif bir Gece Evi'ne dönüşecek olursa, burada herkesten saklanıyor gibi olmayacaktım. Daha çok başka bir okula transfer olmuşum gibi görünecekti. Damien ve çetenin diğer üyelerini düşündüm ve onların Skye'a gelmeyi düşünürler miydi diye merak ettim.

"Savaşçı eğitimi almayan çaylaklara da yer olacak mı?" diye sordum.

"Bunu tartışabiliriz." Sgiach durdu ve sonra bir karar varmış gibi ekledi. "Bu adanın sihirsel gelenek açısından savaşçı eğitimini ve koruyucularımdan daha fazlasını kapsayacak bir zenginliğe sahip olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Yani demek istediğim, evet. Yani *sizin* sihir olduğunuz ortada ve temelde bu ada siz demek."

"O kadar uzun süredir buradayım ki çoğu kimse beni bu ada olarak görüyor ama ben bu sihrin sahibinden ziyade koruyucusuyum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kendin bul, genç kraliçe. Elementlerin hepsiyle ilgili özelliklerin var. Ellerini uzat ve adanın sana öğreteceklerini kendin keşfet."

Sgiach belirsizliğin beni tereddüde düşürdüğünü görünce, "İlk elementi, havayı dene," dedi. "Onu kendine çağır ve gözlemle."

"Pekâlâ. Başlıyoruz." Ayağa kalktım ve Sgiach'tan birkaç adım uzaklaşıp kayalardan arınmış, yosunlu bir açıklıkta durdum. Üç derin ve arındırıcı nefes aldım ve kendimi odaklanmanın tanıdık duygusuna bıraktım. İçgüdüsel olarak yüzümü doğuya çevirdim ve "Hava, lütfen bana gel," dedim.

Elementin karşılık vermesine alışkındım. Esintiyi etrafımda hevesli bir köpek yavrusu gibi döndürmesine... Ancak özelliklerimden edindiğim onca tecrübe beni daha sonra olacaklara hazırlamamıştı. Hava bana karşılık vermekle kalmadı, beni âdeta içine çekti. Etrafımda büyük bir güçle ve tuhaf sayılacak kadar elle tutulur bir şekilde dönüp duruyordu. Bu, gerçekten delice gelmeliydi; çünkü hava elle tutulabilir bir şey değildi. Ve sonra nefesim kesildi, çünkü *havanın elle tutulur hâle geldiğini* anladım! Çağrımla üzerime çullanan gürültülü rüzgârın ortasında, etrafımda güzel varlıkların biçimleri sürükleniyordu. Parlak ve semavi ve biraz da şeffaftılar. Ben ağzım bir karış açık hâlde bakarken, şekil değiştiriyor-

lardı. Bazen güzel bir kadın, bazen bir kelebek ve sonra yeniden değişip kendi rüzgârlarında süzülen muhteşem sonbahar yapraklarına dönüyorlardı.

Fısıltıyı andıran bir sesle, "Bunlar da ne?" diye sordum. Elimi kaldırdım ve yaprakların, açık avucuma konan parlak renkli sinekkuşlarına dönüşmelerini izledim.

"Hava perileri. Eskiden her yerdeydiler ama modern dünyayı terk ettiler. Eski koruları ve eski usulleri tercih ediyorlar. Ve bu adada her ikisi de mevcut." Sgiach gülümsedi ve kendi avucunu yusufçuk kanatları olan minik bir kadın şekline bürünen ve parmaklarının arasına girip çıkarak dans eden bir periye açtı. "Sana geldiklerini görmek güzel. Aynı yerde, bu koruda bile, nadiren bu kadar çok sayıda bulunurlar. Başka bir elementi dene."

Bu defa daha fazla dil dökmesine gerek kalmadı. Güneye döndüm ve "Ateş, lütfen bana gel," diye seslendim.

Parlak havai fişekler gibi, etrafımda bedenimi alevlerinin kontrollü sıcaklığıyla gıdıklayan ve beni kıkırdatan periler peyda oldu. "Bana Dört Temmuz havai fişeklerini hatırlatıyorlar."

Sgiach'ın yüzünde benimkinin eşi bir gülümseme belirmişti. "Alev perilerini nadiren görürüm. Ben suya ve havaya çok daha yakınımdır. Alev bana kendini hemen hiç göstermez."

Ateş perilerini, "Ne ayıp!" diye azarladım. "Sgiach'ın sizi görmesine izin vermelisiniz. O iyilerden biri."

Ve etrafımdaki periler daha o anda deli gibi kanat çırpmaya başladılar. Onlardan yayılan sıkıntıyı hissedebiliyordum.

"Ah, hayır. Onlara şaka yaptığını söyle. Alev korkunç derecede alıngan ve değişkendir. Bir kazaya neden olmalarını istemem," dedi Sgiach.

"Hey, çocuklar, özür dilerim! Sadece şakaydı. Her şey yolunda, gerçekten." Alev perileri yeniden daha sakin kanat çırpışlarına ve titreşmelerine dönünce rahat bir nefes aldım. Sgiach'a baktım. "Diğer elementleri çağırmam güvenli mi?"

"Tabii ki. Sadece ne söylediğine dikkat et, yeter. Özelliklerin, bu koru gibi sihir açısından zengin bir yerde olmadığın zamanlarda bile yeterince güçlü."

"Ederim." Üç arındırıcı nefes daha aldım ve kendimi odakladığımdan emin oldum. Sonra saat yönünde batıya döndüm. "Su, lütfen bana gel." Ve kendimi elementle yıkanırken buldum. Serin, kaygan periler tenime sürtünüyor ve camgöbeği mavi bir fosforla parlıyorlardı. Etrafımda hoplayıp zıplıyorlar ve bana denizkızlarını, yunusları, denizanalarını ve denizatlarını düşündürüyorlardı. "Bu cidden süper harika bir şey!"

Sgiach etrafında yüzen denizyıldızı biçimindeki küçük bir yaratığı okşayarak, "Su perileri Skye'da özellikle güçlüdürler," dedi.

Kuzeye döndüm. "Toprak, bana gel!" Koru canlanıverdi. Ağaçlar ışık saçıyorlardı ve boğumlu, eski gövdelerinden bana Ayrıkvadi'de Tolkien'in cüceleriyle ya da *Avatar*'ın üç boyutlu ormanında olması gereken şeyleri anımsatan orman varlıkları çıkıyordu.

Dikkatimi doğaçlama çemberimin merkezine çevirdim ve son elementi davet ettim. "Ruh, lütfen sen de bana gel!"

Sgiach, bu kez derin bir iç çekti. "Beş peri gurubunu böyle bir arada hiç görmemiştim. Muhteşem."

"AmanTanrıçam! İnanılmaz!"

Örümcek ağı inceliğinde varlıklarla canlanmış olan hava, öylesine büyük bir parlaklıkla doluverdi ki birden aklıma Nyx ve gülümsemesinin ışıltısı geldi.

Sgiach, "Daha fazlasını görmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim hiç tereddütsüz.

"O zaman buraya gel. Bana elini ver." Çevrem elementleri temsil eden eski perilerle sarılı hâlde, Sgiach'a yaklaşıp elimi uzattım.

Sol eliyle sağ elimi tuttu ve avucum yukarı bakacak şekilde çevirdi. "Bana güveniyor musun?"

"Evet. Güveniyorum," dedim.

"İyi. Canın sadece bir an yanacak."

Ve kör edici bir hızla sağ işaret parmağının sivri tırnağıyla avucumun etli kısmına bir çizik attı. İrkilmemiştim. Kıpırdamamıştım. Ama derin bir nefes aldım. Gerçi haklıydı, canım sadece bir an acımıştı.

Sgiach elimi ters çevirdi ve kanım yere damlamaya başladı. Ancak kraliçe kan damlalarını altımızdaki yosunlu zemine düşmeden yakaladı. Onları kendi avucunda biriktirdi ve işitmekten çok hissettiğim ama hiçbir anlam veremediğim kelimeler eşliğinde havaya savurdu ve etrafımızda bir çember oluşturmalarını sağladı.

Ve sonrasında gerçekten müthiş bir şey oldu.

Kan damlalarımın değdiği bütün periler bir anda ete büründüler. Artık semavi elementler, hava, ateş, su, toprak ve

ruh izleri ya da dumanlarından ibaret değildiler. Kanımın dokunduğu her şey gerçekliğe –yaşayan, nefes alan kuşlara, perilere, göl halkına ve orman cinlerine– dönüşmüştü.

Ve dans edip kutluyorlardı. Kahkahaları kararmakta olan göğü neşe ve sihre boyamıştı.

"Bu eski bir sihir. Buralarda asırlardır uyumakta olan şeylere dokundun. Bu perileri başka kimse uyandırmadı. Başka kimse bu yeteneğe sahip değildi." Sgiach sözlerini tamamladıktan sonra, bana saygısını göstermek ister gibi, gösterişli bir hareketle başını eğdi.

Beş elementin harikuladeliğine kendimi tamamen kaptırmış hâlde, Skye'ın Kraliçesi'nin elini tuttum. Kanım, Sgiach damlaları etrafa savururken durmuştu. "Bunu diğer çaylaklarla paylaşabilir miyim? Buraya gelmelerine izin verirseniz, yeni bir nesle eski sihre nasıl ulaşacaklarını öğretebilir miyim?"

Mutluluktan kaynaklandığını umduğum gözyaşları arasında bana baktı. "Evet, Zoey. Çünkü eğer eski ve modern dünyalar arasındaki boşlukta sen köprü kuramazsan, bunu başka kim başarabilir, bilmiyorum. Ancak şimdilik, anın tadını çıkar. Kanının yarattığı gerçeklik birazdan yok olacak. Onlarla dans et, genç kraliçe. Onlara bugünün dünyasının geçmişi tamamen unutmadığına dair bir umut olduğunu göster."

Sözleri üzerimde kışkırtıcı bir etki yaratmıştı ve birdenbire duyduğum zil, boru ve çan sesleri arasında kanımın cisimleştirdiği varlıklarla dans etmeye koyuldum.

Şimdi geriye dönüp baktığım zaman, perilerle dönüp zıplarken gözüme ilişen keskin boynuz profillerine daha çok dikkat etmiş olmam gerektiğini düşünüyorum. Boğanın derisi-

nin rengini ve gözündeki ışıltıyı fark etmeliydim. Varlığından Sgiach'a bahsetmeliydim. Ben daha akıllı davransaydım, çok şeyden kaçınılabilirdi ya da en azından, daha fazlası beklenebilirdi.

Ancak ben o gece, kendimi yorgun ve tükenmiş hissetmem ve sıkı bir akşam yemeğine ve sekiz saatlik uykuya ihtiyaç duymamdan daha dehşet verici sonuçlardan bihaber, masumiyetle ve eski sihrin uyandırdığı yenilikle dans edip durdum.

"Haklıydınız. Çok uzun sürmedi." Ağırlığımı Sgiach'ın yosunla kaplı kayalığına, onun yanına bırakırken, tık nefes olmuştum. "Daha fazla kalmalarını sağlamak için yapabileceğimiz bir şey yok mu? Gerçek olmaktan çok mutlu görünüyorlardı."

"Periler zapt edilmesi güç varlıklardır. Sadece kendi elementlerine ya da onu kullanan kişiye bağlılık sergilerler."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Yani bana sadık olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Sanırım öyleler. Gerçi her ne kadar bu adanın koruyucusu ve kraliçesi olarak su ve rüzgârla müttefik olsam da hiçbir elemente dair gerçek bir özelliğim olmadığı için kesin konuşamam."

"Hah, yani Skye'dan ayrılsam bile onları kendime çağırabilirim, öyle mi?"

Sgiach gülümsedi. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

O an için bu sihirli ve mistik adadan hangi sebeple ayrılmak isteyebileceğimi anlayamadığım için, kraliçeyle birlikte güldüm.

"Evet, gevezelik eden kadınların seslerini takip edince, sizi bulacağımı biliyordum."

Sgiach'ın gülümsemesi daha da genişledi ve ısındı. Seoras koruda bize katılmıştı ve kraliçesinin yanına geliyordu. Sgiach sadece bir an için onun güçlü koluna dokundu. Ancak bu anlık temas, birkaç ömürlük aşk, güven ve yakınlıkla doluydu.

"Merhaba, koruyucum. Onun için yay ve okları getirdin mi?"

Seoras'ın dudakları büküldü. "Evet, tabii ki getirdim." Eski savaşçı döndü ve o zaman koyu renk ahşaptan, oymalı yayı fark ettim. Omzunda asılı duran aynı renkteki deri kılıf kırmızı tüylü oklarla doluydu.

"İyi." Sgiach bakışlarını bana çevirmeden önce ona takdirle gülümsedi. "Zoey, bugün çok şey öğrendin. Koruyucunun sihre ve Tanrıça vergisi yeteneklere inanmak konusunda bir derse ihtiyacı var." Sgiach yayı ve okları Seoras'tan alıp bana uzattı. "Bunları Stark'a götür. Uzun süredir uzak kaldı."

Yaya ve oklara bakarak ona, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" diye sordum.

"Bildiğim bir şey varsa, o da Stark'ının Tanrıça vergisi yeteneklerini kabul etmediği sürece bütünlenemeyeceği."

"Öteki Âlem'de bir kılıcı vardı. Burada da onu silah edinemez mi?"

Sgiach bana sadece bakmakla yetindi; biraz önce birlikte tecrübe ettiğimiz sihrin gölgesi yeşil gözlerine hâlâ yansıyordu.

İç geçirdim. Ve istemeye istemeye, yay ve okları ondan almak için elimi uzattım.

"Bu konuda gerçekten rahat değil," dedim.

"Evet, ama olmalı," dedi Seoras.

"Bu konuyla ilgili her şeyi bilseydiniz böyle söylemezdiniz," dedim.

"Kastettiğin, hedefini asla ıskalamadığıysa, bunu biliyorum. Ve tabii akıl hocasının ölümünün suçluluğunu hâlâ taşıdığını da," dedi Seoras.

"Size her şeyi anlattı demek."

"Anlattı."

"Ve buna rağmen, yayını yeniden kullanmaya başlaması gerektiğini düşünüyorsunuz, öyle mi?"

"Aslında bu Seoras'ın *düşündüklerinden* ziyade, yüzyılları aşan tecrübesiyle, bir koruyucunun Tanrıça vergisi yeteneklerinin yok sayılması hâlinde neler olduğunu çok iyi *bilmesiyle* ilgili," dedi Sgiach.

"Ne oluyor ki?"

"Bir yüksek rahibenin Tanrıça'nın onun için döşediği yoldan çıkması hâlinde olanların aynısı," dedi Seoras.

"Neferet gibi," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Gece Evi'nizi lekeleyen ve refakatçinin ölümüne neden olan yüksek rahibe gibi."

Sgiach, "Gerçi dürüst olmak gerekirse, bilmelisin ki bir koruyucunun ya da savaşçının Tanrıça vergisi yeteneğini yok sayması ve kendisi için çizilen yoldan sapması illa ki iyiyle kötü arasında bir tercih yapmak anlamına gelmez," diye açıkladı. "Bazen, hakkıyla yaşanmamış ve bir vampir için olabilecek en sıradan hayatı işaret eder."

"Ancak eğer söz konusu olan yetenekleri güçlü, Karanlık'la yüzleşmiş, kötülükle mücadelenin dokunduğu bir savaşçıysa, o zaman, o savaşçının belirsizliğe karışıp kaybolması o kadar kolay olmuyor," dedi Seoras.

"Ve Stark bunların hepsi," dedim.

"Öyle. Bana güvenmeye devam et, Zoey. Koruyucunun kendisi için çizilmiş yolda yürümesi ortalıkta gizli saklı dolaşmasından ve kuytularda gölgelere yakalanmasından çok daha iyidir," dedi Sgiach.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum ama onu yayını yeniden kullanmaya ikna etmek hiç kolay olmayacak."

"Ah, adamızda olduğun sürece, eskilerin sihrini yardıma çağırma şansın var. Öyle değil mi?"

Bakışlarım Seoras'tan Sgiach'a kaydı. Haklıydılar. Bunu hissediyordum. Nasıl ben beş elementle bağımı inkâr edemezsem, Stark da Nyx'in ona bahşettiği yeteneklerden saklanamazdı. "Tamam, onu ikna edeceğim. Bu arada o nerelerde?"

"Delikanlı huzursuz," dedi Seoras. "Onu şatonun kıyı tarafında yürürken gördüm."

Kalbim sıkıştı. Daha bir gün önce, ucu açık bir süre boyunca, orada Skye'da kalmaya karar vermiştik. Ve Sgiach'la yaşadıklarımdan sonra, gitme düşüncesine bile dayanamazdım. "Ama kalma fikrinden hoşlanmış gibiydi." Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdim.

"Sorunu nerede olduğuyla değil, kim olduğuyla ilgili," dedi Seoras.

"Ha?" dedim son derece zeki bir görüntü çizerek.

"Zoey, Seoras'ın söylemeye çalıştığı, koruyucun yeniden tam bir savaşçıya döndüğü zaman, huzursuzluğunun bir hayli düzeldiğini göreceksin," dedi Sgiach.

"Ve tam bir savaşçı bütün yeteneklerini kullanır," dedi Sgiach.

"Nasıl?" diye sordum.

"Ayh, kadın, Tanrıça vergisi beynini biraz kullan ve kendin çöz."

Kraliçe ve koruyucusu, beni hafifçe iterek kışkışlar gibi korudan gönderdiler. İç geçirdim, kafamı zihinsel olarak kaşıdım ve "*ayh*"ın ne tür bir sözcük olduğunu merak ederek kıyıya doğru yürümeye başladım.

BÖLÜM ON

Zoey

Aklım tamamen Stark'a odaklanmış hâlde, şatonun tabanının etrafını dolaştıktan sonra Sgiach'ın yapısının doğruca üzerine inşa edildiği ve böylece uçurumsu ve tamamen heybetli bir görüntü kazandığı kayalık sahile inen kaygan taş basamakları geride bıraktım.

Güneş batmaya yüz tutmuştu, ancak şimdilik göğün ışığının bir kısmını korumasına izin veriyordu ama ben şatonun temelindeki taş düzlükten çıkan sıra sıra meşaleler için minnettardım.

Stark yalnızdı. Sırtı bana dönüktü ve kıyıda ona doğru ilerlerken onu izleme fırsatını buldum. Bir elinde büyük deri bir kalkan, diğerinde kocaman bir kılıç tutuyor ve tehlikeli ancak görünmez bir düşmanla karşı karşıya kalmış gibi, saldırı ve savunma pratiği yapıyordu. Hiç acele etmeden, ağır ağır ve manzaranın tadını çıkararak ilerledim.

Birden bire boyu mu uzamıştı? Ve iyice kaslanmıştı sanki.

Ter içinde, nefes nefese ve güçlüydü, etekliğinin içinde, çok ama çok erkeksi, tehlikeli bir eski çağ savaşçısı gibi görünüyordu. Bir önceki gece bedeninin benimkine nasıl örtüldüğünü hatırladım, nasıl birbirimize yaslanarak uyuduğumuzu ve midemde tuhaf bir kıpırtı hissettim.

Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor ve ben onu seviyorum.

Burada, dünyadan çok uzakta, onunla kalabilirim. Sonsuza dek.

Bu düşünceyle içim ürperdi ve titredim. Aynı anda Stark da kalkanını indirdi ve bana döndü. Gözlerindeki dikkatli endişe, ancak ben gülümseyip el sallayınca kayboldu. Sonra salladığım elimde tuttuğum şeye baktı ve bu kez hoşnut gülümsemesi siliniverdi. Yine de bana kollarını açıp sımsıkı sarıldı ve beni uzun uzun öptü.

"Hey şu kılıç şeyini yaparken, çok seksi görünüyorsun," dedim.

"Buna antrenman deniyor. Ve seksi görünmemem gerek, Z. Korkutucu görünmem gerek."

"Ah, görünüyorsun, görünüyorsun. Korkudan öleceğim sandım." Kötü bir sahte Güneyli dilber aksanı takındım ve bayılmak üzereymişim gibi elimi alnıma dayadım.

Ciddi anlamda iyi bir sahte Güneyli aksanıyla, "Aksanlar konusunda çok iyi olduğunuz söylenemez, bayan," dedi. Sonra elimi tutup göğsüne, tam kalbinin üstüne yerleştirdi ve bana iyice sokuldu. "Ama eğer isterseniz, Bayan Zoey, size öğretmeyi deneyebilirim."

Tamam, saçma olduğunu biliyorum ama Güneyli centilmen aksanı dizlerimi titretti ve sonra sözcükleri onun için hissettiğim şehvet sisini aşmayı başardı ve birden yayı konusunda yeniden iyi hissetmesini nasıl sağlayabileceğimi anladım.

"Hey, aksanlar konusunda umutsuzum ama bana öğretebileceğin bir şey var."

"Ay, kadın, şu anda sana öğretebileceğim o kadar çok şey var ki." Tamamen Seoras'ı taklit eden bir sesle konuşmuştu.

Ona bir tokat attım. "Uslu dur. Bundan bahsediyorum." Yayı havaya kaldırdım. "Oldum olası okçuluğun havalı olduğunu düşünmüşümdür ama bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Bana öğretebilir misin? Lütfen?"

Stark yaya rahatsız bir bakış atarak benden bir adım uzaklaştı. "Zoey, o şeyi elime almamam gerektiğini biliyorsun."

"Hayır. Yapmaman gereken, canlı bir şeyi hedef almak. Tabii o canlı şeyin cansıza dönüşmesi gerekmiyorsa. Ama senden bu oku kullanmanı istemiyorum. Bana nasıl kullanacağımı öğretmeni istiyorum, sadece."

"Neden birden bire öğrenmek isteyesin?"

"Şey, çok mantıklı. Burada kalacağız, doğru mu?"

"Doğru."

"Ve savaşçılar burada zilyonlarca yıldır eğitiliyorlar, doğru mu?"

"Yine doğru."

Ortamı yumuşatmak için ona sırıtarak baktım. "Haklı olduğumu itiraf etmen çok hoşuma gidiyor. Yine. Her neyse, sen bir savaşçısın. Buradayız. Birtakım savaşçı yetenekleri edinmek istiyorum ve şu şey benim için fazla ağır." Kılıcını işaret ettim. "Ayrıca şirin de." Zarif görünüşlü yayı havaya kaldırdım.

"Ne kadar şirin olursa olsun, bir silah olduğunu aklından çıkarmamalısın. Öldürücü olabilir, özellikle de yayı çeken bensem..."

"Yayı çekersen ve öldürmeyi hedeflersen," dedim.

Geçmişinden gelen anıların ağırlığıyla ezilir gibi, "Bazen hatalar yapılabiliyor," dedi.

Elimi koluna yerleştirdim. "Artık daha büyüksün. Ve daha akıllı. Aynı hataları tekrar etmeyeceksin." Bana hiç konuşmadan bakıyordu. Bu yüzden yayı bir kez daha kaldırdım ve devam ettim. "Pekâlâ, bana nasıl çalıştığını göster."

"Hedefimiz yok."

"Elbette ki var." Yanına vardığım zaman yere bıraktığı deri kalkanı işaret ettim. "Bunu kumsalın aşağısındaki kayaların arasına dik. Ben vurmaya çalışacağım. Tabii sen kalkanı dikip ateş hattımın dışına, buraya döndükten *sonra*."

"Ah, tabii," dedi.

Teslim olmuş, ancak mutsuz bir hâlde bizden birkaç adım öteye yürüdü ve kalkanı iki kayanın arasına yarı sabit durumda yerleştirene kadar birkaç kayayı yerlerinden itekledi. Ve sonra yanıma döndü. İsteksiz bir tavırla yayı aldı ve ok kılıfını ayaklarımızın dibine koydu.

"İşte böyle tutacaksın." Ben izlerken, tutulacak kısmın nasıl tutulacağını gösterdi. "Ve ok buraya yerleşiyor." Oku yayın yan tarafına, ucu aşağı dönük hâlde ve bizden uzağa doğru tutuyordu. "Oku böyle yerleştiriyorsun. Bu oklar hangi yöne koyacağını anlamanı kolaylaştırıyor; çünkü siyah olanlar, kırmızı olan şu şekilde yukarı bakacak şekilde çevrilmeli." Stark anlatırken gevşemeye başlamıştı. Elleri yayı tanıyordu. Oku tanıyordu. Bana gösterdiği şeyi gözü kapalı –hızlı ve doğru– yapabileceği barizdi. "Bacaklarını yere sıkı bas, aralarında bir kalça genişliğinde mesafe kalsın. Böyle." Bana nasıl duracağımı gösterirken, sürekli kilt giymesinden çok hoşnut

olmamın sayısız nedenlerinden sadece biri olan kusursuz bacaklarına baktım.

"Sonra yayı kaldırıyorsun ve oku iki parmağının arasında tutarak, yayı çekiyorsun, sıkıca." Bana yapmam gerekeni anlattı ama göstermeyi bırakmıştı. "Okun üstünden bak ama biraz aşağıyı hedef al. Bu mesafeyi ve esintiyi ayarlamana yardımcı olur. Hazır olunca yayı bırak. Sol kolunu eğmeye dikkat et, yoksa çarparsın ve kötü bir morluğa neden olursun." Yayı bana uzattı. "Haydi. Dene."

"Sen göster," dedim.

"Zoey, bence yapmasam daha iyi."

"Stark, hedef deri bir kalkan. Canlı değil. Yakınında tek bir canlı varlık bile yok. Tek yapman gereken kalkanın merkezini hedef almak ve bana nasıl yapılacağını göstermek." Tereddütlüydü. Elimi göğsüne koydum ve öne eğildim. Benimle yarı yolda buluştu. Öpüşmemiz tatlıydı ama vücudundaki gerilimi hissedebilmiştim. Elimi göğsünden çekmeden, yumuşak bir sesle, "Hey," dedim. "Kendine benim sana güvendiğim kadar güvenmeyi dene. Sen benim savaşçım, koruyucumsun. Yayı kullanman gerek, çünkü bu sana Tanrıça tarafından bahşedilmiş bir yetenek. Bilgelikle kullanacağını biliyorum. Biliyorum, çünkü *seni* tanıyorum. Sen iyisin. İyi olmak için savaş verdin ve kazandın."

"Ama ben tamamen iyi değilim, Z," derken ciddi anlamda bunalmış görünüyordu. "Kötü tarafımı gördüm. Orada, Öteki Âlem'de gerçekti."

"Ve sen onu yendin," dedim.

"Sonsuza dek mi? Hiç sanmıyorum. Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum."

"Hey, hiç kimse tamamen iyi değildir. Ben bile. Yani geometri dersinde zeki çocuklardan biri sınav kâğıdını açıkta bırakacak olsa, bakardım."

Kısacık bir an gülümsediyse de gerginliğinin geri dönmesi çok sürmedi. "Sen dalga geçebiliyorsun ama benim için durum farklı. Bence bütün kırmızı çaylaklar için öyle. Stevie Rae için bile. Karanlık'ı, gerçek Karanlık'ı bir kez tanıdın mı, ruhunda her zaman bir gölge barındırırsın."

Sertçe, "Hayır," dedim. "Bir gölge değil. Sadece farklı türde bir tecrübe. Sen ve diğer kırmızı çaylaklar, bizim yaşamadığımız bir şey yaşadınız. Bu sizi Karanlık'ın gölgesinin bir parçası yapmaz. Deneyimli kılar. Bu fazladan bilgiyi iyi adına savaşmak için kullanırsan iyi bir şey bile olabilir. Ve senin yaptığın da bu..."

Orada gizlenmiş bir gerçeği arar gibi gözlerimin içine bakarak yavaşça, "Bazen bundan daha fazlasının olmasından endişe duyuyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Karanlık bölgesel ve sahiplenici bir şeydir. Bir parçanı ele geçirdiği zaman kolay kolay bırakmak istemez."

"Sen Tanrıça'nın yolunda ilerlemeyi seçersen –ki seçtin– Karanlık'ın hiçbir seçme şansı olmaz. Karanlık, Aydınlık'ı yenemez."

"Ama ben Aydınlık'ın da Karanlık'ı gerçekten yenebileceğinden emin değilim. Her şeyin bir dengesi var, Z."

"Ancak bu taraf tutamayacağın anlamına gelmiyor. Ve sen kendine bir taraf seçtin. Kendine güven. Ben sana güveniyorum. Tamamen," diye tekrarladım.

Stark kurtarma halatına tutunur gibi, umutla gözlerimin

içine bakmayı sürdürüyordu. "Sen beni iyi olarak gördüğün ve bana inandığın sürece, ben de kendime güvenebilirim, çünkü sana güveniyorum, Zoey. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, koruyucu," dedim.

Beni öptü ve sonra son derece hızlı, zarif ve öldürücü bir hareketle yayı geri çekip okun uçmasına neden oldu. Ok hedefin tam ortasına saplandı.

"Vay canına," dedim. "Bu müthişti. *Müthiştin.*"

Nefesini bıraktı ve nefesiyle birlikte bir süredir vücudundaki bariz gerilim de uçup gitti. Şirin ve kibirli gülümsemesini takındı. "Hedefin merkezi, Z. Tam isabet."

"Tabii ki tam isabet, seni sersem. Sen ıskalamazsın."

"Evet. Bu doğru. Ve bu sadece bir hedef."

"Bana öğretecek misin, öğretmeyecek misin? Ve bu defa o kadar hızlı gitme. Yavaşla. Bana da göster."

"Evet, evet, tabii. Tamam, şimdi." Bir kez daha nişan aldı ve bu defa daha yavaş bir atış yaptı.

Ve ikinci ok, ilk oku tam ortadan ikiye ayırdı.

"Vay canına. Bunu yapmayı unutmuştum. Böyle çok ok ziyan ettim."

"Şimdi sıra bende. Böyle bir sorunumun olmayacağına bahse girerim."

Stark'ın yaptığını yapmaya çalıştım ama sonuç olarak okum yarı yolda kaldı ve onun pürüzsüz ve ıslak kayaların uzağına doğru sıçrayışını izledim.

"Ah, lanet olsun. Kesinlikle göründüğünden zormuş," dedim.

"Dur, sana göstereyim. Doğru durmuyorsun." Arkama

geldi ve kollarını kollarımın üstüne yerleştirerek bana iyice yaslandı. "Kendini eski bir savaşçı kraliçe olarak düşün. Güçlü ve mağrur dur. Omuzlar geriye! Çene yukarı!" Söylediğini yaptım ve kollarının güçlü çemberinin arasında güçlü ve görkemli birine dönüştüğümü hissettim. Elleri, benimkileri yayı sıkıca çekmeye yönlendirdi. "Sağlam ve güçlü dur ve odaklan," diye fısıldadı. Birlikte nişan aldık ve yayı serbest bırakırken, onun ve benim vücudumdan dalga dalga yayılan ve oku bir kez daha hedefin tam ortasına gönderen ve kendinden önceki iki oku paramparça etmesini sağlayan sarsıntıyı hissettim.

Dönüp koruyucuma gülümsedim. "Sende sihir var. Özel bir şey. Bunu kullanmalısın, Stark. Buna mecbursun."

İşitebilmek için kendimi zorlamam gerekecek kadar kısık bir sesle, "Özlemişim," dedi. "Yayımla aramda bir bağ olmadığı zaman kendimi tam anlamıyla iyi hissetmiyorum."

"Çünkü Nyx'e onun aracılığıyla bağlısın. Sana bu yeteneği o verdi."

"Belki burada yeniden başlarım. Burası bana farklı geliyor. Bir şekilde buraya aitmişim gibi hissediyorum. Buraya aitmişiz gibi."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ve kendimi bu denli güvende ve mutlu hissetmeyeli asırlar olmuş gibi geliyor." Kollarının arasına girdim. "Sgiach az önce bana adayı yeniden savaşçılara ve diğer yetenekli çaylaklara açacağını söyledi." Stark'a gülümseyerek baktım. "Bilirsin işte, özelliği olan çaylaklar."

"Ah, elementlerle ilgili özellikleri olanlardan mı bahsediyorsun?"

"Evet, kesinlikle onlardan bahsediyorum." Onu kucakladım ve yüzüm göğsüne gömülü hâlde, "Burada kalmak istiyorum," dedim. "Gerçekten."

Stark saçlarımı okşadı ve başımın tepesini öptü. "İstediğini biliyorum, Z. Ve yanındayım. Her zaman yanında olacağım."

"Belki de Neferet ve Kalona'nın bize getirmeye çalıştıkları Karanlık'tan kurtulabiliriz," dedim.

Stark bana sıkıca sarıldı. "Umarım, Z. Gerçekten öyle olmasını umarım."

"Sence dünyanın sadece bir parçasının Karanlık'tan arınması yeterli olur mu? Yürümeye burada devam edersem, hâlâ Tanrıça'nın yolunda yürüyor sayılır mıyım?"

"Şey, uzman değilim ama bence asıl önemli olan Nyx'e sadık kalmak için elinden geleni yapıyor olman. Bunu nerede yaptığının o kadar büyük bir mesele olacağını sanmam."

"Sgiach'ın buradan neden ayrılmadığını anlıyorum," dedim.

"Ben de öyle, Z."

Stark beni kollarının arasında tutarken, içimdeki yaralı ve yıpranmış yerlerin ısınmaya ve yavaş yavaş iyileşmeye başladığını hissettim.

Stark

Zoey'nin kollarının arasında olması çok iyi geliyordu. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlamak Stark'ı hâlâ o kadar çok korkutuyordu ki midesi ağzına geliyordu. *Ben ba-*

şardım. Ona Öteki Âlem'de ulaştım ve bana geri dönmesini sağladım. Şimdi artık güvende ve her zaman öyle kalmasını sağlayacağım.

"Hey, bayağı derin düşüncelere daldın," dedi Zoey. Paylaştıkları geniş yatakta ona iyice sokulmuştu. Burnunu onun boynuna gömüp yanağına bir öpücük kondurdu. "Kafanın içinde çarkların döndüğünü duyar gibiyim."

"Süper psişik yetenekleri olması gereken benim." Bunu şakalaşır gibi bir ses tonuyla söylemişti, ancak zihnindeki düşünceleri hafifçe bir kenara itti ve Zoey'nin gerçek düşüncelerini dinleyip onu kızdıracak kadar yaklaşmamaya özen göstererek ama gerçekte güvende ve mutlu hissettiğinden emin olacak şekilde Zoey'nin zihninin etrafında dolaştı.

Zoey sesinde bir miktar tereddütle, "Bir şeyi bilmek ister misin?" diye sordu.

Stark dirseğinin üstünde doğruldu ve ona sırıtarak baktı. "Şaka mı yapıyorsun, Z? Ben *her şeyi* bilmek isterim."

"Kes şunu, ben ciddiyim."

"Ben de!" Zoey ona ters bir *bakış* atınca, Stark onu alnından öptü. "Pekâlâ, tamam. Ciddiyim. Sorun ne?"

"Şey... Ben... Bana dokunman gerçekten çok hoşuma gidiyor."

Stark'ın kaşları havaya kalktı. Yüzünde dev bir gülümsemenin oluşmaması için kendini tutmaya çalışıyordu. "Şey, bu iyi." Zoey'nin yanaklarının pembeleşmesini izlerken yüzünde minik bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu *gerçekten* iyi."

Zoey dudağını dişledi. "Senin hoşuna gidiyor mu?"

Stark kahkahasına daha fazla engel olamadı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ölümüne. Ciddiyim. Yani, nereden bilebilirim ki? Tam olarak tecrübeli sayılmam... Senin gibi."

Zoey'nin yanakları alev alev yanıyordu. Stark onun mega rahatsız olduğunu düşündü ve kahkahasını yarıda kesti. En son isteyeceği şey onu utandırmak ya da aralarında geçenlerden ötürü tuhaf hissetmesine neden olmaktı.

"Hey." Zoey'nin ısınmış yanağını avucunun içine aldı. "Seninle birlikte olmak muhteşem ötesi. Ve Zoey, yanılıyorsun. Sen aşk konusunda benden *daha* tecrübelisin." Zoey konuşmaya yeltenince, parmağını dudağına bastırdı. "Hayır, bırak söyleyeyim. Evet daha önce seks yaptım ama hiç âşık olmadım. Seninle tanışana kadar. Sen benim ilk ve son aşkım olacaksın."

Zoey ona öyle büyük bir aşk ve güvenle gülümsedi ki Stark, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissetti. Onun için sadece Zoey vardı ve her zaman da öyle kalacaktı.

Zoey, "Benimle tekrar sevişir misin?" diye fısıldadı.

Ve Stark cevap olarak onu kendine iyice çekti ve onu uzun uzun, ağır ağır öpmeye başladı. Bir şeylerin yolunda gitmemeye başlamasından önce aklından geçen son düşünce, *"Hayatım boyunca, hiç bu kadar mutlu olmadım,"* oldu.

BÖLÜM ON BİR

Kalona

Neferet'in yaklaştığını hissedebiliyordu. Dikkatli bir beklenti ve uzlaşma tavrıyla, yüz ifadesini terbiye ederek ve ona hissetmeye başladığı nefreti ört bas etmeye çalışarak toparlandı.

Kalona uygun zamanın gelmesini bekleyecekti. Ölümsüzün anladığı bir şey varsa o da sabrın gücüydü.

Rephaim'e, "Neferet yaklaşıyor," dedi. Oğlu, Tsi Sgili'nin satın aldığı çatı dairesinin en dikkat çekici özelliği olan büyük balkona açılan geniş cam kapıların önünde duruyordu. Bu çatı katı, Neferet'in arzuladığı gösteriş ve Kalona'nın ihtiyaç duyduğu mahremiyeti ve çatıdan kolay ulaşımı sağlıyordu.

"Seninle Damgalandı mı?"

Rephaim'in sorusu Kalona'yı hazırlıksız yakalamıştı. "Damgalanmak mı? Neferet ve ben mi? Bu bana sorman için ne tuhaf bir soru böyle."

Rephaim bakışlarını Tulsa şehir manzarasından babasına çevirdi. "Yaklaştığını hissedebiliyorsun. Kanının tadına baktığını ve Damgalandığınızı tahmin ettim."

"Hiç kimse bir ölümsüzün kanını tatmaz."

Asansör kapıları açılmadan önce küçük bir zil sesi duyuldu ve Kalona dönüp bakınca, parlak mermer zeminde ilerleyen Neferet'i gördü. Neferet daha az bilgi sahibi olanların vampirsel bulacakları büyük bir zarafetle, kayarcasına süzülerek hareket ediyordu. Oysa Kalona öyle olmadığını biliyordu. Neferet'in hareketlerinin, tıpkı kendisi gibi, vampirin çok ötesinde bir varlık olmaya doğru kaydığını, değiştiğini ve ilerleme kaydettiğini görebiliyordu.

Önünde saygıyla eğilerek, "Kraliçem," dedi.

Neferet'in gülümsemesi tehlikeli sayılacak kadar güzeldi. Yılanları anımsatan bir hareketle tek kolunu Kalona'nın omzuna sararken gereğinden fazla bastırmıştı. Kalona itaatkâr bir tavırla eğildi ve Neferet'in dudaklarını dudaklarına bastırmasına izin verdi. Ve zihnini boşalttı. Ona sadece bedeni tepki veriyor, öpüşü derinleştirmesine, Neferet'in dilinin ağzının içinde kaymasına izin veriyordu.

Neferet kucaklaşmalarını başlattığı kadar ani bir hareketle sonlandırdı. Kalona'nın omzunun üstünden baktı ve "Rephaim," dedi. "Öldüğünü sanıyordum."

"Yaralandım, ölmedim. İyileştim ve babamın dönüşünü bekledim," dedi Rephaim.

Kalona her ne kadar ağzından çıkan kelimeler derli toplu ve saygılı olsalar da oğlunun ses tonunda aykırı bir şey olduğunu hissetmişti. Canavarımsı çehresi herhangi bir insani duyguyu maskelemeye eğilimli olduğu için, Rephaim'in gerçek duygularını okumak kolay değildi. Tabii eğer insani olarak sınıflandırılabilecek *herhangi* bir duygu taşıyorsa...

"Duyduğuma göre, kendine Tulsa Gece Evi'ndeki çaylaklara görünme izni vermişsin."

"Karanlık çağırdı. Onu cevapladım. Orada çaylakların olması benim için önemsizdi," dedi Rephaim.

"Sadece çaylaklar değil. Stevie Rae de oradaymış. Seni görmüş."

"Daha önce dediğim gibi, o varlıklar benim için önemsizler."

"Yine de burada olduğunu herhangi birinin bilmesine izin vermen bir hataydı ve ben hataları hoş karşılamam," dedi Neferet.

Kalona, Neferet'in gözlerinde kırmızımsı bir rengin belirdiğini fark etmişti. İçi öfkeyle kıpırdandı. Neferet'e bağımlı olması yeterince kötüyken, gözde oğlunun onun tarafından azarlanması ve nutuk çekilmesi dayanılmazdı.

"Aslında, Kraliçem, Rephaim'in Tulsa'da kaldığının farkında olmaları lehimize işleyebilir. Benim sizin yanınızdan sürülmüş olmam gerekiyor; bu yüzden ortalıkta görünemem. Yerel Gece Evi güruhu kanatlı bir varlıkla ilgili dedikodu duyacak olursa, bir Alaycı Kuzgun'un geceleri kol gezdiğini sanacak ve ben kimsenin aklına gelmeyeceğim."

Neferet kehribar rengi kaşını kaldırdı. "Kanatlı aşkım, yerinde bir noktaya parmak bastın. Özellikle siz ikiniz o düzenbaz kırmızı çaylakları bana geri döndürmek için uğraşacakken."

Kalona akıcı bir sesle, "Sen nasıl dersen, Kraliçem," dedi.

"Zoey'nin Tulsa'ya dönmesini istiyorum." Neferet birden konuyu değiştirmişti. "Gece Evi'ndeki o aptallar, Skye'dan ayrılmayı reddettiğini söylüyorlar. Orada ona ulaşmam imkânsız ve ona ulaşmayı çok ama çok istiyorum."

"Masumun ölüşü, geri dönmesine neden olacaktır," dedi Rephaim.

Neferet'in yeşil gözleri kısıldı. "Bu ölümü sen nereden biliyorsun?"

Kalona, "Hissettik," dedi. "Karanlık bu ölümle coştu."

Neferet'in gülümsemesi vahşiydi. "Hissetmiş olmanız ne kadar hoş. O salak çocuğun ölümü zevkti. Gerçi Zoey üstünde tam tersi bir etki bırakmasından endişe ediyorum. Koşarak o zayıf ve mızmız arkadaş grubuna dönmek yerine o adada saklanma kararını güçlendirebilir."

"Belki de Zoey'e daha yakın birine zarar vermelisin. Kırmızı, Zoey'nin kız kardeşi gibi," dedi Kalona.

Neferet parmağını çenesine vurup düşünürken, "Doğru. Ve rezil Afrodit de ona bir hayli yakınlaştı," dedi.

Oğlundan gelen tuhaf bir ses Kalona'nın dikkatini Rephaim'e çevirdi. "Senin ekleyecek bir şeyin mi vardı evlat?"

"Zoey, Skye'da saklanıyor," dedi Rephaim. "Ve ona orada ulaşamayacağınıza inanıyor, değil mi?"

"Ulaşamayız," derken hissettiği rahatsızlık Neferet'in sesine sert ve soğuk bir tını katmıştı. "Sgiach'ın krallığının sınırlarını kimse aşamaz."

Rephaim, "Sözüm ona hiç kimsenin Nyx'in Âlemi'nin sınırlarını aşamayacağı gibi, değil mi?" diye sordu.

Neferet ona zümrüt yeşili gözleriyle öldürücü bir bakış attı. "Yoksa küstahlık etmeye cüret mi ediyorsun?"

Kalona, "Sadede gel, Rephaim," dedi.

"Baba sen, seni bizzat Tanrıça'nın kendisinin sürmüş ol-

masına rağmen, Nyx'in Öteki Âlem'ine girerek görünüşte imkânsız bir sınırı aşmış oldun. Zoey'le bağını kullan. Ona rüyasında ulaş. Senden saklanamayacağını anlamasını sağla. Bu, arkadaşının ölümü ve Neferet'in Gece Evi'ne dönmüş olması genç yüksek rahibeyi inzivadan çıkmaya ikna edecektir."

"O bir yüksek rahibe *değil*. Sadece bir çaylak! Ve Tulsa Gece Evi onun değil, *benim*!" Neferet âdeta haykırıyordu. "Hayır. Babanın onunla olan *bağından* yeterince sıkıldım zaten. O bağ Zoey'nin ölümünü sağlayamadı, bu yüzden artık koparılmasını istiyorum. Zoey, Sgiach'tan uzaklaşmaya cezbedilecekse bunu ancak Stevie Rae ya da Afrodit'i ya da her ikisini birden kullanarak yapacağım. Bana gerektiği gibi saygı göstermek konusunda ders almalarının zamanı geldi. "

"Sen nasıl istersen, kraliçem," derken Kalona oğluna manidar bir bakış attı. Rephaim babasının gözlerinin içine baktı ve anlık bir duraksamanın ardından o da başını hafifçe eğdi ve yumuşak bir sesle, "Nasıl isterseniz," dedi.

"İyi, bu durumda anlaştık. Rephaim, yerel haberler Will Rogers Lisesi yakınlarında bir çete saldırısı olduğunu ilan etti. Çete, insanların gırtlaklarını deşip kanlarını emiyor. Sanırım o *çetenin* izini sürecek olursak, yoldan çıkan kırmızı çaylaklara ulaşabiliriz. Bunu yapmanı istiyorum. Kendini ele vermeden."

Rephaim hiçbir şey söylemedi ama görevini anladığını ifade etmek için hafifçe eğildi.

"Ve şimdi diğer odadaki güzel mermer küvetimde lüksün tadını çıkaracağım. Kalona aşkım, birazdan yatağımızda sana katılırım."

"Kraliçem, Rephaim'le birlikte kırmızı çaylakların peşine düşmemi istemez misin?"

"Bu akşam olmaz. Bu akşam senden daha *kişisel* bir hizmet almaya ihtiyacım var. Çok uzun süre ayrı kaldık." Neferet kırmızı tırnağını göğsünden aşağı kaydırırken, Kalona irkilmemek için kendini zor tutuyordu.

Buna rağmen, Neferet, Kalona'nın dokunuşundan kaçma arzusuna dair bir şey hissetmiş olsa gerekti; çünkü sıradaki kelimeleri soğuk ve sertti. "Yoksa seni rahatsız mı ediyorum?"

"Tabii ki hayır. Beni rahatsız etmen nasıl mümkün olabilir. Her zamanki gibi, senin için hazır ve istekli olacağım."

"Ve yatağımda benim keyfimi bekliyor olacaksın," dedi Neferet. Acımasız bir gülümsemeyle hızla döndü ve görkemli çatı katı dairesinin neredeyse yarısını kaplayan yatak odasına süzüldü. Banyonun çift kanatlı kapısını, Kalona'ya daha ziyade bir gardiyanın hapishane kapısını kapatmasını andıran dramatik bir gürültüyle, çarparak kapattı.

O ve Rephaim neredeyse bir dakika boyunca sessiz ve hareketsiz beklediler. Ölümsüz nihayet ağzını açtığında sesi bastırılmış öfkeyle sertleşmişti.

"Üzerimdeki hükmünü kırmak için ödemeyeceğim bedel yok." Dokunuşunun izlerini yok edebilirmiş gibi, elini göğsüne sürtüyordu.

"Sana hizmetçisiymişsin gibi davranıyor."

"Sonsuza dek sürmeyecek," dedi Kalona haşin bir tavırla.

"Ama şimdilik öyle. Hatta sana Zoey'den uzak durmanı emredebiliyor ve sen onun ruhunu paylaşan o Cherokee soylu bakireye yüzyıllardır bağlısın!"

Oğlunun sesindeki tiksinti, Kalona'nın düşüncelerine ayna tutuyordu. "Tsi Sgili her hamleme müdahale ettiğini sanıyor olabilir ama her ne kadar o kendini bir tanrıça sansa da, her şeyi bilmeye muktedir değil. Her şeyi bilemez. Her şeyi göremeyecektir." Kalona'nın heybetli kanatları, sıkıntısını yansıtarak huzursuzca kıpırdanıyordu. "Ben senin haklı olduğuna inanıyorum, oğlum. Benimle arasındaki bağdan orada bile kaçamayacağını anlaması, Zoey'nin Skye adasından ayrılmasına neden olabilir."

"Mantıklı görünüyor," dedi Rephaim. "Kız, senden uzak durmak için orada saklanıyor. Tsi Sgili onaylasın ya da onaylamasın, ona gücünün ne kadar büyük olduğunu göster."

"O yaratığın onayına ihtiyacım yok."

"Kesinlikle," dedi Rephaim.

"Oğlum. Gece göğüne karış ve yoldan çıkan çaylakların izini sür. Bu, Neferet'i sakinleştirecektir. Senden *asıl* istediğim Stevie Rae'yi bulman ve onu izlemen. Dikkatle gözlemen. Nerelere gittiğine ve neler yaptığına dikkat et ama onu şimdilik yakalama. Güçlerinin Karanlık'la bir bağlantısı olduğuna inanıyorum. Ve bize faydasının olabileceğine, ama önce Zoey ve Gece Evi'yle bağlantısının aşındırılması gerek. Bir zayıflığı olmalı. Onu yeterince uzun süre takip edersek, zayıflığını ortaya çıkarabiliriz." Kalona önce duraksadı, sonra neşeden uzak bir sesle kıkırdadı. "Zayıflıklar çok ayartıcı olabilir."

"Ayartıcı derken, baba?"

Kalona, oğluna yüzündeki tuhaf ifadenin nedenini merak ederek baktı. "Aynen öyle, ayartıcı. Belki de dünyadan biraz fazla uzak kaldığın için tek bir insan zaafının gücünü hatırlamıyorsun."

"Ben... Ben insan değilim, baba. Onların zayıflıklarını anlamak benim için çok zor."

Kalona geçiştirir gibi, "Tabii... Tabii," dedi. "Sadece Kırmızı'yı bul ve gözle. Onunla ne yapacağımızı daha sonra değerlendireceğim," dedi başından savarcasına. "Ve ben Neferet'in bir sonraki *emrini* beklerken..." –emir kelimesini küçümser bir şekilde söylemişti, âdeta kelimeyi seslendirmek bile iğrençmiş gibi– "rüyalar âlemini araştıracak ve Zoey'e –ve tabii Neferet'e– saklambaç konusunda bir ders vereceğim."

"Evet, baba," dedi Rephaim.

Kalona, onun çift kanatlı kapıyı açıp taş zeminli terasa çıkmasını izledi. Rephaim balkonun kenarını kuşatan korkuluk benzeri duvara yürüdü, düz çıkıntısına sıçradı ve sonra abanoz rengi iri kanatlarını açıp sessizce ve zarafetle geceye atladı. Simsiyah ve neredeyse görünmez bir karaltı olarak Tulsa'nın gece göğüne karıştı.

Kalona bir an için oğluna büyük bir gıpta duydu. Keşke o da Mayo adı verilen bu kocaman binanın terasından sıçrasa, siyah, yırtıcı gökte kayarak avlansa, arasa ve bulabilseydi.

Ama hayır. Bu gece tamamlaması gereken başka bir av görevi vardı. Bu görev onu göğe çıkaramazdı belki ama kendine göre tatmin edici olacağı kesindi.

Dehşet, tatmin edici olabilirdi.

Bir an Zoey'i son görüşünü hatırladı. Ruhunun, Öteki Âlem'den koparılıp bedenine geri döndürüldüğü ana denk düşüyordu. O zaman, Zoey'nin ruhunu Öteki Âlem'de alıkoyma ve onu öldürme görevinde başarısız olması yüzünden korkuyu yaşayan kendisi olmuştu.

Neferet'in kanıyla ve Kalona'nın kabulüyle mühürlenen

Karanlık, yüksek rahibenin direktifiyle onu kontrol altına almış, ruhunu ele geçirebilmişti.

Kalona ürperdi. Uzun süredir Karanlık'la işbirliği yapıyordu ama daha önce ölümsüz ruhunun hâkimiyetini ona kaptırdığı hiç olmamıştı.

Ve bu hiç hoş bir tecrübe değildi. Dayanılmaz olan, çok büyük olmasına rağmen hissettiği acı değildi. Canavarın incecik kolları onu hapsederken duyduğu çaresizlik de. Korkusu, Nyx'in onu reddetmesinden kaynaklanmıştı.

"Bir gün beni affedecek misin?" diye sormuştu.

Tanrıça'nın yanıtı onda Stark'ın koruyucu kılıcından daha derin bir yara açmıştı. *"Bir gün affedilmeye layık olursan, bu soruyu o zaman sorarsın. O zamana dek, hayır."* Ancak asıl korkunç darbe sonraki kelimeleriyle gelmişti. *"Kızıma olan borcunu ödeyecek ve sonra, vücudun gibi ruhunun da âlemime girişinin yasaklandığını bilerek, dünyaya ve seni orada bekleyen sonuçlara döneceksin, kovulmuş savaşçım."*

Ve sonra Kalona'yı Karanlık'ın pençelerine terk etmiş ve onu, ikinci bir bakışa gerek görmeden, sürmüştü. İlkinden beterdi. İlk kovuluşu kendi tercihiydi ve Nyx o zaman soğuk ya da umursamaz bir tavır sergilememişti. Ancak ikincisi farklıydı. Bu sürgünün katiyetinin neden olduğu dehşet, Kalona'nın peşini sonsuza dek bırakmayacaktı. Tıpkı Tanrıçası'ndan aldığı o son hem acı hem tatlı bakış gibi.

"Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Uzun süredir benim yolum bu. Nyx yüzyıllardır benim Tanrıçam değil ve ben onun gözünde sonsuza dek Erebus'tan sonra gelecek bir savaşçı olacağım hayatıma dönmeyi de istemiyorum." Kalona bunları oğlunun arkasından baktığı gece göğüne mırıldanmıştı.

Sonra, terasın kapılarını soğuk ocak gecesine örterken, kalbini bir kez daha Nyx'e kapadı.

Tazelenen kararlılığıyla çatı katında ilerledi, vitraylı kapıları, cilalı ahşap barı, sallanan avizeleri ve kadife mobilyaları geride bırakıp konforlu yatak odasına girdi. Banyoya açılan çift kanatlı, kapalı kapıya baktı. Neferet'in keyif yapmayı fazlasıyla sevdiği büyük küveti dolduran suyun sesini işitebiliyordu. Dumanı tüten suya her defasında eklediği esansın –Paris Gece Evi'nde onun için özellikle hazırlanan gece açan yasemin ve karanfil karışımı yağın– kokusunu aldı. Koku, kapının altından süzülüp boğucu bir battaniye gibi, Kalona'nın etrafını kuşatıyordu.

Kalona tiksintiyle arkasını döndü ve çatı katında geldiği yoldan geri yürüdü. Hiç duraksamadan terasa açılan en yakın cam kapıya yürüdü, açtı ve temiz, soğuk gece havasını içine çekti.

Neferet'in, onu aramaya çıkmaya tenezzül edecek kadar alçalmamakta direnmesine rağmen, ona gelmesi, onu araması, orada, açık gökyüzünün altında bulması gerekecekti. Onu, sanki fahişesiymiş gibi zevk vermeye hazır hâlde yatağında beklemediği için cezalandıracaktı.

Kalona inledi.

Neferet'in onun gücüne kapılıp büyülendiği zamanlar çok da uzak değildi.

Kalona bir an, ruhunun üstündeki hâkimiyetini kırdığı zaman, onu kendine esir almaya karar verip vermeyeceğini düşündü.

Bu düşünce ona keyif vermişti. Daha sonra. Bunu daha sonra değerlendirecekti. Şimdi zamanı azdı ve Neferet'i bir kez daha yatıştırmadan önce halletmesi gereken çok şey vardı.

Güçlü olduğu kadar süslü de olan taş parmaklıklara yürüdü. Geniş ve koyu renk kanatlarını açtı ama çatıdan sıçramak ve gece havasının tadına varmak yerine, kanatlarını bir koza gibi üstüne kapayarak taş zemine uzandı.

Altındaki taşın soğukluğunu yok sayarak, sadece üstündeki sınırsız göğün gücünü ve gecenin içinde özgürce ve baş döndürücü biçimde salınan eski sihirleri hissetti.

Gözlerini yumdu ve yavaşça... çok yavaşça nefes alıp vermeye başladı. Nefesi onu terk ederken, Neferet'e dair bütün düşünceleri de salıveriyordu. Bir sonraki nefesini alırken, ciğerlerine, bedenine ve ruhuna, ölümsüz kanının ona yetki verdiği, geceyi dolduran görünmez gücü çekti. Ve sonra Zoey'nin düşüncelerini kendine çekti.

Gözleri– oniks rengi.

Dolgun dudakları.

Cherokee soylu analarının, yüz hatlarını belirleyen ve Kalona'ya, bedeni bir zamanlar onu esir alıp rahatlatmış olan ve genç kızın ruhunu paylaştığı diğer bakireyi anımsatan güçlü damgası.

"Zoey Kızılkuşu'u bul." Kalona'nın kanından ve geceden, dünyanın genç görünmesini sağlayacak kadar eski bir gücü çağırırken sesini alçaltmış olması daha az hükmedici görünmesine neden değildi. "Ruhumu ona götür. Bağımızı takip et. Rüyalar Âlemi'ndeyse, benden saklanamaz. Ruhlarımız birbirini çok iyi tanıyor. Şimdi, git!"

Ruhunun bu kopup gidişinin Neferet tarafından hükmedilen Karanlık'ın ruhunu çaldığı zaman yaşadığı şeyle ilgisi yoktu. Bu nazik bir havalanış, tanıdık ve keyifli gelen, hoş bir uçma hissiydi. Takip ettiği Karanlık'ın yapış yapış sürgünleri değil, göğün akımları arasındaki katlarda saklı duran girdap biçimindeki enerjiydi.

Kalona'nın serbest kalan ruhu, ölümlü zihinlerin idrak edemeyecekleri bir hız ve kararlılıkla doğuya doğru hareket ediyordu.

Skye adasına ulaşınca, Sgiach'ın çok uzun bir zaman önce adanın etrafını çevrelediği koruyucu sihrin onu duraksatmasına şaşırarak kısa bir tereddüt yaşadı. Sgiach gerçekten çok güçlü bir vampirdi. Çağrısını Neferet yerine onun yanıtlamamış olmasının çok yazık olduğunu düşündü.

Sonra boş düşüncelerle daha fazla zaman kaybetmedi ve ruhu Sgiach'ın bariyerini öteye savurarak ağır ağır, ancak kararlı; aşağı, kraliçenin şatosuna doğru süzüldü.

Ruhu, Ulu Kafa Koparıcı'nın ve koruyucularının şatosunun hemen yakınında gür ve derin büyümüş olan korunun üstünden geçerken, bir kez daha duraksadı.

Tanrıça'nın parmak izleri her yerdeydi. Bu, ruhunun fiziksel âlemi aşan bir acıyla titremesine neden oldu. Ama koru onu durdurmadı. Geçmesine mâni olmadı. Sadece acı verici ve anlık bir hatırlamaya yol açtı.

Nyx'in bir daha hiç görmeyeceğim korusuna ne kadar benziyor...

Kalona, Nyx'in bir başkasının üstündeki kutsamasının yemyeşil bir kanıtı olan korudan uzaklaştı ve ruhunun Sgiach'ın şatosuna çekilmesine izin verdi. Zoey'i orada bulacaktı. Eğer uyuyorsa, bağlarını takip ederek mistik Rüyalar Âlemi'ne dalacaktı.

Şatonun arazisinin üstünden geçerken insan kellelerine ve eski mekânın bariz biçimde savaşa hazır hâline onaylayarak baktı. Adanın ışıltılı mermeriyle beneklenmiş kalın gri taşın altına doğru inerken Tulsa'da, Mayo'nun çatı dairesinin yaldızlı kafesi yerine orada yaşamayı tercih edeceğini düşündü.

Görevini tamamlaması ve Zoey'i Gece Evi'ne dönmeye zorlaması gerekiyordu. Karmaşık bir satranç karşılaşmasındaki hamleler gibi, bu da özgür olabilmesi için ele geçirmesi gereken bir başka vezirdi.

Ruhu aşağı, daha aşağı çöktü. Sayesinde ölümsüz kanının ona dünyanın etrafında yükselip kıpırdanan ve kabarıp köpüren gerçek katmanlarını görünür kıldığı gücü, ruh görüşünü kullanarak Rüyalar Âlemi'ne, tamamen cisimsel ya da sadece ruhani olmayan fantastik gerçeklik parçasına odaklandı ve kıpırdanan gerçekliklerin neden olduğu renk kakofonisi açıldığı zaman, orada Zoey'ye ulaşacağını bilerek, izini sürmekte olduğu bağlantı ipini sıkıca çekti.

Kalona rahat ve kendinden emin olduğu için az sonra olanlara tamamen hazırlıksız yakalandı. Ruhu, bir kum saatinin daracık boğazından geçmeye zorlanan kum taneciklerine dönüşmüş gibi, yabancısı olduğu bir çekiştirme hissetti.

İlk önce görüşü olmak üzere, duyuları yeniden denge kazanmaya başladılar. Gördüğü şey, onu o kadar büyük bir şoka uğrattı ki bir an ruh yolculuğunun ipini elinden kaçıracak ve bedenine geri dönecek gibi oldu. Zoey ona sıcaklık ve güven dolu bir gülümsemeyle bakıyordu.

Etrafını çevreleyen gerçeklik gölgeleri arasında, Kalona Rüyalar Âlemi'ne girmediğini derhâl anlamıştı. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek Zoey'e baktı.

Ve o anda dokunma duyusu geri geldi. Zoey kollarının arasındaydı, yumuşacık ve ılık çıplak bedeni vücuduna yaslanmıştı. Kalona'nın yüzüne dokundu ve parmaklarını, hiç telaşsız, dudaklarının üstüne dolaştırdı. Kalona'nın kalçaları ona otomatik olarak kalktı ve Zoey gözlerini kapatıp dudaklarını dudaklarına uzatırken, zevk dolu bir inleme koy verdi.

Tam Zoey onu öpecekken ve Kalona kendini onun bedenine iyice itecekken, işitme duyusu da geri döndü.

"Ben de seni seviyorum, Stark," dedi Zoey ve onunla sevişmeye başladı.

Zevk öylesine beklenmedik ve şok öylesine yoğundu ki aralarındaki bağ kopuverdi. Kalona nefes nefese ayağa fırladı ve terasın parmaklıklarına yaslandı. Kanı bedeninde yakıcı bir sıcaklık ve süratle pompalanıyordu. Hayretle kafasını salladı.

"Stark." Kalona bu ismi geceye mırıldanmış, olanlara yüksek sesle anlam vermeye çalışmıştı. "İzini sürdüğüm bağlantı, Zoey'le değildi. Stark'laydı." Anlamıştı ve hemen sonra olacakları tahmin edemediği için kendini aptal gibi hissetti. "Öteki Âlem'de onun içine kendi ölümsüz ruhumun bir parçasını üfledim. Belli ki o ruhun bir kısmı kalmış." Ölümsüzün yüzünde beliren gülümseme en az kaynayan kanı kadar hararetliydi. "Artık Zoey Kızılkuş'un koruyucusu ve Yeminli Savaşçısı'na ulaşabiliyorum demek." Kalona kanatlarını iki yana açtı, kafasını arkaya attı ve zafer kahkahasının gecede çınlamasına izin verdi.

"Bu kadar eğlenceli olan nedir ve neden beni yatağımda beklemiyorsun?"

Kalona arkasına döndüğü zaman, Neferet'i çıplak hâlde, mağrur yüzünde rahatsızlığını ele veren bir bakışla, dairenin kapısında dururken buldu. Ancak bakışları Kalona'nın tamamen tahrik olmuş bedenini algılayınca değişiverdi.

"Eğlenmiyorum, neşeliyim. Ve buradayım, çünkü sana açık gökyüzünün altında sahip olmak istiyorum." Neferet'e yürüdü, onu kucakladı ve balkonun parmaklıklarına taşı-

dı. Gözlerini yumdu ve onu zevkten tekrar tekrar inletirken, koyu renk saçları ve gözleri hayal etti.

Stark

İlk defası o kadar çabuk olmuştu ki Stark ne olduğundan tam olarak emin olamamıştı.

Ancak içgüdülerini dinlemeliydi. İçinden bir ses ona bir şeyin, sadece birkaç dakikalığına bile olsa yanlış, hem de çok yanlış gittiğini söylüyordu.

Zoey'le birlikte yataktaydı. Konuşuyor, sohbet ediyor ve temelde baş başa zaman geçirmenin keyfini çıkarıyorlardı. Sgiach, Seoras ve diğer savaşçılar harikaydılar ama Stark yalnızlığı sevenlerdendi. Burada, Skye'da, ne kadar harika bir yer olursa olsun, ortalıkta her zaman birileri oluyordu. Dünyanın gerçek dünyadan "kopuk" olması daha az hareketli olması anlamına gelmiyordu. Sürekli bir şeyler –eğitimler, şato bakımları, yerel halkla alışveriş vs.– olup bitiyordu. Tabii Seoras'la eşleşmiş olmasından ve bunun yaşlı herifin kölesi/ayakçısı/şaklabanı olması anlamına gelmesinden hiç bahsetmiyordu bile.

Tabii bir de İskoçya'ya özgü midilliler vardı. Stark hiçbir zaman atlara meraklı biri olmamıştı. Ancak kuzeyin midillileri, her ne kadar cüsseleriyle tamamen orantısız miktarda gübre üretseler de inanılmaz hayvanlardı. Stark bunu çok iyi biliyordu. Çünkü akşamın büyük kısmını at boku küreyerek geçirmişti ve kulağa yakınma gibi gelebilecek birkaç yorum yapınca, Seoras ve İrlanda aksanlı, kel kafalı ve zencefil rengi sakallı diğer bir yaşlı savaşçı ona *Ayh, zavallı Mary'cik ve onun*

narin, pürüzsüz kız elleri, diye takılmaya başlamışlardı.

Z'le baş başa kalmaktan ciddi anlamda hoşnut olduğunu söylemeye hiç gerek yoktu. Zoey o kadar güzel kokuyor ve ona o kadar iyi geliyordu ki kendine sürekli bunun bir rüya olmadığını hatırlatmak ihtiyacı duyuyordu. Hâlâ Öteki Âlem'de olmadıklarını. Burası gerçek dünyaydı ve Zoey onundu.

O derin ve seksi öpüşmelerinin arasında, kendini birden patlayacakmış gibi hissetmesine neden olan o şey olmuştu. Tam ona onu ne kadar çok sevdiğini söylemişti ve Zoey gülümsüyordu. Ve birden Stark'ın içinde bir şey değişmeye başlamıştı. Kendini daha ağır ama tuhaf biçimde daha güçlü hissetmişti. Ayrıca bütün sinir uçlarını titreten tuhaf bir şok hissi yaşamıştı. Sonra Zoey onu öpmüştü ve her zaman olduğu gibi, Zoey onu öpünce, düşünmekte zorlanmaya başlasa da bir şeylerin yolunda gitmediğinden emindi.

Şoka uğramış gibi hissetmişti.

Ve bu çok acayip bir şeydi, çünkü o ve Z bir süredir – uzunca bir süredir– öpüşmekteydiler. Sanki içinde ama ondan ayrı bir yerde, Z'le aralarında geçen şey yüzünden ayakları yerden kesilen bir başkası vardı.

Sonra Z'le sevişmeye başlamıştı ve müthiş bir şaşkınlık yaşamıştı. Çok tuhaftı, sanki Zoey'e dokunduğu zaman her şey daha bir yoğunlaşıyordu. Ve bu her neyse, geldiği kadar büyük bir hızla gitmiş ve Stark, Z'i kollarının arasında erimiş ve kalbini, zihnini, bedenini ve ruhunu dolduran tek şeye dönüşmüş hâlde bulmuştu.

Stark sonrasında ona bu denli tuhaf gelen ve onu bu denli rahatsız eden şeyin ne olduğunu anımsamaya çalışmıştı. Ancak gün doğmaya yüz tutmuştu ve mutlu ve bitkin hâlde, uy-

kunun derinliklerine sürüklenmekteydi ve olanlar artık o kadar önemli gelmiyordu.

Hem zaten, endişelenecek ne vardı ki? Zoey güvenli kollarının arasındaydı.

BÖLÜM ON İKİ

Rephaim

Alaycı Kuzgun kendini Mayo binasının on yedinci katındaki terastan aşağı bıraktı. Kanatları tamamen açılmış bir şekilde, şehir merkezinin üstünde süzülürken, koyu renk tüyleri onu neredeyse görünmez kılıyordu.

Sanki insanlar kafalarını kaldırıp yukarı bakıyorlarmış gibi. Zavallı yere-bağlı yaratıklar. Stevie Rae'nin toprağa olan bağlılığına rağmen, Rephaim'in onu hiçbir zaman kanatsız ve acınası gürühun bir parçası olarak görmemesi çok tuhaftı.

Stevie Rae... Uçuşu değişivermiş, hızı yavaşlamıştı. *Hayır. Şimdi onu düşünme. Önce iyice uzaklaşmam ve düşüncelerimin sadece bana ait olduklarından emin olmam gerek. Babam hiçbir şeyden şüphelenmemeli. Ve Neferet, asla ama asla bilmemeli.*

Rephaim zihnini gece göğü dışında her şeye kapattı ve bilerek, büyük ve yavaş bir daire çizerek Kalona'nın fikrini değiştirmediğinden ve ona eşlik etmek için Neferet'e kafa tutmadığından emin oldu. Gecede tek başına olduğunu anlayın-

ca, kuzeydoğu yönüne konumlandı ve onu önce Tulsa deposuna, ardından Will Rogers Lisesi'ne ve şehrin o kısmını kana bulayan sözüm ona çete vahşetinin yaşandığı bölgeye ulaştıracak yolu tuttu.

Bu saldırıların nedeninin büyük olasılıkla yoldan çıkmış kırmızı çaylaklar olduğu konusunda Neferet'e katılıyordu. Gerçi Neferet'le fikir birliği sadece bununla sınırlıydı.

Rephaim sessiz ve hızlı terk edilmiş depo binasına uçtu. Binanın üstünde bir daire çizerken, keskin bakışları mavi ya da kırmızı, herhangi bir vampirin ya da çaylağın varlığını ele verebilecek minicik bir kıpırtı peşindeydi. Binayı tuhaf bir beklenti ve isteksizlik karışımı içinde inceledi. Stevie Rae geri dönmüş ve bodrum katını ve labirent benzeri tünelleri çaylaklarının kullanımı için yeniden ele geçirmişse, o zaman ne olacaktı?

Gece göğünde sessiz ve görünmez kalmayı başarabilecek miydi, yoksa ona kendini gösterecek miydi?

Bu soruya bir cevap oluşturamadan, bir gerçekle yüz yüze geldi. Böyle bir karar alması gerekmeyecekti. Stevie Rae orada, depoda değildi. Yakınlarda olsa, Rephaim mutlaka bilirdi. Bu bilgi üzerine kefen gibi çökerken, nefesini koyverdi ve deponun çatısına indi.

Nihayet tamamen yalnız olduğundan emin olunca, kendine o gün başlayan korkunç olaylar çığını düşünme iznini verdi. Kanatlarını sırtına sıkıca topladı ve yürümeye başladı.

Tsi Sgili, Rephaim'in dünyasını çözebilecek bir kader ağı örmekle meşguldü. Babası, Neferet'in, ruhunun üzerindeki hâkimiyetinden kurtulmak için vereceği savaşta Stevie Rae'yi kullanmak istiyordu. Babası, o savaşı kazanmak için her şeyi kullanırdı. Rephaim, Stevie Rae'nin hayatına girmesinden

önce, otomatik olarak yapacağı gibi, bu düşünceyi aklına girdiği anda geri itti.

"Hayatıma girmek mi?" Rephaim gergin bir kahkaha attı. "Ruhuma ve bedenime girdi demek daha doğru." Bir o tarafa, bir bu tarafa hızla yürürken, toprağın güzel ve temiz gücünün içine akıp ona şifa vermesinin ne kadar hoş bir duygu olduğunu hatırlayıp bir anda duraksadı. Başını salladı. Geceye, "Bana göre değil," dedi. "Benim yerim onun yanı değil. İmkânsız. Benim yerim, her zaman olduğum yer. Karanlık'ta, babamın yanı."

Rephaim kafasını eğip metal ızgaranın paslı kenarında duran eline baktı. O ne bir insan, ne bir vampir, ne bir ölümsüz ne bir insan soyluydu. Bir canavardı.

Ancak bu Stevie Rae babası tarafından kullanılıp Tsi Sgili tarafından taciz edilirken seyirci kalabileceği anlamına gelir miydi? Ya da daha beteri, ele geçirilmesinde rol oynayabilir miydi?

O bana ihanet etmez. Ben onu yakalasam bile, Stevie Rae aramızdaki bağa ihanet etmez.

Rephaim eline bakarken, nerede durduğunu, elinin hangi ızgarada olduğunu fark etti ve geri sıçradı. Gözü dönmüş kırmızı çaylakların onları kapana kıstırdığı, Stevie Rae'nin az kalsın hayatını kaybettiği ve feci hâlde yaralandığı için, Rephaim'in kanını içmesine –ve onunla Damgalanmasına– izin verdiği yerdeydi.

Gökyüzüne, "Tanrılar aşkına... Olanları geri alabilseydim," diye haykırdı. Sözcükler etrafında, alaycı bir yankıyla tekrarlanıyorlardı. Omuzları çöktü ve elleri kaba demir ızgaranın yüzeyinde dolaşırken, "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

Hiçbir cevap gelmedi. Ama zaten cevap beklemiyordu. Bu yüzden elini duygusuz demirden çekip toparlandı.

"Her zaman yaptığımı yapacağım. Babamın emirlerini takip edeceğim. Bunu yapabilirsem ve Stevie Rae'yi bir nebze de olsa koruyabilirsem, ne mutlu. Ama onu koruyamazsam... Öyle olsun. Yolum daha ben ana rahmine düşerken çizilmiş. Şimdi yolumdan dönemem." Ağzından dökülen sözcükler en az Ocak gecesi kadar soğuk geliyordu ama kalbi yanıyordu ve söyledikleri kanının bedeninin özünde kaynamasına neden oluyordu.

Rephaim daha fazla tereddüt etmeden, deponun çatısından atladı ve doğu istikametinde yoluna devam etti ve şehir merkezinden Will Rogers Lisesi'ne uzanan yolu kısa sürede kat etti. Ana bina açık bir sahanın yanına küçük bir yükseltinin üstüne kurulmuştu. Büyük ve dikdörtgen biçimindeydi ve ay ışığında kumu andıran açık renkli tuğlalardan inşa edilmişti. Onu yapının tam ortasında kalan kısma ve oradan yükselen kara biçimindeki büyük ve oymalı iki kuleden ilkine çeken bir şey vardı. Oraya kondu. Ve orada derhâl bir savunma pozisyonu aldı.

Kokularını alabiliyordu. Doğru yoldan sapmış çaylakların kokusu her yerdeydi. Rephaim sessizce ilerleyerek okulun ön arazisini izleyebileceği bir noktada pozisyon aldı. İri-li ufaklı birkaç ağaç ve geniş bir çimenlikten başka hiçbir şey göremiyordu.

Rephaim bekledi. Bekleyişi uzun sürmedi. Zaten öyle olmayacağını biliyordu. Şafağın sökmesine az kalmıştı. Çaylakları görmeyi bekliyordu evet ama onları, Değişimini yeni tamamlamış Dallas'ın liderliğinde, etrafa taze kan kokusu saça-

rak, cesurca okulun ön kapısına doğru yürürken göreceğini hiç tahmin etmemişti.

Nicole, Dallas'a sarılmıştı. İri yapılı, sersem Kurtis belli ki kendini bir tür koruma yerine koymuştu; çünkü Dallas elini pas rengi çelik kapılardan birine bastırırken, dev cüsseli çaylak, elinde ne yapacağını biliyormuş gibi tuttuğu bir silahla, beton basamakların altında duruyordu.

Rephaim kafasını tiksintiyle salladı. Kurtis yukarı bakmıyordu. Aynı şey diğer çaylaklar ve hatta Dallas için de geçerliydi. Rephaim artık ele geçirip kullandıkları kırık dökük yaratık değildi. Saldırısına karşı ne kadar savunmasız ve zavallı durumda oldukları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Ancak Rephaim saldırıya geçmedi. Bekledi ve izledi.

Bir cızırtı duyuldu ve Nicole kısa bir an Dallas'a sürtündü ve, "Evet, bebeğim," dedi. "Sihrini konuştur." Dallas bir kahkaha atıp artık kilitli ya da alarmlı olmayan kapıyı çekerken sesini yükselmişti.

Dallas, Nicole'e, "Haydi, gidelim," dedi. Sesi, Rephaim'in hatırladığından daha yaşlı ve haşin geliyordu. Şafak sökmek üzere ve güneş doğmadan icabına bakman gereken bir şey var."

Diğer kırmızı çaylaklar kahkahalar atarken, Nicole elini Dallas'ın pantolonunun önüne sürttü. "O zaman bodrumdaki şu tünellere inelim de bir an önce işe koyulayım."

Çaylakları okulun içine soktu. Dallas hepsi girene dek bekledi, sonra o da içeri girdi ve kapıyı kapattı. Rephaim bir saniye sonra biraz önceki gibi bir cızırtı duydu ve ardından derin bir sessizlik çöktü. Biraz sonra güvenlik görevlisi aracıyla aylak aylak geçerken de sükûnet devam ediyordu. Gü-

venlik görevlisi de diğerleri gibi kafasını kaldırıp yukarı bakmamış ve okulun kulesine çöken, kocaman Alaycı Kuzgun'u görmemişti.

Görevli uzaklaşınca, Rephaim, zihnini de kanatlarının çırpışıyla eş zamanlı çalıştırarak gecenin kucağına atladı.

Yoldan çıkan kırmızı çaylakların başında Dallas vardı.

Bu dünyanın modern sihrini kontrol ediyordu ve bu, bir şekilde binaya girmesine olanak sağlıyordu.

Will Rogers Lisesi'nde yeni yuvalarını kuruyorlardı.

Stevie Rae bunu bilmek isterdi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Onu öldürmeye çalışmış olmalarına rağmen, onlardan kendini hâlâ sorumlu hissediyordu. Ya Dallas, onun için ne hissediyordu acaba?

Stevie Rae'yi Dallas'ın kollarının arasında düşünmek bile, öfkelenmesine neden olmuştu. Ama Stevie Rae *onu* Dallas'a tercih etmişti. Açıkça ve tamamen.

Gerçi artık bunun bir önemi yoktu ya.

Ve Rephaim uçmakta olduğu yönün onu şehir merkezine, Mayo'ya ulaştırmak için fazla güneyde kaldığını fark etti. Aksine, Tulsa'nın ortasından, Benedikten rahibelerinin loş aydınlatmalı manastırının üstünden uçup Utica Meydanı'nı geride bırakmış ve sessizce, taş duvarlarla korunan kampüse ulaşmıştı. Havada sendeledi.

Vampirler havaya bakarlardı.

Rephaim gece göğünde hızla kanat çırparak yükseldi. Sonra, kolayca görünemeyecek kadar yükselince, kampüsü sıyırarak geçti ve doğu duvarının dışına, sokak lambalarının arasındaki bir gölge birikintisine sessizce indi. Orada, bir göl-

geden diğerine ilerlerken, geceye karışmak için tüylerinin karanlığını kullandı.

Ürkütücü ulumayı daha duvara varmadan duymuştu. Bu o kadar büyük bir çaresizlik ve kalp kırıklığıyla dolu bir sesti ki Rephaim'in bile iliklerine işlemişti. *Böyle korkunç uluyan da nedir?*

Cevabını daha düşünce zihninde oluşurken anlamıştı. Köpek. Stark'ın köpeği. Stevie Rae nefes bile almadığı bir konuşma seansında, arkadaşlarından birinin, Jack adındaki bir çocuğun Stark kırmızı bir çaylağa dönüşünce köpeğinin sahipliğini bir anlamda üstlendiğini, köpekle çocuğun çok yakınlaştığını ve köpek çok akıllı, Jack de çok tatlı olduğu için bunun iyi bir şey olduğunu söylemişti. Stevie Rae'nin söylediklerini hatırlarken her şey yerine oturuyordu. Okul sınırlarına vardığında ve o korkunç uluma sesine eşlik eden feryatları duyunca, Rephaim, duvarın kıyısına dikkatle ve sessizce yerleşip aşağı, karşısındaki yıkım sahnesine baktığında ne göreceğini tahmin etti.

Baktı. Elinde değildi. Stevie Rae'yi görmek istiyordu; sadece görmek. Ne de olsa, bakmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vampirlerin hiçbirinin onu görmesine izin veremezdi.

Yanılmamıştı. Neferet'in Karanlığa olan borcunu ödeyen masum kanı Stevie'nin dostu Jack'e aitti.

Kalona'nın toprağın altındaki hapishanesinden kaçarken kullandığı ikiye ayrılmış ağacın dibinde, kan gölüne dönmüş otların üstüne yanında uluyan bir köpekle diz çökmüş bir delikanlı hiç durmadan, "Jack!" diye hıçkırıyordu. Ceset artık orada değildi ama kan lekesi duruyordu. Rephaim orada olması gerekenden çok daha az kan olduğunun kendisinden

başka kimsenin dikkatini çekip çekmediğini merak etmişti. Karanlık, Neferet'in armağanıyla iyice beslenmişti.

Ağlayan çocuğun yanında, okulun kılıç ustası Ejderha Lankford, bir eli delikanlının omzunda, sessizce duruyordu. Üçü yalnızdılar. Stevie Rae orada değildi. Rephaim kendi kendini bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalıştı. Stevie Rae'nin orada olmamasının ve belki de onu görmemesinin iyi bir şey olduğunu düşünmeye çalışırken üzüntü, endişe ve en çok da kırgınlık hislerinin dalga dalga üstüne örtüldüğünü fark etti. Tam o anda, kucağında kocaman buğday rengi bir kedi taşıyan Stevie Rae de hızlı adımlarla yas tutan üçlünün arasına karıştı. Onu görmek o kadar iyi gelmişti ki Rephaim az kalsın nefes almayı unutuyordu.

"Düşes, artık buna bir son vermelisin." Genç kızın belirgin aksanı, Rephaim'i çölde ilkbahar yağmuru misali yıkamıştı. Stevie Rae'nin, kediyi bacaklarının arasına yerleştirerek köpeğin yanına çökmesini izledi. Kedi, acısını silmeye çabalar gibi, derhâl köpeğe sürtünmeye başladı. Rephaim, köpeğin gerçekten sessizleşip kediyi yalamaya başladığını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Aferin kızıma. İzin ver Cameron sana yardım etsin." Stevie Rae, Kılıç Ustası'na baktı. Rephaim adamın kafasını belli belirsiz salladığını gördü. Sonra Stevie Rae dikkatini hıçkıran delikanlıya çevirdi. Elini kot pantolonunun cebine soktu ve bir tomar kâğıt mendil çıkarıp ona uzattı. "Damien, tatlım. Artık buna bir son vermelisin. Kendini hasta edeceksin."

Damien mendilleri aldı ve hızla yüzünü sildi. Ve titrek bir sesle, "U... umurumda değil," dedi.

Stevie Rae delikanlının yanağına dokundu. "Biliyorum

ama kedinin sana ihtiyacı var ve Düşes'in. Ayrıca, tatlım Jack seni böyle görse cidden çok üzülürdü."

"Jack beni bir daha asla göremeyecek." Damien ağlamayı kesmişti ama sesi hâlâ titriyordu. Rephaim çocuğun kalbinin kırıldığını gözüyle görür gibiydi.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum," dedi Stevie Rae sert bir sesle. "Ve şöyle bir düşünecek olursan, sen de inanmazsın."

Damien ona mutsuz gözlerle baktı. "Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum, Stevie Rae. Sadece hissedebiliyorum."

Ejderha en az Damien'ınki kadar kırık bir sesle, "Hüznün bir kısmı geçecek," dedi. "Yeniden düşünmeye başlayabilmene yetecek kadarı."

"Bu doğru. Ejderha'yı dinle. Yeniden düşünebildiğin zaman, içinde Tanrıça'nın izini bulabilirsin. O izi takip et. Hepimizin paylaşabileceğimiz bir Öteki Âlem olduğunu hatırla. Jack şu anda orada ve bir gün onu yeniden göreceksin."

Damien bakışlarını Stevie Rae'den Kılıç Ustası'na çevirdi. "Siz bunu yapabildiniz mi? Bu, Anastasia'nın kaybını kolaylaştırdı mı?"

"Hiçbir şey onun kaybını kolaylaştıramaz. Ben hâlâ Tanrıçamız'ın izini arıyorum."

Rephaim, Kılıç Ustası'nın hissettiği acıya kendisinin neden olduğunu fark edince, hastalıklı bir ürpertiyle titredi. Büyüler ve ritüeller profesörü Anastasia Lankford'u o öldürmüştü. Ejderha'nın eşiydi. Bunu öyle büyük bir soğuklukla ve de belki de onun hakkından gelmesi ve yok etmesi için geçen kısa zaman boyunca alıkonulduğu için hissettiği can sıkıntısı dışında mutlak bir duygusuzlukla yapmıştı.

Onu, babamın izinden gitme ve verdiği görevi yerine getirme ihtiyacım dışında hiçbir şeye ya da hiç kimseye kafa yormadan öldürdüm. Ben bir canavarım.

Rephaim kendini Kılıç Ustası'na bakmaktan alamıyordu. Acısını etrafında bir pelerin gibi taşıyordu. Rephaim, eşinin yokluğunun genç vampirin hayatında açtığı gediği neredeyse görebiliyordu. Ve yüzyıllar süren ömründe ilk kez yaptıkları için pişmanlık duyuyordu.

Ses çıkardığını ya da hareket ettiğini sanmıyordu ama Stevie Rae'nin bakışlarının onu bulduğu anı derhâl hissetti. Ağır ağır Kılıç Ustası'ndan, Damgalandığı vampire döndü. Göz göze geldiler, bakışları birbirine kilitlendiler. Stevie Rae'nin duyguları, ona kasten yönlendirilmişler gibi, Rephaim'in etrafını kuşatmışlardı. Rephaim, önce genç kadının onu görünce yaşadığı şoku hissetti. Yüzü kızarmış, neredeyse mahcup olmuştu. Sonrasında ise derin, pütürlü ve acı verici hüznü duydu. Acısını, onu ne kadar özlediğini ve yaşadığı derin yeiste birazcık da olsa pay sahibi olduğu için ne kadar üzüldüğünü anlayabilmesini umarak, Stevie Rae'ye göndermeye çalıştı. Sonrasında, neredeyse taş duvardan aşağı kaymasına neden olacak kadar büyük bir öfkeyle sarsıldı. Bunun Stevie Rae'nin öfkesini inkâr mı yoksa öfkesinin nedeni mi olduğunu bilmeden başını öne arkaya sallamaya başladı.

"Damien, sen ve Düşes'in benimle gelmenizi istiyorum. İkinizin de buradan uzaklaşmanız gerek. Burada çok kötü şeyler yaşandı. Ve kötü şeyler hâlâ buralarda dolaşıyor. Hissedebiliyorum. Haydi gidelim. Şimdi." Stevie Rae dizlerinin üstünde oturan çocukla konuşuyordu ama bakışları Rephaim'den bir an olsun ayrılmıyordu.

Kılıç Ustası'nın cevabı hızlı oldu. Bakışları çevreyi tararken, Rephaim gölgelerin ve gecenin onu örtmesini dileyerek donakaldı.

Ejderha, "Nedir? Ne var burada?" diye sordu.

"Karanlık." Stevie Rae bu tek kelimeyi, Rephaim'in kalbine bir hançer saplar gibi telaffuz ederken, ona bakmaya devam ediyordu. "Uğursuz, iflah olmaz Karanlık." Sonra onu başından atar, yok sayar gibi arkasını döndü. "İç sesim kılıcını kaldırmana değecek bir şey olmadığını söylüyor ama yine de buradan gitsek iyi olur."

"Anlaştık," dedi Ejderha. Ancak Rephaim sesindeki isteksizliği hissetmişti.

Rephaim kendi kendine, Kılıç Ustası ileride hesaba katılması gereken bir güç olacak, diye hatırlattı. Ya Stevie Rae? Onun Stevie Rae'si. Ya o ne olacaktı? *Benden gerçekten nefret edebilir mi? Beni tamamen reddedebilir mi?* Stevie Rae'nin Damien'ı elinden tutup ayağa kalkmasına yardım edişini ve onu, köpeği, kediyi ve Ejderha'yı oradan uzaklaştırmasını izlerken duygularını yokladı. Öfkesini ve hüznünü hissettiği kesindi ve bu duyguları anlayabiliyordu. Ama nefret? Ondan gerçekten nefret ediyor muydu? Rephaim emin olamıyordu ama için için o nefreti hak ettiğine inanıyordu. Hayır, Jack'i o öldürmemişti ama öldüren güçlerle müttefikti.

Babamın oğluyum. Bildiğim tek var oluş şekli bu. Ve tek tercihim.

Stevie Rae gidince Rephaim kendini duvarın tepesine çekti. Hızla koşmaya başladı ve göğe sıçradı. Devasa kanatlarını geceye karşı çarparak uyanık kampüsün etrafında bir daire çizdi ve yeniden Mayo binasının çatısına yöneldi.

Nefretini hak ediyorum... Nefretini hak ediyorum... Nefretini hak ediyorum.

Bu cümle, zihninde kanat çırpışlarınınkine denk bir ritimle tekrarlanıyordu. Kendi çaresizliği ve yası da Stevie Rae'nin hüznüne ve öfkesine katılmıştı. Gece göğünün nemi, ay ışığı ve kaybedişle yıkanan yüzündeki gözyaşlarına karışıyordu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Stevie Rae

"Ah, lanet olsun! Yani bana hiç kimsenin Zoey'i aramadığını mı söylüyorsunuz?" dedi Afrodit.

Stevie Rae, Afrodit'i dirseğinden tuttu ve teknik anlamda gerekenden daha sıkı bir kavrayışla Damien'ın yatakhane odasından içeri çekti. Kapı eşiğinde duraksadı. İki kız, Damien, Düşes ve kedi Cameron'un birlikte kıvrıldıkları yatağa baktılar. Çocuk, köpek ve kedi sadece birkaç dakika önce üzüntü ve bitkinliğin getirdiği uykuya dalmışlardı.

Stevie Rae, Afrodit'e koridora çıkmalarını işaret etti. Afrodit dudak büktü. Stevie Rae kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarını inatla yere sıkıca bastı. Dudak hareketleriyle, "Dışarı," dedi. "Şimdi!" Sonra Afrodit'in peşinden o da çıktı ve kapıyı arkalarından yavaşça kapattı. "Ve o lanet sesini burada da alçak tut!" diye fısıldadı.

"Pekâlâ. Alçak tutarım. Jack öldü ve hiç kimse Zoey'i aramadı, öyle mi?" Sorusunu bu kez çok daha kısık sesle tekrarlamıştı.

"Hayır, tam olarak vaktim oldu denemez. Damien isterik durumdaydı. Düşes de öyle. Okul ayağa kalktı. Odasına kilitlenip sözüm ona dua etmeyen ya da her neyse işte, tek melun yüksek rahibe benim. Bu yüzden buradaki fırtınayla ve çok tatlı bir delikanlının öldüğü gerçeğiyle uğraşıyordum."

"Evet, bunu anlıyorum ve ben de çok üzgünüm ama Zoey'nin buraya gelmesi gerek. Hem de hemen. Sen arayamayacak kadar meşguldün madem profesörlerden birinden rica etmeliydin. Ne kadar çabuk öğrenirse o kadar çabuk yola çıkabilir."

Darius hızlı adımlarla yanlarına geldi ve Afrodit'in elini tuttu.

Afrodit ona, "Neferet'ti değil mi?" diye sordu. "Jack'i o kaltak öldürdü."

"İmkânsız." Darius ve Stevie Rae bir ağızdan cevap vermişlerdi. Darius açıklamaya devam ederken, Stevie Rae, Afrodit'e sıkkın bir "ben sana söylemiştim" bakışı attı. "Aslında Jack merdivenden düştüğünde, Neferet okulun Konsey Toplantısı'ndaymış. Damien'ın Jack'in ölümünü görmesi bir yana, zamanı doğrulayan bir şahit daha var. Jack'in eşlik ettiği şarkı çalarken, Drew Partain oradan geçiyormuş. Nyx'in Tapınağı'ndaki saat gece yarısını vurmaya başladığı için, şarkının sadece bir bölümünü duyduğunu söylüyor. Ya da en azından Jack'in sesini bu yüzden duyamadığını düşünmüş."

"Ama gerçekten de Jack o arada ölmüş," dedi Stevie Rae. Hissettiği gibi titrek çıkmasına ancak bu şekilde mâni olabildiği için, sesi sertleşmiş ve düzleşmişti.

"Evet, zamanlama doğru," dedi Darius.

Afrodit, "Neferet'in o sırada toplantıda olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

Stevie Rae, "O konuşurken saatin vurduğunu duydum," dedi.

"Yine de ben bu ölümün arkasında onun olmadığına bir an bile inanmıyorum," dedi Afrodit.

"Sana katılmıyor değilim, Afrodit. Neferet teneke bir çatıdaki tavuk pisliğinden daha düzenbazdır ama gerçekler de ortada. Jack o merdivenden düştüğünde, Neferet hepimizin karşısındaydı."

"Tamam, cidden, şu abuk subuk benzetmelerin beni öldürüyor. Peki ya şu kılıç olayına ne diyorsunuz? Kafasını neredeyse koparıyor olması nasıl bir 'tesadüf' olabilir?" Afrodit tesadüf kelimesini telaffuz ederken havaya tırnak işareti çizdi.

"Kılıçlar kabzaları yere, uçları havaya bakacak şekilde konulmak zorundalarmış. Ejderha bunu Jack'e anlatmış. Ve çocuk bıçağın üstüne düşünce, kabza toprağın içine gömülmüş ve zavallıcık kazığa oturmuş. Teknik anlamda kaza olması mümkün."

Afrodit titreyen elini yüzünde dolaştırdı. "Bu dehşet verici. Gerçekten korkunç bir şey. Ama kesinlikle kaza değildi."

"Hiçbirimizin Neferet'in o çocuğun ölümü konusunda masum olduğuna inandığımızı sanmıyorum. Ama inandıklarımız ve ispatlayabileceklerimiz iki farklı şey. Yüksek Konsey bir kez Neferet'in lehine ve temelde bizim aleyhimize karar aldı. Şimdi onlara, Neferet'in yanlışlarıyla daha fazla iddia ve hiçbir kanıt olmadan gidecek olursak, kendi inandırıcılığımızı daha da azaltmış oluruz," dedi Darius.

"Bunu anlıyorum ama bu durum beni öfkeden delirtiyor," dedi Afrodit.

"Hepimizi delirtiyor," dedi Stevie Rae. "Kötü, gerçekten kötü."

Afrodit, Stevie Rae'nin sesine yansıyan sıra dışı sertliği hemen hissederek tek kaşını kaldırdı. "Evet ve şimdi o ineği buradan sonsuza dek kovalamak için o öfkenin bir kısmını kullanma zamanımız geldi."

Stevie Rae, "Aklından geçen ne?" diye sordu.

"Öncelikle, Zoey'nin poposunu kaldırıp buraya gelmesi. Neferet, Z'den nefret ediyor. Ona karşı duracaktır, her zamanki gibi. Ancak bu kez hepimiz pürdikkat izliyor ve bekliyor olacağız. Ve sonunda Neferet-sever Yüksek Konsey'in bile göz ardı edemeyeceği kanıtı ele geçireceğiz." Afrodit ikisinin cevabını beklemeden, metalik renkli küçük çantasının içindeki iPhone'nunu çıkardı, kodu girdi ve "Zoey'i ara," dedi.

Stevie Rae, "Bunu yapacaktım," dedi.

Afrodit gözlerini çevirdi. "Her neyse. Sen. Çok. Geç. Kaldın. Ayrıca çok fazla iyisin. Z'in şu anda ihtiyaç duyacağı tek şey büyük dozda bir aklını başına topla ve doğru olanı yap uyarısı. Ve bunu ona verebilecek tek kız benim." Durdu, dinledi ve bir kez daha gözlerini çevirdi. "Disney Kanalı tadındaki '*Hey, çocuklar. Bana mesaj bırakın ve harika bir gün geçirin,*' telesekreter kaydı." Afrodit abartılı derecede çocuksu bir sesle tekrar etmişti. Derin bir iç çekerek bip sesini bekledi.

Stevie Rae telefonu elinden kaptı ve hızla, "Z, benim, Afrodit değil. Bu mesajı aldığın anda beni araman gerek. Çok önemli." Kapatma düğmesine bastı ve omuzların dikleştirerek Afrodit'e döndü. "Pekâlâ, bir şeyi netleştirelim. Doğru düzgün bir insan olmaya çalışmam, *çok fazla* iyi olduğum anlamına gelmez. Jack'e olanlar yeterince korkunç zaten. Zoey'i bu şekilde dehşete düşürmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hele ruhunun paramparça olmasının üstünden bu kadar az zaman geçmişken."

Afrodit, iPhone'unu kaparcasına geri aldı. "Bak. Zoey'nin duygularının etrafında parmak ucumuzda dolaşacak vaktimiz yok. Artık büyümesi, yüksek rahibe elbiselerini giyip bu işi halletmesi gerek."

"Hayır, sen bak." Stevie Rae öne doğru bir adım attı ve Afrodit'in kişisel alanına girip Darius'un otomatik olarak ona sokulmasına neden oldu. "Z'in yüksek rahibe elbiselerini giymesi falan gerekmiyor. O zaten bir yüksek rahibe. Ama çok sevdiği birini daha yeni kaybetti. Belli ki bu senin anlayamadığın bir şey. Şu anda duygularını gözetmek, bebek muamelesi yaptığımız anlamına gelmez. Arkadaş olmak bunu gerektirir. Zaman zaman hepimizin arkadaşlarımız tarafından biraz korunmaya ihtiyacımız olur." Darius'a kafasını sallayarak baktı. "Hayır, bu Afrodit'i benden koruman gerektiği anlamına gelmiyor. Tanrım, Darius. Senin neyin var?"

Darius gözlerini Stevie Rae'nin gözlerine dikmişti. "Bir an, gözlerinde kırmızı bir ışık parladı."

Stevie Rae yüz ifadesinin değişmemesine özen göstererek, "Şey, evet," dedi. "Hiç şaşırmadım. Neferet'in, Jack'in başına gelenler yüzünden en ufak bir bedel ödemeden dönüp gidebildiğini görmek benim için çok zordu. Burada olsaydın ve görseydin sen de aynı şeyi hissederdin."

"Sanırım, evet," dedi Darius. "Ama gözlerimde kırmızı bir ışık parlamazdı."

"Öl ve ölümden dön. Bunu sonra konuşalım," dedi Stevie Rae. Afrodit'e döndü. "Damien uyurken yapmam gereken işlerim var. Sen ve Darius burada kalıp ona göz kulak olacak mısınız? Neferet'in herkesin inanmasını istediği gibi, bütün bir gece boyunca kendini odasına kilitleyip Nyx'e dua edeceğine bir an bile inanmam."

"Evet, kalırız," dedi Afrodit.

"Uyanırsa, nazik davran," dedi Stevie Rae.

"Salak salak konuşma. Tabii ki nazik olacağım."

"İyi. Dönmem çok sürmez ama olur da molaya ihtiyacınız olursa, İkizleri çağırın, yerinizi alırlar."

"Her neyse. Güle güle."

"Hoşçakalın." Stevie Rae koridor boyunca hızla uzaklaşırken, Darius'un sorgulayan bakışlarını, fiziksel bir ağırlıkları varmış gibi bir yoğunlukla üstünde hissediyordu. *Darius'un kendimi suçlu hissetmeme neden olmasına bir son vermeliyim.* Kendi kendine sertçe söyleniyordu. *Ben yanlış bir şey yapmadım. Sinirlendiğim zaman gözlerim kırmızı ışık saçmışsa ne olmuş yani? Bunun Rephaim'le Damgalanmamla ilgisi yok. Onu terk ettim. Ve bu gece de görmezden geldim. Evet, onu bulup Jack'e olanlar konusunda ne bildiğini sormam gerek ama bunu istediğim için değil, mecbur olduğum için yapacağım.* Bu büyük ve eski yalanı kendi kendine söylerken o kadar dalmıştı ki, az kalsın Erik'e çarpıyordu.

"Hey, ah, Stevie Rae. Damien iyi mi?"

"Sence, Erik? Sevdiği erkek arkadaşı biraz önce korkunç bir şekilde öldü. Hayır, iyi değil. Ama en azından uyuyor. Sonunda."

"Böyle davranmak zorunda değilsin, biliyorsun. Onun için gerçekten endişeleniyorum ve Jack'i de severdim."

Stevie Rae, Erik'e dikkatle baktı. Berbat görünüyordu ve bu, Erik gibi hoş bir çocuk için tamamen sıra dışı sayılabilecek bir durumdu. Ve ağladığı belli oluyordu. Stevie Rae o anda, Erik'in Jack'in oda arkadaşı olduğunu ve o Thor denen pislik, gey olduğu için Jack'le uğraşmaya kalkışınca, Erik'in onu na-

sıl savunduğunu hatırladı. "Özür dilerim," dedi Erik'in koluna dokunarak. "Ben de olup bitenler yüzünden allak bullak hâldeyim. Sana böyle sürtük gibi davranmak için bir nedenim yok. Baştan alalım." Derin bir nefes aldı ve üzgün bir sesle, "Damien şu anda uyuyor ama iyi değil. Uyandığı zaman senin gibi dostlara ihtiyaç duyacak. Sorduğun ve yanında olduğun için teşekkürler."

Erik başını salladı ve Stevie Rae'nin elini hafifçe sıktı. "Ben sana teşekkür ederim. Zoey'le aramızda geçenlerden sonra benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama ben gerçekten Damien'ın dostuyum. Yapabileceğim herhangi bir şey olursa, lütfen haber ver." Erik duraksadı, koridorda bir aşağı bir yukarı bakıp yalnız olduklarından emin olunca Stevie Rae'ye iyice yaklaştı ve sesini alçaltarak, "Neferet'in bu işte parmağı var, değil mi?" diye sordu.

Stevie Rae'nin gözleri iri iri açılmıştı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Görünmeye çalıştığı gibi biri olmadığını biliyorum. Onun gerçek hâlini gördüm ve hiç de hoş değildi."

"Evet, haklısın. Neferet'in gerçek hâli hiç hoşlanılacak gibi değil. Ama benim gibi sen de, Jack öldüğü zaman bizimle olduğunu gördün."

"Yine de sen bu işin arkasında onun olduğunu düşünüyorsun."

Bu bir soru değildi ama Stevie Rae başını "evet" der gibi salladı.

"Biliyordum. Bu Gece Evi berbat bir yer. Los Angeles'taki Gece Evi'ne evet demekle doğru olanı yapmışım."

Stevie Rae başını salladı. "Bu mudur yani? Kötü bir şeylerin olup bittiğini görünce yapacağın şey bu mu? Kaçmak."

"Bir vampir Neferet'e karşı ne yapabilir ki? Yüksek Konsey ona itibarını geri verdi. Onun tarafındalar."

"*Bir* vampir çok bir şey yapamaz. Ama bir araya gelmiş bir grup çok şey yapabilir."

"Buradaki az sayıdaki çocuk ve orada buradaki tek tük vampirler mi? Güçlü bir yüksek rahibe ve Yüksek Konsey'e karşı. Bu delilik."

"Hayır, asıl delilik, kenara çekilip kötülerin kazanmasına izin vermek."

"Hey, önümde uzun bir hayat var. İçinde sağlam bir aktörlük kariyeri, şöhret, para ve her şeyin olduğu iyi bir hayat. Neferet meselesine karışmak istemediğim için beni nasıl suçlayabilirsin?"

"Biliyor musun, Erik. Sana tek söyleyeceğim şey şu: İyiler bir şey yapmazlarsa kötülük kazanır," dedi Stevie Rae.

"Ben teknik anlamda bir şey yapıyor sayılırım. Gidiyorum. Hey, şunu hiç düşündün mü? Ya bütün iyiler çekip gitse ve kötü olan kendi başına oynamaktan sıkılıp evine dönse?"

Stevie Rae üzgün bir sesle, "Bir zamanlar, senin tanıdığım en harika adam olduğunu düşünürdüm," dedi.

Erik'in mavi gözleri muzip bir ışıltıyla parladı. Stevie Rae'ye yüz vatlık bir gülümsemeyle baktı. "Ve şimdi öyle olduğumu *biliyorsun*, değil mi?"

"Hayır, artık senin istediği her şeyi sadece yakışıklılığı sayesinde kazanmış zayıf ve bencil bir çocuk olduğunu biliyorum. Ve bu hiç ama hiç harika değil." Stevie Rae, Erik'in afallamış bakışları karşısında başını salladı ve dönüp yürüdü. Ve omzunun üstünden arkaya seslendi. "Belki bir gün, uğrunda mücadele verecek kadar önem vereceğin bir şey bulursun."

Erik de arkasından, "Evet. Ve belki bir gün sen ve Zoey dünyayı kurtarmanın sizin üzerinize vazife olmadığını anlarsınız," diye bağırdı.

Stevie Rae arkasına bile bakmadı. Erik bir zavallıydı. Tulsa Gece Evi, Erik'in onları yerlerde sürükleyen kıçı olmadan daha iyi olacaktı. Gidişat her an biraz daha sertleşiyordu ve bu, sert olanların kalmasını, ana kuzularının gitmelerini gerektiriyordu. Tıpkı John Wayne gibi, bölükleri harekete geçirme zamanı gelmişti.

Hızlı adımlarla Z'in Vosvos'unun durduğu otoparka yürürken kendi kendine, "Ah, hayır. Benim bölüğümde bir Alaycı Kuzgun'un olması hiç acayip değil," diye mırıldanıyordu. "Onu gerçekten harekete geçirecek değilim. Ondan sadece bilgi alacağım. Bir kez daha." Zihnini, Rephaim'den bilgi almasının gerektiği son defa yaşananlara sıkı sıkıya kapadı."

"Hey, Stevie Rae... Sen ve ben..."

Stevie Rae arabaya doğru koştururken bir an bile durakşamadı ve Kramisha'ya elini kaldırdı. "Şimdi olmaz. Vaktim yok."

"Ben sadece..."

"Hayır!" Kramisha, Stevie Rae'nin bıkkın haykırışı karşısında donakalmıştı. "Bana söylemek istediğin her neyse, bekleyebilir. Sana acımasızlık etmek istemem ama yapmam gereken şeyler var ve güneşin doğmasına sadece iki saat beş dakikam kaldı." Vosvos'la arasında kalan son birkaç metreyi koşarken, Kramisha'yı arkasındaki tozların arasında bıraktı. Arabaya bindi, vitesi taktı ve öğrenci park alanından âdeta yeri tırmalarcasına çıktı.

Gilcrease arazisine varması tam olarak yedi dakikasını

almıştı. Arabayı oraya kadar götürmedi. Buz fırtınasının kalıntıları temizlenmişti ve elektrikli bahçe kapısı yeniden işlemeye başladığı için, her yer sıkı sıkı kapalıydı. Stevie Rae Vosvos'u yolun kenarına, büyük bir ağacın arkasına çekti. Kendini topraktan aldığı güçle otomatik olarak sarmaladı ve doğruca köhne mâlikaneye yürüdü.

Kapı sorun yaratmamıştı. Kapıyı kilitleme gereği duyan olmamıştı. Aslında, eski evin içinde yolunu bulup çatıya çıkarken, son gelişinden bu yana pek fazla bir değişiklik göremedi.

"Rephaim?" diye seslendi. Soğuk ve boş gecede, sesi ürkütücü ve fazla yüksek çıkmıştı.

Rephaim'in yuva yaptığı dolabın kapısı açıktı ama içi boştu.

Stevie Rae balkona çıktı. Orası da boştu. Bina tamamen ıssızdı. Ama Rephaim'in orada olmadığını daha müze arazisine adım attığı andan beri biliyordu. Rephaim orada olsaydı, onu hissederdi. Tıpkı biraz önce Gece Evi'nde onu izleyişini hissettiği gibi. Damgalanmaları onları birbirine bağlıyordu. Ve bozulmadan orada durduğu sürece, onları birbirine bağlamaya devam edecekti.

Gökyüzüne bakarak, "Rephaim, şimdi neredesin?" diye sordu. Ve ardından Stevie Rae'nin düşünceleri yavaşlayıp yeniden düzene girdiler. Ve cevap o zaman geldi. Aslında başından beri oradaydı. Gururunu, kırgınlığını ve öfkesini aradan çıkardığı zaman, cevabı karşısında bulmuştu. *Damgalanmaları onları birbirine bağlıyordu ve bozulmadan orada durduğu sürece, onları birbirine bağlamaya devam edecekti.* Stevie Rae'nin onu bulmasına gerek yoktu. Rephaim onu bulurdu.

Stevie Rae çatının tam ortasına oturdu ve yüzünü kuzeye

çevirdi. Uzun, derin bir soluk alıp verdi. Bir sonraki nefesinde, konsantre olup toprağın bütün kokularının onu sarmaladıklarını hayal etti. Kışla soyunan dalların soğuk rutubetinin, donuk zeminin gevrekliğinin ve arazileri kaplayan Oklahoma kum taşının zenginliğinin kokusunu duyabiliyordu. Toprağın gücünü nefesiyle içine çekerek, "Rephaim'i bul," dedi. "Ona, bana gelmesini söyle. Ona ihtiyacımın olduğunu." Sonra nefesiyle birlikte toprağın gücünü de salıverdi. Gözleri açık olsa, etrafında asılı duran yeşil ışığı görebilirdi. Ve o ışığın, talimatına itaat ederek hızla uzaklaşırken, kırmızı bir parlaklıkla gölgelendiğini de fark ederdi.

BÖLÜM ON DÖRT

Rephaim

Stevie Rae'nin çağrısını hissettiğinde, yere inip Kalona ve Neferet'le yüzleşmek fikrinden korkarak Mayo binasının tepesinde daireler çiziyordu. O olduğunu derhâl anladı. Topraktan yükselen ve onu bulmak için hava akımına sarmalanan gücü hemen tanımıştı.

Seni çağırıyor...

Rephaim'in ihtiyaç duyduğu tek şey buydu. Stevie Rae ona ne kadar kızgın olursa olsun. Ondan ne kadar nefret ediyor olursa olsun, Rephaim'i çağırıyordu. Ve o çağırıyorsa, mutlaka cevap verecekti. İçin için, her ne olursa olsun, cevap vermek için her zaman uğraşacağını biliyordu.

Stevie Rae'nin son sözlerini hatırladı. *Kalbinin senin için de, benim için olduğu kadar önemli olduğuna karar verdiğin zaman gel ve beni bul. Kolay olması lazım. Kalbini takip et, yeter...*

Rephaim zihninin onunla birlikte olamayacağını ve onu önemseyemeyeceğini söyleyen kısmını devreden çıkardı. Gö-

rüşmeyeli bir haftadan uzun zaman olmuştu. Ve o süre boyunca geçen her gün, tek başına bir asır kadar uzun gelmişti. Ondan tamamen uzak kalabileceğini nasıl düşünmüştü? Kendi kanı onunla olmak için haykırıyordu. Öfkesiyle yüzleşmek bile hiç yoktan iyiydi. Ve onu görmeye ihtiyacı vardı. Onu Neferet konusunda uyarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. *Ve tabii babası...*

Rüzgâra "Hayır!" diye haykırdı. Babasına ihanet edemezdi. Zihni deli gibi çalışıyordu. *Stevie Rae'ye de ihanet edemem. Bir denge bulacağım. Bir yolunu bulmak zorundayım. Buna mecburum.* Rephaim tam olarak ne yapacağından emin olamayarak, kabaran düşüncelerini yatıştırdı ve bütün dikkatini –âdeta bir cankurtaran halatına tutunur gibi– onu Stevie Rae'ye geri götürecek parlak yeşil kurdeleye verdi.

Stevie Rae

Onu öyle yoğun bir konsantrasyonla bekliyordu ki Rephaim'in Gilcrease'e yaklaştığını hissetmekte hiç zorlanmadı. Alaycı Kuzgun, bütün zarafetiyle gökyüzünden indiğinde, Stevie Rae ayağa kalkmış, gelişini bekliyordu. Serinkanlı olmak niyetindeydi. O düşmandı. Bunu unutmaması gerekiyordu. Ancak daha Rephaim yere basar basmaz gözleri birbirine kenetlendi ve, "Beni çağırdığını duydum," dedi. "Geldim."

Fazlası gerekmemişti. Onun o harika ve tanıdık sesini duymak yetmişti. Stevie Rae kendini Rephaim'in kollarına attı ve yüzünü omzundaki tüylere bastırdı. "Ah, *Tanrıçam*. Seni o kadar özledim ki."

"Ben de seni çok özledim," dedi Rephaim ona sıkıca sarılırken.

Stevie Rae'ye çok uzun gelen bir süre boyunca birbirlerinin kolları arasında titreyerek, öylece durdular. Stevie Rae onun o muhteşem kokusunu –bedeninde dolaşan ve ikisini Damgalanma yoluyla birbirine bağlayan ve dolayısıyla Stevie Rae'nin damarlarında da akan ölümsüz ve ölümlü kanlarının müthiş bir karışımı olan kokusunu– içine çekti.

Ve sonra, sanki yapmakta oldukları şeyi yapmamaları gerektiğini aynı anda hatırlamışlar gibi, birbirlerinden ayrıldılar ve birer adım geri çekildiler.

"Şey, iyi misin?" diye sordu Stevie Rae.

Rephaim kafasını salladı. "İyiyim. Ya sen? Güvende misin? Bugün Jack öldürülürken sana bir şey olmadı ya?"

"Jack'in öldüğünü nereden bildin?" Stevie Rae'nin sesi sertti.

"Üzüntünü hissettim. İyi olduğundan emin olmak için Gece Evi'ne geldim. Ve işte o zaman, seni arkadaşlarınla gördüm. Ve o çocuğun Jack için ağladığını duydum." Rephaim doğru kelimeleri seçmeye çalışarak duraksadı. "Bu ve senin acın bana onun öldüğünü anlattı."

"Onun ölümü hakkında bir bilgin var mı?"

"Belki. Jack nasıl bir çocuktu?"

"İyi ve tatlıydı. Belki de içimizde en iyi olan oydu. Rephaim, ne biliyorsun?"

"Neden öldüğünü."

"Anlat."

"Neferet babamın ölümsüz ruhunu tutsak etmesine karşı-

lık Karanlık'a bir can borçlanmış. Ve bu borç Karanlık'ın yozlaştıramayacağı bir masumun kurban edilmesiyle ödenebilirmiş."

"Ve o masum Jack oldu, Neferet onu öldürdü. Bu cidden bunaltıcı bir durum; çünkü olay, Neferet yapmamış gibi duruyor. Jack'in kazası olduğunda benim gözümün önünde, okulun Yüksek Konseyi'yle konuşuyordu."

"Tsi Sgili, Karanlık'tan besleniyordu. Orada olmasına gerek yoktu. Jack'i kurbanı olarak işaret edip gerçek cinayeti işlemeyi üzerine saldığı Karanlık ipliklerine bırakması yeterdi. Ölüme şahit olması şart değildi."

"Onun sorumlu olduğunu nasıl ispatlayabilirim?"

"İspatlayamazsın. İş bitti. Borç ödendi."

"Lanet olsun! O kadar öfkeliyim ki küfredebilirim. Neferet'in bütün pislikleri yanına kalıyor. Sürekli kazanıyor. Nedenini anlamıyorum. Rephaim, bu doğru değil. Hiç doğru değil." Stevie Rae öfke dolu gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırpıştırıyordu.

Rephaim bir an için omzuna dokundu. Stevie Rae onunla temas hâlinde olmanın rahatlığını hissetmek için o ele yaslandı. Sonra Rephaim geri çekildi ve, "Bunca öfke," dedi. "Bunca sıkkınlık ve hüzün. Bu duyguları bu akşam sen de daha önce de hissettim. Ve sandım ki..." Konuşmaya devam etmek konusunda kararsız, duraksadı.

"Ne?" diye sordu Stevie Rae yumuşak bir sesle. "Ne sandın?"

Rephaim tekrar gözlerine baktı. "Nefret ettiğinin ben olduğumu. O kadar kızgın olduğun kişinin. Seni duydum da.

Kılıç Ustası'na uğursuz ve iflah olmaz Karanlık'ın etrafta kol gezdiğini söyledim. Ve bunu söylerken, doğrudan bana bakıyordun."

Stevie Rae başını eğdi. "Evet, seni gördüm ve Ejderha ve Damien'ı oradan uzaklaştıracak bir şey söylemezsem, onlar da seni görürler diye düşündüm."

"O zaman bahsettiğin ben değil miydim?"

Tereddüt etme sırası Stevie Rae'deydi. Derin bir iç çekti. "Ciddi anlamda öfkeli, korkmuş ve üzgündüm. Ne söylediğimi düşünmedim. Sadece korktuğum için tepki verdim." Bir kez daha duraksadı ve sonra ekledi. "Sana karşı bir şey ima etmedim ama Kalona ve Neferet'in ne yaptıklarını bilmem gerek."

Rephaim döndü ve ağır adımlarla çatının kıyısına yürüdü. Her ikisi de bakışlarını sessiz geceye dikerlerken Stevie Rae de peşinden gidip yanında durdu.

Rephaim, "Şafak sökmek üzere," dedi.

Stevie Rae omuz silkti. "Güneş doğmadan önce yarım saat vaktim var. Okula dönmem en çok on dakikamı alır."

"Şimdi hemen gitmeli ve işi şansa bırakmamalısın. İçinde benim kanım bile olsa, güneş sana ciddi zararlar verebilir."

"Biliyorum. Birazdan gideceğim," dedi Stevie Rae ve iç geçirdi. "Yani babanın neyin peşinde olduğunu bana söylemeyeceksin, öyle mi?"

Rephaim dönüp ona baktı. "Babama ihanet ettiğimi bilsen, hakkımda ne düşünürdün?"

"O iyi biri değil, Rephaim. Ve senin korumanı hak etmiyor."

"Ama o benim babam," dedi Rephaim.

Stevie Rae, Rephaim'in bitkin göründüğünü düşündü. Elini tutmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Ama yapamadı. Biri bir tarafta, diğeri öbür taraftayken her şey nasıl olur da yoluna girerdi ki? "Bununla savaşamam," dedi. "Kalona'nın ne olup olmadığını kabullenmen gerekecek. Ancak benim de kendi insanlarımı güvende tutmam gerektiğini bilmelisin. Ve Neferet ne derse desin, babanın onun için çalıştığını biliyorum."

Rephaim, "Babam ona bağlı!" deyiverdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Zoey'i öldürmedi, bu yüzden Neferet'e ettiği yemini yerine getirmemiş oldu ve şimdi Tsi Sgili ölümsüz ruhu üzerinde hâkimiyetini koruyor."

"Ah, harika. Yani Kalona'nın elinde tuttuğu dolu bir silahtan farksız."

Rephaim kafasını salladı. "Olmak zorunda ama babam başkalarına hizmet etmek konusunda iyi değildir. Onun buyruğu altında huzursuz oluyor. Sanırım babamın Neferet'in elinde *ateş almayan* bir silah olduğunu söylemen daha yerinde bir benzetme olurdu."

"Daha net olman gerekecek. Bana bir örnek ver. Ne demek istiyorsun?" Stevie Rae heyecanının sesine yansımaması için çaba harcıyordu ama Rephaim'in gözlerini nasıl kapattığını görünce başarısız olduğunu anladı.

"Ona ihanet etmeyeceğim."

"Tamam, peki. Anlıyorum. Ama bu, bana yardım edemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Rephaim o kadar uzun bir sessizliğe gömüldü ki Stevie Rae onu yanıtlamayacağını sandı. Tam soruyu kafasında yeniden biçimlendirmesi gerektiğini düşünürken, Rephaim sonunda "Sana yardım etmek istiyorum ve babama ihanet etmek anlamına gelmediği sürece edeceğim de," dedi.

"Bu seninle yaptığımız ilk anlaşmaya çok benziyor ve o anlaşmanın sonu o kadar da fena olmamıştı, değil mi?" diye sorarken, Stevie Rae gülümsüyordu.

"Hayır, çok fena sayılmazdı."

"Ve temelde hepimiz Neferet'e karşı değil miyiz?"

Rephaim kararlı bir sesle, "Ben karşıyım," dedi.

"Ya baban?"

"Onun kontrolünden kurtulmak istiyor."

"Şey, bu pratikte bizimle birlikte olmakla aynı kapıya çıkıyor."

"Senin tarafında olamam, Stevie Rae. Bunu unutmamalısın."

"Yani bana karşı savaşırdın, öyle mi?" Stevie Rae ona dik dik bakıyordu.

"Canını yakamazdım."

"Yani o zaman..."

Rephaim, "Hayır," diyerek araya girdi. "Canını yakamamak, senin için savaşmakla aynı şey değil."

"Benim için savaşırdın. Bunu daha önce yaptın."

Rephaim genç kızın elini tuttu ve dokunuşu anlamasına yardımcı olabilirmiş gibi sıkarak, "Senin için babamla hiç savaşmadım," dedi.

"Rephaim, çeşmenin orada gördüğümüz çocuğu hatırlıyor musun?" Stevie Rae, Rephaim'in elini tutuşunu değiştirdi ve parmaklarını parmaklarına kenetledi.

Alaycı Kuzgun hiç konuşmadan başını salladı.

"Onun senin içinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Rephaim başını bir kez daha salladı. Ancak bu kez daha yavaş ve tereddütlüydü.

"İçindeki o küçük erkek çocuğu annenin oğlu. Kalona'nın değil. Onu unutma. O çocuğu ve onun ne için savaşacağını da, tamam mı?"

Rephaim cevap verme fırsatı bulamadan, Stevie Rae'nin telefonu Miranda Lambert'in "Only Prettier" melodisiyle çalmaya başladı. Stevie Rae, Rephaim'in elini bıraktı ve telefonunu çıkarmak için telaşla cebine uzandı. "Bu Z'in çalışı. Onunla konuşmam gerek. Henüz Jack'ten haberi yok."

Rephaim onu telefonun açma düğmesine basamadan durdurdu. "Zoey'nin Tulsa'ya dönmesi gerek. Hepimizin Neferet'e karşı savaşmamızın tek yolu bu. Tsi Sgili ondan nefret ediyor. Burada olması, dikkatini dağıtacaktır."

Stevie Rae düğmeye basmadan önce, "Neden?" diye sordu ve sonra aceleyle, "Z," dedi. "Bir dakika dur. Sana önemli bir şey söyleyeceğim ama bir saniyeye ihtiyacım var."

Zoey'nin sesi hattın diğer ucundan bir kuyunun dibinden konuşuyormuş gibi geliyordu. "Sorun değil ama sen beni geri ara olur mu? Ciddi anlamda uluslararası arama yapıyorum."

"Ölü bir kedinin iki kuyruk sallamasına kadar ararım," dedi Stevie Rae.

"Bunun kulağa ne kadar iğrenç geldiğinin farkında mısın?"

Stevie Rae telefona gülümsedi. "Evet ve *bye*."

"İğrenç ve *bye* demek istedin sanırım. Birazdan konuşuruz."

Hat kesildi ve Stevie Rae tekrar Rephaim'e baktı. "Bana Neferet'i anlat."

"Babam onu Neferet'e bağlayan bağı zedelemenin bir yolunu bulmak istiyor. Bunu yapabilmesi için, Neferet'in dikkatinin dağıtılmasına ihtiyacı olacak. Neferet'in Zoey takıntısı kusursuz bir dikkat dağıtıcı. Tıpkı yoldan çıkmış kırmızı çaylakları insanlarla savaşında kullanma arzusu gibi."

Stevie Rae'nin kaşları havalandı. "Vampirlerle insanlar arasında savaş yok ki."

"Eğer Neferet'in arzusu yerine gelirse, olacak."

"Tamam, pekâlâ. Buna engel olmalıyız. Z'in gerçekten eve dönmesi gerekiyor gibi görünüyor."

Rephaim "Seni de kullanmak istiyorlar," deyiverdi.

"Hah? Onlar da kim? Beni mi? Ne için?"

Rephaim, gözlerini kaçırdı ve hızlı hızlı, "Neferet ve babam," dedi. "Senin Tanrıça'nın yoluna sıkı sıkıya bağlı olduğunu düşünmüyorlar. Senin Karanlık'ın tarafına geçmeye ikna edilebileceğine inanıyorlar."

"Rephaim bunun en ufak bir olasılığı bile yok. Ben kusursuz değilim. Kendime göre sorunlarım var. Ama insanlığımı geri kazanırken, Nyx ve Aydınlık'ı seçtim. Ve bu tercihimi asla değiştirmeyeceğim."

"Bundan bir an bile şüphe duymadım, Stevie Rae. Ama onlar seni benim gibi tanımıyorlar."

"Ve Neferet ve Kalona bizim durumumuzu asla öğrenemezler, değil mi?"

"Öğrenmeleri çok kötü olur."

"Senin için mi benim için mi?"

"İkimiz için de."

Stevie Rae iç geçirdi. "Tamam, o zaman dikkatli olurum." Rephaim'in koluna dokundu. "Sen de dikkat et."

Rephaim başını salladı. "Artık yola koyulsan iyi olur. Yolda Zoey'i ara. Şafak sökmek üzere."

"Evet, evet, biliyorum," dedi ama ikisi de yerlerinden kıpırdamadılar.

Rephaim bu kez kendini ikna etmeye çalışır gibi, "Ve benim de geri dönmem gerek," dedi.

"Bekle, artık burada kalmıyor musun?"

"Hayır. Buz fırtınası dindi ve şu aralar arazide çok fazla insan oluyor."

"O zaman neredesin?"

"Stevie Rae, sana bunu söyleyemem!"

"Çünkü babacığınla birliktesin, değil mi?" Rephaim'in konuşmadığını görünce devam etti. "Hey, Neferet şu yüz kırbaç ve Kalona'yı bir asır boyunca sürme hikâyesini anlatırken bir an bile inanmamıştım zaten."

"Onu gerçekten kamçılattı. Karanlığın iplikleri babamı tam yüz kez kestiler."

Stevie Rae o ipliklerin bir tanesinin dokunuşunun bile ne kadar feci olduğunu hatırlayarak irkildi. "Şey, bunu kimseye dilemem." Rephaim'in gözlerinin içine baktı. "Ama Neferet'in onu yanından kovması hikâyesi tamamen uydurmaca değil mi?"

Rephaim başını neredeyse algılanamayacak kadar hızlı salladı.

"Ve bana nerede kaldığını söylemeyeceksin, çünkü Kalona da aynı yerde kalıyor."

Rephaim başını bir kez daha eğdi.

Stevie Rae yine iç geçirdi. "Yani seni görmem gerekirse, bir yerlerde korkunç eski bir binanın etrafında sinsi sinsi dolanmam falan mı gerekecek?"

"Hayır, güvenli ve halka açık yerlerde kal. Stevie Rae buraya gelmeme ihtiyaç duyarsan, beni bu akşam yaptığın gibi davet et." Rephaim, "Beni ortalığa dökülüp aramayacağına söz ver," derken genç kızın kolunu hafifçe salladı.

"Tamam, tamam. Söz veriyorum. Ama şu-seni-merak-ediyorum olayı iki yönlü çalışıyor. Rephaim, onun baban olduğunu biliyorum ama kötü işler çevirdiği de ortada. Kendisiyle birlikte seni de batırmasını istemiyorum. Bu yüzden dikkatli ol, tamam mı?"

"Olurum," dedi. "Stevie Rae, bu akşam yoldan çıkmış kırmızı çaylakları gördüm. Will Rogers Lisesi'nde yuvalanıyorlar. Dallas da onlara katılmış."

"Rephaim, lütfen bunu Kalona ve Neferet'e söyleme."

"Neden, onlara nezaket ve insanlık gösteresin ve ellerine seni öldürmek için bir fırsat daha geçsin diye mi?" diye bağırdı Rephaim.

"Hayır, iyi olmaya çalışmam aptal ya da güçsüz olduğumu göstermez. Tanrı aşkına, senin ve Afrodit'in derdi ne? Onlarla konuşmaya tek başıma gidecek değilim. Lanet olsun, Rephaim onları sağduyuya döndürmeye bile çalışmam. Bu-

nun bir işe yaramayacağını çoktan ispatladım. Her ne yaparsam en azından Lenobia, Ejderha ve Z ile birlikte hareket ederim. Neferet'e katılmalarını istemediğim için, onlardan haberdar olmasın istiyorum."

"Çok geç. Neferet bu gece beni onların izini sürmeye gönderdi. Stevie Rae, senden o yoldan çıkmış çaylaklardan uzak durmanı rica ediyorum. Senin için beladan başka bir şey değiller."

"Dikkatli olurum. Sana bunu daha önce de söyledim. Ama ben bir yüksek rahibeyim. Ve kırmızı çaylaklar benim sorumluluğum."

"Karanlık'ı seçenler, senin sorumluluğun değil. Ve Dallas da artık bir çaylak olmadığı için senin sorumluluğun olamaz."

Stevie Rae'nin gülümsemesi çarpıktı. "Yoksa Dallas'ı kıskandın mı?"

"Saçmalama. Ben sadece senin canının bir kez daha yandığını görmek istemiyorum. Konuyu değiştirmekten vazgeç."

"Hey, Dallas artık benim erkek arkadaşım değil."

"Bunu biliyorum."

"Emin misin?"

"Evet, tabii ki." Rephaim silkinince kanatları açıldı. Onu izlerken Stevie Rae'nin nefesi kesilmişti. "Okulun güvenli ortamına dönerken, yolda Zoey'ini ara. Yakında yine görüşürüz."

"Kendine dikkat et, olur mu?"

Rephaim ona döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Stevie Rae gözlerini yumdu ve orada durup dokunuşundan hu-

zur ve güç almaya çalıştı. Ama dokunuşu onu kısa sürede bıraktı.

Ve Rephaim haklıydı. Şafak vakti fazla yaklaşmıştı. Stevie Rae, Vosvos'a geri dönmek üzere, terk edilmiş mâlikane binasında telaşla ilerlerken telefonun yeniden arama tuşuna bastı.

"Hey, Z, benim. Sana söylemem gereken çok kötü bir şey var. Kendini hazırla."

BÖLÜM ON BEŞ

Zoey

"Z, hâlâ orada mısın? İyi misin? Bir şey söyle."

Stevie Rae'nin sesindeki endişe, yüzümdeki sümük ve gözyaşlarını kazağımın koluna silmeme ve kendimi bir anlamda toplamama neden oldu. "Buradayım. İ... iyi değilim," dedim küçük bir hıçkırık eşliğinde.

"Biliyorum. Biliyorum. Korkunç bir şey bu."

"Hata olması ihtimali yok mu? Jack gerçekten öldü mü?" İçin için, bunu sorarken parmaklarımı çaprazlamanın ve gözlerimi yummanın bir anlamı olmadığını, biliyordum ama yine de küçük bir salak kız denemesi yapmak zorundaydım. Lütfen, lütfen doğru olmasın.

"O gerçekten öldü," dedi Stevie Rae kendi gözyaşları arasında. "Hata falan yok, Z."

"İnanması çok zor ve bu hiç adil değil!" Öfkelenmek iyi geliyordu. Tamamen faydasız sümük ve gözyaşı seliyle dağılmaktan çok daha iyi. "Jack dünyanın en tatlı adamıydı. Başına gelenleri hak etmedi."

"Hayır," dedi Stevie Rae titrek bir sesle. "Hak etmedi. Ben, Nyx'in onu yanına aldığına ve ona gerçekten iyi baktığına inanmak istiyorum. Demek istediğim, sen oradaydın, Öteki Âlem'e gittin. Orasının harika bir yer olduğu doğru mu?"

Sorusu kalbime dokunmuştu. "Bu konuyu hiç konuşmadığımızı biliyorum ama sen oraya gitmedin mi? *Önceden* yani hani şeyde..."

Sözümü kesmek ister gibi, "Hayır!" dedi. "O zamandan pek bir şey hatırlamıyorum ama iyi bir yerde olmadığımı biliyorum. Ve Nyx'i görmedim."

Konuşmaya başlayınca kelimeler bana kendiliğinden geldiler ve ruhumda, Nyx'in benim aracılığımla konuştuğunu biliyordum. "Stevie Rae, sen öldüğünde Nyx yanındaydı. Sen onun kızısın. Bunu daima hatırlamalısın. Senin ve diğer çocukların neden öldüğünüzü ve neden geri geldiğinizi bilmiyorum ama Nyx'in seni hiç terk etmediğinden yüzde yüz emin olduğumu söyleyebilirim. Sen sadece Jack'ten farklı bir yol tuttun. O, Tanrıça'yla birlikte Öteki Âlem'de ve hayatında hiç olmadığı kadar mutlu. Biz burada kalanlar için bunu anlamak zor ama ben bunu Heath'te gördüm. Hangi nedenden olursa olsun, bu sefer ölme sırası Heath'teydi ve oraya, Nyx'in yanına aitti. Tıpkı Jack'in de şimdi oraya ait olması gibi. Ben her ikisinin de tamamen huzurlu olduklarını kalpten biliyorum.

"Söz mü?"

"Kesinlikle. Yine de biz burada birbirimiz için güçlü olmak ve bir gün onları tekrar göreceğimize inanmak zorundayız."

"Sen öyle diyorsan, inanırım, Z," derken sesi daha iyi geliyordu. "Gerçekten eve dönmelisin. Senin *her-şey-yoluna-*

girecek yüksek rahibe konuşmanı duymaya ihtiyaç duyan tek kişi ben değilim."

"Damien bayağı kötü, ha?"

"Evet, onun için endişeliyim. Ve İkizler ve çocukların geri kalanı için. Lanet olsun, Z, Ejderha için bile endişeliyim. Bütün dünya hüzünde boğuluyormuş gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Hayır, bu doğru değil. Ne söylemek istediğimi biliyordum. Çığlık çığlığa demek istiyordum ki: *Eğer bütün dünya hüzünde boğuluyorsa, neden geri dönmek isteyeyim?* Ancak bunun pek çok seviyede zayıf ve yanlış olduğunu biliyordum. Bu yüzden, biraz salakça, "Bunu atlatacağız. Gerçekten," dedim.

"Evet, atlatacağız," dedi kararlı bir sesle. "Bak, sen ve ben birlikte, Neferet'in kötülüğünü Yüksek Konsey'e son bir kez ifşa etmenin bir yolunu bulabilmeliyiz."

"Üzerlerine kürekle attığı bütün o zırvalıkları yuttuklarına hâlâ inanamıyorum," dedim.

"Ben de öyle. Sanırım temelde olay ölü bir insan soylu çocuğa karşı, bir yüksek rahibenin sözü meselesine döndü. Heath kaybetti."

"Neferet artık bir yüksek rahibe değil! Tanrım, bu iş beni öfkeden kudurtuyor. Ve şimdi yalnızca Heath değil, bir de Jack var. Yaptığının bedelini ödeyecek, Stevie Rae. Ödemesini sağlayacağım."

"Durdurulması gerek."

"Evet, öyle." Haklı olduğumuzu biliyordum. Neferet'i güçsüz bırakmak için savaşmamız gerektiğini biliyordum ama sadece düşüncesi bile beni boğuyordu. Ben bile sesimdeki bitkinliği duyabiliyordum. Ruhumun iliklerine kadar yor-

gun, gerçekten hasta ve Neferet'in kötülüğüyle mücadele etmekten bıkkındım. Bana öyle geliyordu ki attığım her ileri adıma karşılık, bir şekilde, ne olursa olsun, zaman içinde iki adım geri gidiyordum.

"Hey, bu işte yalnız değilsin."

"Teşekkürler. Ve Stevie Rae. Yalnız olmadığımı biliyorum. Ve her neyse... Bu benimle ilgili değil. *Gerçekten* Heath ve Jack ve Anastasia ve sırada Neferet ve kötü güruhunun biçip geçmeye karar verdikleri kim varsa, onlar için doğru olanı yapmakla ilgili.

"Evet, öyle diyebilirsin ama kötülük son zamanlarda senden bayağı bir bedel aldı."

"Bu doğru, ama hâlâ ayaktayım. Ayakta olmayanlar da var." Yanımda bir kâğıt mendil olmasını dileyerek, yüzümü bir kez daha koluma sildim. "Kötülük, ölüm ve diğer zamazingolardan bahsetmişken, Kalona'yı gördün mü? Neferet'in onu gerçekten kamçılatmış ve sürdürmüş olması imkânsız. Onunla birlikte bütün bu işlerin içinde olmalı. Yani eğer Neferet Tulsa'daysa, Kalona'da oradadır."

"Şey, dedikodulara bakılırsa, Neferet onu gerçekten kamçılatmış," dedi Stevie Rae.

Bir homurtu çıkardım. "Mantıklı. Kalona sözüm ona Neferet'in refakatçisi, bu yüzden onu dövdürüyor. Vay canına. Kalona'nın acıdan hoşlandığını biliyordum ama ben bile bunu kabul etmesine şaşırdım."

"Şey, hımm, dedikodulara bakılırsa tam olarak kabul etmiş değil."

"Ah, yapma. Neferet ürkütücü olabilir ama bir ölümsüze canı istediği gibi emirler yağdıramaz."

"Öyle görünüyor ki bu ölümsüze yağdırabiliyor. Kalona,

hımm, şu seni imha etme kalleşliği görevinde başarısız olduğu için Neferet, onun üstünde bir şekilde hâkimiyet kurmuş."

Stevie Rae'nin sesine katmaya çalıştığı neşeyi duyabiliyordum ve onun iyiliği için küçük bir kahkaha atma girişiminde bulundum ama sanırım komiğin dehşet vericiyi alt etmeye başlamadığını ikimiz de biliyorduk.

"Şey, bilirsin, Neferet'in patronluk taslaması Kalona'nın hoşlanacağı bir şey değil ve bir şeyden hoşlanmamaktan büyük, sağlam bir doz almasının zamanı gelmişti," dedim.

"Seni anlıyorum. Bence Kalona buralarda bir yerlerde, Neferet'in pis gölgesinde –ki gölgesi derken aslında kasıklarını kast ediyorum– sinsi sinsi dolaşmakla meşguldür," dedi Stevie Rae.

"Iyyk!" Bu beni gerçekten güldürmüştü ve Stevie Rae'nin kıkırtısı da benimkine karıştı. Bir an için yine, dünyamızdaki pisliklerin üremesine gülmekten kırılan en iyi arkadaşlara dönmüştük. Ne yazık ki, dünyamızın daha az eğlenceli kısımları hemen devreye girdiler ve kahkahalarımız eskiden olduğundan daha hızlı tükendi. İç geçirdim ve "O zaman, bütün bu dedikodu dinlemeler sırasında Kalona'yı gerçekten görmedin, öyle mi?" dedim.

"Hayır ama gözlerimi dört açıyorum."

"İyi, çünkü Yüksek Konsey'e onu yüzyıllığına sürdüğünü söyledikten sonra o pisliğin Neferet'in yanında görülmesi, Neferet'in herkesin düşündüğü gibi birisi olmadığını ispatlamak yolunda büyük bir adım olacak," dedim. "Ah, gözünü dört açarken, havaya bakmayı da unutma. Kalona her neredeyse, o tiksinç kuş-oğlanları da eninde sonunda kendilerini göstereceklerdir. Hepsinin aniden yok olduklarına hayatta inanmam."

"Tamam. Evet. Anladım."

"Ve Stark bana Tulsa'da bir Alaycı Kuzgun'un görüldüğünden bahsetmemiş miydi?" Tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalışarak duraksadım.

"Evet, biri bir kez görüldü ama o zamandan beri yok."

Stevie Rae'nin sesi, konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi, tuhaflaşmıştı. Lanet olsun, onu kim suçlayabilirdi ki? Onu benim Gece Evi'mde tüm dertlerle baş başa bırakmıştım. Jack ve Damien'la yaşadıklarını düşünmek bile kendimi hasta hissetmeme neden oluyordu.

"Hey, dikkatli ol, tamam mı? Sana bir şey olursa dayanamam," dedim.

"Endişelenme. Dikkatli olurum."

"İyi. Şimdi, güneşin batmasına iki saatten biraz fazla var." Her ne kadar midemi hasta hissetmeme neden olsa da, "Stark kalkar kalkmaz pılımızı pırtımızı toplar ve eve giden ilk uçağa bineriz," dediğimi duydum.

"Ah, Z! O kadar sevindim ki. Sana burada ihtiyacım olması bir yana, seni çok özledim."

Telefona gülümsedim. "Ben de seni özledim. Ve eve dönmek iyi gelecek," diye yalan söyledim.

"O zaman saat kaçta geleceğinizi bana mesaj at. Tabutumda olmazsam sizi karşılamak için orada olurum."

"Stevie Rae, sen tabutta uyumuyorsun ki," dedim.

"Pekâlâ uyuyabilirim, çünkü güneş yukarıdayken tam anlamıyla ölü oluyorum."

"Evet, Stark da öyle."

"Hey, seninki nasıl? Daha iyi ya?"

"İyi." Duraksadım ve ekledim. "Aslında, *gerçekten* iyi."

Bekleneceği üzere, Stevie Rae'nin en iyi arkadaş radarı satır aralarını okuyuvermişti. "Ah, hayyırr... Yaptık *deme*..."

"Ya *yaptık* dersem?" Yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

"O zaman bende kocaman bir Oklahoma *yippuuuu*'su çekerim!"

"O zaman yippuuuulama zamanı!"

"Detaylar. Ciddi detay istiyorum," dedi ve ucuna kocaman bir esneme ekledi.

"Detayları öğreneceksin," dedim. "Orada şafak sökmek üzere, değil mi?"

"Aslında biraz geçti bile. Çok hızlı soluyorum, Z."

"Sorun değil. Biraz uyu. Yakında görüşürüz, Stevie Rae."

Stevie Rae yeni bir esneme arasında, "Sonra... " dedi.

Telefonu kapattım ve ölü gibi uyuduğu tenteli karyolamıza, Stark'a bakmaya gittim. Stark'a sırılsıklam âşık olduğumdan hiçbir şüphem yoktu ama o anda, omzunu sarsıp onu normal bir adam gibi uyandırabilmeyi gerçekten ama *gerçekten* isterdim. Ancak onu erken kaldırmayı denemenin bile faydasız olacağını biliyordum. Bugün Skye'da güneş her zamankinden parlaktı. Demek istediğim tek bir bulut zerresi bile yoktu ve ışıl ışıldı. Stark'ın benimle daha, saate baktım, iki buçuk saat kadar, adam gibi iletişim kurması imkânsızdı. Şey, bu bana en azından toparlanmak, kraliçeyi bulmak ve haberleri –bana bu kadar doğru gelen, yuva gibi hissettiğim, Sgiach'ın, benim hayatına geri getirdiklerimden ötürü, bir anlamda yeniden gerçek dünyaya katmaya karar verdiği bu yerden ayrı-

lacağımı– anlatacak zaman bırakıyordu. Şimdi yola koyulacak ve her şeyi arkamda bırakacaktım, çünkü...

Beynim düşüncelerimin bir an bile susmayan kaosunu yakaladı ve birden her şey yerli yerine oturdu.

"Çünkü burası benim evim değil," diye fısıldadım. "Benim evim Tulsa. Ait olduğum yer orası." Uyuyan koruyucuma hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "Ait olduğumuz yer." Beni orada bekleyenleri ve buradan ayrılırken kaybedeceklerimi anlamama rağmen, doğruluğunu hissediyordum.

Kararlı bir sesle, "Eve dönme zamanıdır," dedim.

* * *

"Bir şey söyleyin. Herhangi bir şey. Lütfen." Az önce Sgiach ve Seoras'a ağzımdaki baklayı çıkarmıştım. Doğal olarak, Jack'in dehşet verici ölümünü anlatmak böğürerek ve sümüklerimi akıtarak ağlamama neden olmuştu. Bir kez daha. Ve sonra, ikisi beni sessizce, bilge ve aynı zamanda okunamaz ifadelerle izlerken, eve gitmek ve her ne kadar bunun ne anlama geldiğini yüzde yüz bilmesem de doğru dürüst bir yüksek rahibe olmak konusunda bir şeyler gevelemiştim.

"Bir dostun ölümüne katlanmak her zaman güçtür. Erken ve çok genç bir ölüm olursa, iki kat daha zor olur," dedi Sgiach. "Kaybın için çok üzgünüm."

"Teşekkürler," dedim. "Henüz gerçek gibi gelmiyor."

"Evet, şey, gelecek, kızım," dedi Seoras nazik bir sesle. "Gerçi bir kraliçenin görev için yasını bir kenara bırakacağını hatırlamalısın. Yeisle dolu olursa zihnin berrak olamaz."

"Bütün bunlar için yeterince büyük olduğumu hiç sanmıyorum," dedim.

"Kimse değildir, evlat," dedi Sgiach. "Bizden ayrılmadan önce bir şeyi dikkate almanı isterim. Burada, Skye'da kalıp kalamayacağını sorduğun zaman, sana, vicdanın gitmeni emredene dek kalabileceğini söylemiştim. Şimdi seninle konuşan ve gitmek için doğru zaman olduğunu söyleyen vicdanın mı yoksa diğerlerinin dolapları mı, yani..."

"Tamam, durun," dedim. "Neferet büyük olasılıkla beni, geri dönmem için manipüle edebileceğini düşünüyor ama gerçek şu ki Tulsa'ya benim yuvam olduğu için dönmeliyim." Konuşmayı sürdürürken, beni anlayacağını umarak Sgiach'ın gözlerine baktım. "Burayı seviyorum. Pek çok açıdan, burada olmak doğru geliyor. O kadar ki burada kalmak benim için kolay olurdu. Ama sizin de söylediğiniz gibi, Tanrıça'nın yolu kolay değil, doğruyu yapmak da. Burada kalır ve evimi ihmal edersem, sadece vicdanımı yok saymakla kalmaz, ona sırt çevirmiş de olurum."

Sgiach kafasını sallarken hoşnut görünüyordu. "Yani dönüşün, her ne kadar Neferet bunu bilmeyecek olsa da, bir dalavereden değil, bir güç yerinden geliyor. O, tek bir basit ölümün, onun isteğini yerine getirmen için yettiğini düşünecek."

"Jack'in ölümü basit bir şey değil," dedim öfkeyle.

"Hayır. Senin için basit değil ama bir Karanlık yaratığı çabucak, kolayca ve kendi kazancı dışında hiçbir düşünce gütmeden öldürür," dedi Seoras.

"Ve bu yüzden Neferet senin Tulsa'ya, tercihin Aydınlık ve Nyx'in yolunu izlemek olduğu için döndüğünü anlamayacak. Bu yüzden seni hafife alacak," dedi Sgiach.

"Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım." Sgiach'ın berrak ve güçlü bakışlarına karşılık verdim. "Sen, Seoras ve diğer koruyuculardan gelmek isteyenler, benimle gelebilirsiniz, biliyorsunuz. Siz yanımdayken, Neferet'in galip gelmesi imkânsız."

Sgiach'ın cevabı anında geldi. "Adamdan ayrılırsam bunun sonuçları Yüksek Konsey'de dalgalanmaya yol açar. Yüzyıllardır onlarla yan yana var olmayı başardık, çünkü ben kendimi vampir toplumunun politika ve kısıtlamalarından uzaklaştırmayı seçtim. Modern dünyaya katılsaydım, onlar da ben yokmuşum gibi davranmayı sürdüremezlerdi.

"Ya bu iyi bir şeyse? Yani bana öyle geliyor ki Yüksek Konsey'in ve Konsey'le birlikte vampir toplumunun sarsılma zamanı geldi. *Neferet'e inanıyorlar ve insanları, masum insanları öldürmesinin onun yanına kâr kalmasına göz yumuyorlar.*" Sesim güçlü ve keskindi ve bir an için gerçek bir kraliçe gibi göründüğümü düşündüm.

"Bu bizim savaşımız değil, küçük hanım," dedi Seoras.

"Neden olmasın? Neden kötüyle savaşmak sizin de savaşınız değil?" Sgiach'ın koruyucusuna döndüm.

"Sana burada kötüyle savaşmadığımızı düşündüren nedir?" Beni yanıtlayan Sgiach oldu. "Buraya geldiğinden beri, eski sihirle temas hâlindesin. Bana dürüstçe söyle, daha öncesinde, sizin dünyanızda hiç böyle bir şey hissetmiş miydin?"

"Hayır, hissetmedim." Başımı ağır ağır salladım.

"Burada yaptığımız eski usulleri korumak için mücadele etmek," dedi Seoras. "Ve bu Tulsa'da yapılamaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü orada eski sihir diye bir şey kalmadı!" Sgiach hüsran duygusuyla neredeyse bağırmıştı. Arkasını döndü ve Skye'ı çevreleyen gri-mavi sulara batmakta olan güneşe ba-

kan büyük manzara penceresine yürüdü. Sırtı gerginlikten kaskatı kesilmiş, sesi hüzünle ağırlaşmıştı. "Dışarıda, sizin dünyanızda, siyah boğanın Tanrıça'nın yanında hürmet gördüğü, erkek ile dişi dengesine saygı duyulduğu, kayaların ve ağaçların bile ruhları, isimleri olduğu eskinin mistik ve harika sihri; medeniyet, tahammülsüzlük ve unutkanlıkla yok edildi. Bugün hem vampir hem insan soylu halklar, dünyanın sadece üzerinde yaşadıkları cansız bir şey olduğuna, dünyanın ruhlarının seslerini dinlemenin yanlış ya da kötü veya barbarca olduğuna inanıyorlar. Bu yüzden bütün bir yaşam tarzının kalbi ve asaleti kurudu, sararıp soldu..."

"Ve sığınağını burada buldu." Sgiach'ın sesi duyulmaz olunca, Seoras söze devam etti. Kraliçesinin yanına gitmişti. Sgiach'ın sırtı bana dönüktü ama koruyucusunun yüzü bana çevriliydi. Seoras yavaşça omzuna dokundu ve sonra kraliçesinin elini tutmak için parmaklarını kolundan aşağı kaydırdı. Sgiach'ın vücudunun bu dokunuşa verdiği tepkiyi görebiliyordum. Sanki Seoras aracılığıyla yeniden odaklanmayı başarmıştı. Bana dönmeden önce, koruyucusunun elini sıkıp bıraktığını gördüm. Yeniden göz göze geldiğimizde yine soylu, güçlü ve sakin görünüyordu.

"Biz eski usullerin son kalesiyiz. Eski çağ sihirlerini korumak yüzyıllardır sorumluluğum oldu. Buradaki toprak hâlâ kutsal. Siyah boğaya hürmet ederek ve onun karşılığı olan beyaz boğaya saygı duyarak eski denge korundu ve bu dünyada hatırlayan tek bir küçük yer kaldı."

"Hatırlayan mı?"

Seoras vakur bir tavırla, "Evet, onurun benlikten daha fazlasını ifade ettiğini ve sadakatin bir seçenek ya da sonradan akla gelecek bir düşünce olmadığını hatırlayan," dedi.

"Ama ben bunu kısmen Tulsa'da da görüyorum. Orada da onur ve sadakat var, büyükannemin halkının, Cherokee'lerin büyük kısmı hâlâ dünyaya saygı duyuyorlar."

"Bu bir noktaya kadar doğru olabilir ama koruyu düşün, orada nasıl hissettiğini. Bu toprağın seninle nasıl konuştuğunu düşün," dedi Sgiach. "Duyduğunu biliyorum. Bunu sende görüyorum. Benim adam dışında böyle bir şeyi gerçekten hissettiğin oldu mu?"

Tam olarak düşünmeden, "Evet," dedim. "Öteki Âlem'deki koru, şatonun önündeki yolun diğer tarafında kalan koruyu fazlasıyla andırıyor." Sonra ne dediğimi fark ettim ve Sgiach'ın sözleri birden anlam kazandı. "Olay bu, değil mi? Burada gerçekten Nyx'in sihrinden bir parçaya sahipsiniz?"

"Bir anlamda. Benim burada sahip olduğum şey, Tanrıça'dan bile eski. Görüyorsun, Zoey, Nyx dünya için kaybedilmiş değil. Henüz. Onun erkeksi dengesi kayboldu ve korkarım bu yüzden iyi ve kötü, Aydınlık ve Karanlık arasındaki denge de kaybedildi."

Seoras, "Evet, öyle olduğunu *biliyoruz*," diye düzeltti.

"Kalona. Bu denge kaybı olayının bir parçası," dedim. "Onun eskiden Nyx'in savaşçısı olduğu doğru. Bizim dünyamızda geldiği zaman, ait olduğu yer orası olmadığı için, başka şeylerle birlikte, bir şekilde ayarını kaybetmiş." Bunu bilmek ona acımamı ya da onun adına kötü hissetmemi sağlamıyordu ama onun yakınındayken sayısız kez hissettiğim çaresizlik havasını anlamaya başlıyordum. Ve bu bilgiydi. Bilgiyle birlikte güç gelirdi.

"Bu durumda, adamdan ayrılmamamın neden önemli olduğunu anlıyorsundur," dedi Sgiach.

İstemeyerek de olsa, "Anlıyorum," dedim. "Ama yine de dış dünyada eski sihrin kalmadığı konusunda yanılıyor olabileceğinizi düşünüyorum. Siyah boğa kendini Tulsa'da gösterdi, hatırlıyor musunuz?"

"Evet ama önce beyaz boğanın ortaya çıkması gerekti," dedi Seoras.

"Zoey, dış dünyanın eskinin sihrini büsbütün kaybetmediğine ben de inanmak isterim, bu yüzden sende kalmasını istediğim bir şey var."

Sgiach uzandı ve boynunda sarkan ışıltılı kolye kalabalığından uzun bir gümüş çözdü. Narin zinciri başından geçirdi ve benim göz hizamda tuttu. Zincirin ucunda kusursuz yuvarlaklıkta, pürüzsüz ve yumuşak –bana Life Saver'ın Hindistan cevizi esansını anımsatan– süt rengi bir taş sallanıyordu. Savaşçıların tutuşturmaya başladıkları meşalelerin ışığı taşın yüzeyinde kıpırdanıyor ve parlamasına neden oluyordu. Taşı tanımıştım.

"Bu Skye mermerinden bir parça," dedim.

"Bu, Skye mermerinden özel bir parça ve adı kâhin taşı. Beş yüz yıldan uzun zaman önce, bir savaşçı tarafından, Şaman arayışı sırasında tam bu adadaki Cuillin Sırtı'nı geçerken bulunmuş," dedi Sgiach.

"Şaman arayışındaki bir savaşçı mı? Bu çok sık olan bir şey değil," dedim.

Sgiach gülümsedi. Bakışları zincirin ucunda sallanan taş parçasından Seoras'a çevrildi. "Yaklaşık beş yüz yılda bir oluyor."

Sgiach, kraliçesinin gülüşüne bende bakışlarımı kaçırma isteği uyandıracak yakınlıkta bir karşılık vererek, "Evet, doğru sayılır," dedi.

"Bana göre, beş yüz yılda bir, zavallı bir savaşçı ahbabımızın Şaman olayını yapması için yeterince sık bir aralık."

Sesini duyunca midem aptalca bir kıpırtıyla yerinden oynadı; kraliçe ve koruyucusuna arkamı dönünce, Stark'ı kemerli kapı eşiğinin ardında, gölgelerin içinde, manzara penceresinden gelen soluk ışıkta yüzünü buruşturmuş, gözlerini kırıştırmış hâlde buldum. Üstünde bir kot pantolon ve tişört vardı, eski hâline o kadar çok benziyordu ki ani ve şiddetli bir ev hasretiyle –kendime döndüğümden beri hissettiğim ilk gerçek hasret– beni delip geçti. *Eve gidiyorum.* Stark'a doğru hızlı adımlarla yürürken bu düşünceyle gülümsedim. Sgiach eliyle bir işaret yaptı. Ağır perdeler son gün ışığının üstüne çekildi ve Stark'ın gölgelerden çıkıp beni kollarının arasına almasına izin verdi.

"Hey, daha bir saat kadar kalkmazsın sanıyordum," dedim onu sıkı sıkıya kucaklarken.

Kulağıma, "Üzgündün ve bu beni uyandırdı," diye fısıldadı. "Ayrıca ciddi anlamda acayip rüyalar görüyordum."

Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildim. "Jack ölmüş."

Stark inkârla kafasını sallamaya başladı, sonra durdu, yanağıma dokundu ve nefesini koyverdi. "Hissettiğim buydu. Üzüntün. Z, çok üzgünüm. Tanrı aşkına, ne olmuş?"

"Resmî olarak bir kaza. Aslında Neferet ama bunu kimse ispatlayamıyor," dedim.

"Tulsa'ya gitmek için yola ne zaman çıkıyoruz?"

Sgiach, "Bu gece," derken Stark'a minnetle gülümsedim. "Çantalarınızı toplayıp hazır olduğunuz anda gitmenizi ayarlayabiliriz."

Stark elimi tutarak, "Eee, bu taş nedir?" diye sordu.

Sgiach taşı tekrar havaya kaldırdı. Zincirin ucunda kibarca dönerken ne kadar hoş göründüğünü düşünüyordum. Bakışlarım taşın ortasındaki kusursuz çembere çekildi. Bütün varlığım taştaki deliğe odaklanırken, odayı bir an için deliğin içinden gördüğüm için dünya etrafımda daralıp soluverdi.

Oda gitmişti.

Mide bulandırıcı bir baş dönmesi hissiyle mücadele ederek, kâhin taşının içinde bir deniz altı dünyasını andıran şeye baktım. Etrafta, hepsi turkuaz ve topaz, kristal ve safir tonlarında karartılar süzülüyor ve uçuyordu. Kanatlar, yüzgeçler ve uzun, dalga dalga dönerek süzülen saç tutamları gördüğümü sandım. Sersemlikle mücadelemi kaybedip sırtüstü yere serilmeden önceki son düşüncem, *Denizkızları mı? Yoksa deniz maymunları mı? Sonunda aklımı kaçırdım,* oldu.

"Zoey! Bana bak! Bir şey söyle!"

Stark tamamen çılgına dönmüş hâlde üzerime eğilmişti. Beni omuzlarımdan kavramıştı ve hâlihazırda beni sarsarak içimi dışarı çıkarmakla meşguldü.

Onu itmek için başarısız bir girişimde bulunurken, cılız bir sesle, "Hey, dur," dedim.

Sgiach'ın, "Bırak, nefes alsın. Bir saniyeye kalmaz düzelir," diyen aşırı sakin sesi işitildi.

"Bayıldı. Bu normal değil," dedi Stark. Omuzlarımı tutmaya devam ediyordu ama beynimi tıngırdatmayı kesmişti.

"Bilincim yerinde ve buradayım," dedim. "Doğrulmama yardım et."

Stark'ın çatık kaşları, yardım etmemeyi tercih ettiğini bildiriyordu ama yine de isteğimi yerine getirdi.

Sgiach burnumun altına, aldığım kokuya bakılırsa bol miktarda kan karıştırılmış bir şarap kadehi tuttu. "Bunu iç." Kadehi aldım, "Ve bir yüksek rahibenin kâhin taşının gücünü ilk kullanışında, hele hazırlıksızsa, bayılması çok normal," derken büyük yudumlarla içtim.

Kanlı şarabın (ıyyk ama ımmm) ardından kendimi çok daha iyi hissederek, Sgiach'a kaşlarımı kaldırdım ve ayağa kalktım. "Beni buna hazırlayamaz mıydınız?"

"Evet ama," dedi Seoras, "kâhin taşı sadece bazı yüksek rahibelerde işe yarar, sende yaramasaydı, duyguların incinirdi, değil mi?"

Sırtımı ovaladım. "Sanırım duygularımın incinmesi riskini acıyan bir popoya tercih ederdim. Pekâlâ, gördüğüm neyin nesiydi öyle?"

Sgiach, "Neye benziyordu?" diye sordu.

"Şu küçük deliğin içinde tuhaf bir deniz altı balık çanağı." Taşın olduğu tarafı işaret ediyor ama bakmamaya özen gösteriyordum.

Sgiach gülümsedi. "Evet ve o varlıkları daha önce nerede görmüştün?"

Anlayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Koru! Bunlar su perileri."

"Aynen öyle," dedi Sgiach başını sallayarak.

Stark taşa yan gözle bakarak, "Yani bu bir sihir bulucu gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Bir yüksek rahibe tarafından doğru türde güçle kullanıldığı zaman, öyle." Sgiach zinciri kaldırdı ve boynumun etrafına yerleştirdi. Kâhin taşı göğüslerimin arasına yerleşti; canlıymış gibi ılık gelmişti.

"Bu şey gerçekten sihir mi buluyor?" Elimi hürmetle taşın üstüne yerleştirdim.

"Sadece bir türünü," dedi Sgiach.

"Su sihri mi?" diye sorarken aklım karışmıştı.

"Önemli olan element değil. Sihrin kendisi," dedi Seoras.

Sgiach, yüzümü bariz biçimde kaplayan "Ha?" sorusunu sormama fırsat bırakmadan açıkladı. "Bir kâhin taşı, ancak sihirlerin en eskisiyle, benim adamda koruduğum türle, uyumludur. Bunu sana, aslında, dış dünyada hâlâ varsa, Eskileri ayırt edebilmen için bahşediyorum."

Stark taşa kurnaz bakışlar atmaya devam ederek, "O türdeki sihirden bulursa, ne yapmalı?" diye sordu.

Sgiach alaylı bir gülümsemeyle, "Keşfettiği şeye göre, sevinçten havalara uçmalı ya da kaçmalı," dedi.

Seoras, "Şunu unutma ki küçük hanım, koruyucunu Öteki Âlem'e gönderen ve senin koruyucun kılan, eski sihirdi," dedi. "Medeniyet tarafından sulandırılmamıştı."

Elimi kâhin taşının etrafına kapadım, Seoras'ın transta gibi Stark'ın tepesine dikilip onun kanı, Seol ne Gigh, Ruhun Koltuğu adını verdikleri taşın eski süslemelerinden aşağı akacak şekilde, tekrar tekrar kesişinin anısı. Birden titrediğimi fark ettim.

Sonra Stark'ın ılık, güçlü eli, benimkinin üzerine örtüldü ve başımı kaldırıp onun sabit bakışlarıyla buluştum.

"Endişelenme. Ben yanında olacağım. İster kaçma ister sevinçten havalara uçma zamanı olsun, birlikte olacağız. Her zaman arkanı kollayacağım, Z."

İşte o zaman, en azından o an için, kendimi güvende hissettim.

BÖLÜM ON ALTI

Stevie Rae

"Gerçekten eve mi dönüyor?"

Damien'ın sesi o kadar yumuşak ve titrekti ki Steve Rae onu işitebilmek için yatağın üzerine eğilmek zorunda kaldı. Gözleri cam gibi ve biraz fazla boştu ve Stevie Rae bunun revirdeki vampirlerin buldukları ilaç/kan kokteylinin işe yaramasından mı, yoksa Damien'ın hâlâ şokta olmasından mı kaynaklandığını kestiremiyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Z oradan kalkan ilk uçağa bindi. Üç saat sonra burada olacak. İstersen onu ve Stark'ı almak için benimle havaalanına gelebilirsin." Stevie Rae, Damien'ın yatağının kenarına oturmuştu, bu yüzden Damien'ın etrafına kıvrılmış olan Düşes'in kafasını okşaması da kolay olmuştu. Damien, boş gözlerle önündeki duvara bakmanın ötesinde bir tepki vermeyince, Stevie Rae, Düşes'in kafasını bir daha okşadı. Labrador kuyruğunu bir iki kez hafifçe sallayarak karşılık verdi. Stevie Rae sarışın labradora, "Sen cidden çok iyi bir köpeksin, işte o kadar," dedi. Düşes gözlerini açtı ve Stevie

Rae'ye hisli bir bakış attı ama kuyruğunu bir daha savurmadı ve her zamanki gibi mutlu bir şekilde havlamadı. Stevie Rae kaşlarını çattı. Zayıflamış mı görünüyordu? "Damien, tatlım, Düşes yakın zamanda bir şey yedi mi?"

Damien kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı, etrafına kıvrılmış olan köpeğe baktı, sonra gözleri gerçekten netleşmeye başladı ama o bir şey söyleyemeden, Stevie Rae'nin arkasından Neferet'in sesi yükseldi. Oysa vampirin odaya girdiğini kesinlikle duymamıştı.

"Stevie Rae, Damien şu anda çok hassas bir duygusal durumda. Bir köpeğin karnını doyurmak ya da orta sıradan bir uşak gibi havaalanına bir çaylağı almaya gitmek gibi abes işler için endişelenmemeli."

Neferet, Stevie Rae'nin yanından geçti. Anaç bir endişeyle Damien'ın üstüne eğildi. Stevie Rae otomatik olarak ayağa kalktı ve birkaç adım geri çekildi. Neferet'in uzun, ipekli elbisesinin etek uçlarının etrafında dalgalanan gölgelerde bir şeyin ona doğru süründüğüne yemin edebilirdi."

Düşes benzer bir tepkiyle Damien'ın kucağından kalktı ve suratsızca yatağın ayak ucuna, Damien'ın hâlâ uyumakta olan kedisinin yanına kıvrıldı. Bunu yaparken bir an bile kırpmadığı gözlerini Damien'ın üstünden ayırmamıştı.

"Bir arkadaşı havaalanından almak ne zamandan beri uşak işi oldu? Ve inan bana, bir uşağın işinin ne olduğunu çok iyi bilirim."

Stevie Rae, Afrodit'in tam o anda belirmiş gibi durduğu eşiğe baktı.

Stevie Rae, *Hey, beni tokatlayın ve bebek deyin, yoksa artık hiçbir şeyi duyamayacak kadar mı kendimden geçtim*? diye düşündü.

Neferet kraliçevari tavrı ve süper-sorumlu havasıyla, "Afrodit, sana söylemem gereken, bu odadaki herkes için geçerli olan bir şey var," dedi.

Afrodit elini ince kalçasına yerleştirdi. "Evet? Neymiş?"

"Jack'in cenazesinin tam anlamıyla Değişmiş bir vampir tarzında olması gerektiğine karar verdim. Cenaze ateşi bu akşam Zoey, Gece Evi'ne gelir gelmez yakılacak."

Stevie Rae, "Zoey'i mi bekliyorsun? Ama neden?" diye sordu.

"Tabii ki Jack'in iyi arkadaşı olduğu için. Ama daha önemlisi, ben Kalona'nın etkisi altındayken burada hüküm süren karmaşa yüzünden, Zoey, Jack'in yüksek rahibesi olarak görev yapmıştı. O talihsiz dönem, çok şükür ki, geride kaldı ama Jack'in ateşini Zoey'nin tutuşturması yerinde olur."

Stevie Rae, Neferet'in güzel zümrüt gözlerinin, hile ve yalanlar ağı örerken bile, bu kadar kusursuzca saf görünmesinin ne kadar korkunç olduğunu düşündü. Tsi Sgili'nin yüzüne sırrını –Kalona'nın orada olduğunu ve onun Neferet'i değil, Neferet'in onu kontrol ettiğini– bildiğini haykırabilmeyi o kadar çok istiyordu ki. Neferet, Kalona'nın tam olarak kim ve ne olduğunu daha en başından beri biliyordu ve şu anda yaptığı baştan aşağı yalanlar savurmaktı.

Ancak Stevie Rae'nin kendi korkunç sırrı kelimelerin gırtlağında düğümlenmesine neden oluyordu. Afrodit'in, fırça kaymak için atılmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldığını işitti ancak tam o anda Damien başını ellerinin arasına koyup kırık bir sesle, "Ben... Ben nasıl gitmiş olabilir, an... anlayamıyorum," diye hıçkırarak bütün dikkatleri üstünde topladı.

Stevie Rae, Neferet'i kenara itti ve Damien'ı kollarının

arasına aldı. Afrodit'in yatağın diğer tarafına yürüdüğünü ve ellerini Damien'ın inip kalkan omuzlarına yerleştirdiğini görünce sevindi. Her iki kız da Neferet'e güvensizlik ve nefret dolu kısık gözlerle baktılar.

Neferet'in yüzü, Damien'ın acısını biliyormuş, ancak içine akıtmak yerine etrafından dolaşıp gitmesine izin veriyormuş gibi, üzgün ama kayıtsızdı. "Damien, seni arkadaşlarının tesellisine bırakacağım. Zoey'nin uçağı Tulsa Uluslararası Havaalanı'na akşam saat 9:58'de inecek. Cenaze ateşini tam geceyarısına göre ayarladım; uğurlu bir zaman. Hepinizi o zaman görürüm." Neferet kapıyı arkasından neredeyse işitilmeyecek bir sesle kapatarak odadan ayrıldı.

"Lanet olası yalancı kaltak," dedi Afrodit ağzının içinde. "Neden iyiyi oynuyor?"

Damien omzuna kapanıp ağlarken Stevie Rae, "Ciddi anlamda bir işler çeviriyor," dedi.

"Bunu yapamam." Damien birdenbire geri çekildi ve ikisinden de uzaklaştı. Başını öne arkaya, öne arkaya sallıyordu. Omuzlarını titreten hıçkırıkları kesilmişti ama gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ediyordu. Düşes yanına gelip kıvrıldı ve burnunu yanağına doğru kaldırarak kucağına uzandı. Damien tek kolunu iri sarışın köpeğin, diğerini de kedisinin etrafına doladı. "Hem Jack'e veda edip hem de Neferet'in dramasıyla uğraşamam." Bir Stevie Rae'ye bir Afrodit'e bakıyordu. "Zoey'nin ruhunun neden paramparça olduğunu anlıyorum."

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Afrodit üzerine eğildi ve parmağını Damien'ın yüzüne koydu. "O stresle bir kez daha uğraşacak değilim. Jack'in ölmesi kötü. Gerçekten kötü. Ama sen kendini toparlamak zorundasın."

Stevie Rae, Afrodit'e *nazik ol!* bakışı atarken, çok daha yumuşak bir sesle "Bizim için," dedi. "Arkadaşların için kendini toparlaman gerek. Zoey'i az kalsın kaybediyorduk. Jack ve Heath'i kaybettik. Seni de kaybedemeyiz."

"Onunla daha fazla mücadele edemem," dedi Damien. "Bende kalp namına bir şey kalmadı."

Stevie Rae yumuşak bir sesle, "Kalbin hâlâ yerinde," dedi. "Sadece kırık."

"Ve tamir olacak," dedi Afrodit kırıcı olmayan bir sesle.

Ona bakarken Damien'ın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Nereden biliyorsun? Senin kalbin hiç kırılmadı ki?" Bakışlarını Stevie Rae'ye çevirdi. "Seninki de." Damien konuşmasını sürdürürken gözyaşları yanaklarından hızlı, daha hızlı yuvarlanıyordu. "Kalplerinizin kırılmasına izin vermeyin. Çok fazla acıyor."

Stevie Rae güçlükle yutkundu. Ona söyleyemezdi; hiçbirine söyleyemezdi ama Rephaim'i daha çok önemsedikçe, kalbi her gün biraz daha fazla kırılıyordu.

"Zoey başaracak ve o Heath'ini kaybetti," dedi Afrodit. "O yapabiliyorsa sen de yapabilirsin, Damien."

"Ve gerçekten buraya geliyor mu?" Damien ilk baştaki sorusunu tekrar etmişti.

Afrodit ve Stevie Rae bir ağızdan, "Evet," dediler.

"Tamam. İyi. Evet. Zoey buradayken daha iyi olacak," dedi Damien, yanına tamamen yapışmış hâldeki Cameron'la Düşes'e sarılmaya devam ederek.

"Hey, Düşes ve Cammy biraz akşam yemeğine hayır demeyecek gibi görünüyorlar," dedi Afrodit. Stevie Rae onun uzanıp çekingen bir tavırla köpeğin kafasını okşadığını gö-

rünce şaşırdı. "Burada hiç köpek maması göremiyorum ve Cammy için de sadece o berbat kuru zımbırtı var. Dürüst olmak gerekirse, Malefiz taze yakalanmış gibi görünmeyen hiçbir şeye bakmaz bile. Darius'tan buraya onlara yemek getirmek için yardım istememe ne dersin? Tabii eğer yalnız kalmayı tercih etmiyorsan. Öyleyse, Cammy ve Düşes'i yanımda götürüp senin yerine besleyebilirim."

Damien'ın gözleri irileşmiş, yuvarlaklaşmıştı. "Hayır! Onları götürme. Burada benimle kalmalarını istiyorum."

Stevie Rae, Afrodit'in ne halt etmeye çalıştığını merak ederek yüksek sesle, "Tamam, tamam, sorun değil. Darius, Düşes'e köpek maması getirebilir," dedi. Damien'ın o iki hayvansız kalmaya ihtiyaç duyması imkânsızdı.

Damien cümleyi küçük bir hıçkırıkla tamamlayarak, "Düşes'in maması ve ıvır zıvırı Jack'in odasında," dedi.

Stevie Rae, Damien'ın elini tutarak, "Bütün ıvır zıvırını senin için buraya getirmemizi ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı Damien. Sonra bedeni sarsıldı ve yüzü eskisinden de beyazladı. "Ve Jack'in eşyalarını atmalarına izin vermeyin. Görmem gerek. Hepsini elden geçirmeliyim!"

"Bu konuda senden öndeyim. O vampirlerin Jack'in harika koleksiyonlarına pençelerini geçirmelerine asla izin vermezdim. Eşyayı kutulama ve gizlice dışarı çıkarma görevini İkizlere verdim," dedi Afrodit kibirli bir duruşla.

Dünyasının trajediyle dolu olduğunu bir an için unutan Damien neredeyse gülümsemişti. "*Sen*, İkizleri bir şey yapmakla mı görevlendirdin?"

"Aynen öyle," dedi Afrodit.

Stevie Rae, "Sana neye mal oldu?" diye sordu.

Afrodit yüzünü buruşturdu. "Hale Bob'un yeni koleksiyonundan iki tişört."

Damien, "Ama bahar koleksiyonunun çıktığını sanmıyordum," dedi.

Afrodit, "A: Alo, bunu biliyor olman çok *gey* ve b: eğer aşırı zenginsen ve annen birilerini 'tanıyorsa' koleksiyonlar her zaman erken çıkar," derken eliyle havaya tırnak işareti çizmişti.

Stevie Rae, "Hale Bob da kim?" diye sordu.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Afrodit. "Benimle gel yeter. Köpek teçhizatlarını taşımama yardım edersin."

"Bununla, o şeyleri benim taşıyacağımı kast ediyorsun, değil mi?"

"Doğru." Afrodit eğildi ve bunu her gün yaparmış gibi, Damien'ın kafasına bir öpücük kondurdu. "Köpek ve kedi zımbırtılarıyla hemen döneceğim. Ah, Malefiz'i getirmemi ister misin? O..."

Damien ve Stevie Rae birbirinin eşi dehşet tonuyla, "Hayır!" diye haykırdılar.

Afrodit kızgın bir tavırla çenesini dikleştirdi. "O muhteşem yaratığı benden başka kimsenin anlamaması tipik bir durum."

Stevie Rae, Damien'a, "Birazdan görüşürüz," dedi ve yanağını öptü.

Koridora çıkınca Afrodit'e çatık kaşlarla baktı. "Cidden, o hayvanları ondan uzaklaştırmanın iyi bir fikir olacağını sen bile düşünmüş olamazsın."

Afrodit gözlerini çevirdi ve saçlarını arkaya savurdu. "Tabii ki hayır, moron. Onu dehşete düşüreceğini ve onu düşünmeyen-süper-üzgün hâlinden çıkarmaya başlayacağını biliyordum ve öyle oldu. Darius ve ben oradaki köpek ve kedi hayvanat bahçesi için mama alacağız ve tesadüf eseri yemek salonuna uğrayıp akşam yemeği için paket bir şeyler alacak ve ona da yetecek kadarını getireceğiz. Ve Damien bizi tekmeyle kovmak ya da tek başımıza yememize izin vermek için fazla hanımefendi. *Et voilà!* Bütün o cenaze ateşi dehşetini yaşamadan önce, Damien'ın midesine bir şeyler girmiş olacak."

"Neferet gerçekten çok, *çok* kötü bir şeylerin peşinde," dedi Stevie Rae.

"Hiç şüphen olmasın," dedi Afrodit.

"Şey, neyse en azından herkesin önünde olacak, bu yüzden onu, ne bileyim, öldüremez."

Afrodit küçümseyici bir tavırla kaşını kaldırdı. "Neferet herkesin gözü önünde Kalona'yı serbest bıraktı, Shekinah'ı öldürdü ve attığını ıskalamayan Stark'a bir defasında seni, diğerinde Z'i vurmasını emretti. Cidden, ahmak, aklını başına topla."

"Şey, bende hafifletici şartlar vardı ve Neferet, Stark'a Z'i vurmasını bütün okulun önünde değil, sadece bizim ve bir avuç rahibenin önünde emretti. Elbette ki şimdi her ikisini de ona Kalona'nın yaptırdığını söylüyor. Ayrıca hâlâ bizim sözümüze karşılık onun sözü durumu var. Gençleri ya da rahibeleri kimse dinlemiyor."

"Neferet'in bu gece yapacağı her şeyin, onu bir bebek kadar masum göstermesini sağlayacağından bir an bile şüphe duyuyor musun?" Afrodit yüzünü buruşturmak için duraksadı. "Tanrıça, bebeklere tahammül edemiyorum. Ah... Bü-

tün o kusmalar, yemeler, kaka yapmalar filan. Ayrıca insanın..."

"Gerçekten mi?" Stevie Rae, Afrodit'in tiradının arasına girdi. "Seninle kızların organlarından ve bebeklerden konuşacak değilim."

"Ben sadece bir benzetme yapıyordum, aptal şey. Aslında birkaç saat sonra boka batmış olacağız. Bu yüzden ben bu akşam bir gözyaşı, sümük ve endişe birikintisine dönüşmemesi için Damien'a destek olmaya çalışırken sen de Z'i hazırla."

"Biliyor musun, *seni onu başının tepesinden öperken gördükten* sonra, bana 'Damien umurumda değil,' rolünü oynayamazsın."

"Ki bunu uzun ve çekici hayatımın geri kalanı boyunca inkâr edeceğim," dedi Afrodit.

"Afrodit, kendinle ilgili takıntın bir gün sona erecek mi?"

Stevie Rae ve Afrodit, Kramisha'nın kızlar yatakhanesinin verandasının kıyısındaki gölgeleri arasında ayağa kalkmasıyla, aniden durdular.

"Gözlerimi kontrol ettireceğim. Tam karşıma dikilene kadar hiçbir halt göremiyorum," dedi Stevie Rae.

Afrodit anlamsız ve duygusuz bir sesle, "Sorun sende değil," dedi. "Kramisha'da. O siyah. Gölgeler de siyah, al sana onu görmememizin nedeni."

Kramisha ayağa kalktı ve Afrodit'e tepeden baktı. "Hayır, sen az önce..."

"Ah, lütfen, nefesini boşa harcama." Afrodit, Kramisha'nın yanından geçip ön kapıya yürüdü. "Ön yargı, zulüm, otorite, falan filan. Buradaki en büyük azınlık benim, o yüzden bana bu numarayı çevirmeye bile yeltenme."

Kramisha gözlerini iki kez kırptı; Stevie Rae'nin hissettiği kadar afallamış görünüyordu.

"Ah, Afrodit," dedi Stevie Rae. "Barbie'ye benziyorsun. Nasıl olur da azınlık olabilirsin?"

Afrodit tamamen boş ve İşaretsiz olan alnını gösterdi. "Çaylaklar ve vampirlerle dolu bir okulda *insan* soylu a-zınlık-tır." Kapıyı açtı ve binadan içeri seğirtti.

"Bu kız insan soylu değil," dedi Kramisha. "Ben onun daha çok deli bir köpek olduğunu söylerdim ama hiçbir köpeği gücendirmek istemem."

Stevie Rae uzun ve dertli bir iç çekişle "Biliyorum," dedi. "Haklısın. Nazik olduğu zamanlarda bile hiç nazik değil. Onun için. Bir anlamı varsa tabii."

"Yok, ama son zamanlarda, genelde sen de pek anlamlı görünmüyorsun, Stevie Rae," dedi Kramisha.

"Bak ne diyeceğim? Şu anda buna hiç ihtiyacım yok *ve* ne demek istediğini bilmiyorum *ve* şu anda umurumda bile değil. Daha sonra görüşürüz, Kramisha." Stevie Rae, Kramisha'nın yanından geçip gitmeye yeltendi ama Kramisha onun yolunu kesti. Sarı küt kesim peruğunun dışa dönen ucunu düzeltti ve "Benimle böyle nefret dolu bir ses tonuyla konuşmaya hiç hakkın yok."

"Ses tonum nefret dolu falan değil. Sadece sıkkın ve yorgun."

"Hayır. Nefret dolu ve bunu sende biliyorsun. Çok fazla yalan söylememelisin. Bu konuda hiç iyi değilsin."

"İyi. Çok fazla yalan söylemem." Stevie Rae gırtlağını temizledi ve bir ilkbahar sağanağına yakalanmış bir kedi gibi kendini hafifçe silkeledi, yüzüne büyük, yapay bir gülümse-

me yerleştirdi ve süper neşeli bir ses tonuyla baştan başladı. "Hey, selam, kız arkadaşım, seni görmek çok güzel ama artık gitmem gerek."

Kramisha kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ, öncelikle, kız arkadaş deme. Şu eski filmdeki –*Fırlama Kızlar*'dan bahsediyorum– piliç gibi görünüyorsun. Hani şu sarışın kadın ve Stacey Dash'in popüler birine dönüştürdükleri. İyi. Değil. İkincisi, şu anda kaçıp gidemezsin; çünkü sana vermem gereken..."

"Kramisha!" Stevie Rae kafasını sallayarak Kramisha'nın eline tutuşturmaya davrandığı mor kâğıttan uzaklaştı. "Ben sadece tek bir kişiyim. Şu anda kapıldığım bok fırtınasından başka bir şeyle uğraşamam, kusuruma bakma. Ama gelecekten haber veren şiirlerini kendine saklaman gerekecek. En azından Zoey gelene, yerleşene ve Damien'ın kendini en yakın binanın tepesinden aşağı atmamasını sağlamak konusunda bana yardım edene kadar."

Kramisha ona gözlerini kısarak baktı. "Tek bir kişi olmaman çok fena."

"Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun? Tabii ki bir kişiyim. Tanrım, keşke benden daha fazla olsaydı. O zaman Damien'a göz kulak olabilir, Ejderha'nın tamamen delirmeyeceğinden emin olabilir, Zoey'i o lanet olası havaalanından vaktinde alır *ve* ona neler olduğunu çözebilir, yiyecek lanet olası bir şeyler bulabilir ve Neferet'in bu akşam Jack'in cenazesi için devasa boyutta bir beyin yıkama peşinde olduğu gerçeğiyle uğraşmaya başlayabilirim. Ah ve belki de bu benlerden biri ben *Unutulmayacak Gece*'nin sonunu okurken, uzun bir köpük banyosu yapabilir ve Kenny Chesney'imi dinleyebilir."

"*Unutulmayacak Gece* mi? Hani şu geçen yıl Edebiyat dersinde okuduğum *Titanik* hikâyesinden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Ben ölüp ölümden döndüğümde, okumaya yeni başlamıştık. Bu yüzden bitirmeye hiç fırsatım olmadı. Bayağı hoşuma gitmişti."

"Dinle. Ben sana yardım edeyim. GEMİ BATAR. ÖLÜRLER. Son. Şimdi, daha önemli bir şeye geçebilir miyiz lütfen?" Mor kâğıt parçasını bir kez daha havaya kaldırdı.

"Evet, kötü niyetli kadın, ne olduğunu ben de biliyorum ama bu iyi bir hikâye olmadığı anlamına gelmez." Stevie Rae can sıkıcı sarı buklelerinden birini kulağının arkasına itti. "İyi yalan söyleyemediğimi mi söylüyorsun? Pekâlâ, al sana gerçek. Annem olsa, şu anda, tabağımın, bir lokma kızarmış tavuk stresi bile almayacak kadar dolu olduğunu söylerdi. Bu yüzden şu şiir olayını bir süreliğine bir kenara bırakalım."

Kramisha, Stevie Rae'yi tamamen şaşırtarak şahsi alanına büyük bir adım attı ve sonra onu omuzlarından tuttu. Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Sen tek bir kişi değilsin," dedi. "Sen bir yüksek rahibesin. *Kırmızı* bir yüksek rahibe. Sahip oldukları tek yüksek rahibe. Bu, stresle uğraşman gerektiği anlamına geliyor. Hem de çok stresle. Hele şimdi Neferet her türlü delice rezillik yaratmaktayken."

"Bunu biliyorum ama..."

Kramisha omuzlarını sertçe sıktı ve "Jack öldü," diyerek sözüne girdi. "Sıradakinin kim olduğunu bilmek mümkün değil." Sonra Saray Şairi gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, pürüzsüz kahverengi alnı kırışmış hâlde öne uzandı ve Stevie Rae'nin yüzünün hemen yanındaki havayı gürültüyle kokladı.

Stevie Rae onun örümcek tutuşundan sıyrıldı ve arkaya doğru bir adım attı. "Sen beni mi kokluyorsun?"

"Evet. Tuhaf kokuyorsun. Daha önce fark etmiştim. Sen hastanedeyken."

"Yani?"

Kramisha onu süzdü. "Yani bana bir şeyi hatırlatıyor."

Stevie Rae zorlama bir umursamazlıkla, "Anneni mi?" diye sordu.

"O konuya hiç girme. Ve durup düşününce, sen nereye gidiyorsun?"

"Afrodit'e Damien'ın kedisini ve Düşes'i doyuracak ıvır zıvırı almasında yardım etmem gerekiyor. Sonra Z'i havaalanından alacağım ve Neferet'in kenara çekilip Jack'in cenaze ateşini onun tutuşturmasına izin verdiğini anlatacağım. Bu gece."

"Evet, onu hepimiz duyduk. Bana hiç doğru gelmiyor."

"Jack'in ateşini Zoey'nin yakması mı?"

"Hayır, Neferet'in ona izin vermesi." Kramisha kafasını kaşıdı ve sarı peruğu bir o yana, bir bu yana hareket etti. "Bu durumda şöyle yapalım. Damien ıvır zıvırıyla bırak Afrodit ilgilensin. Senin oraya çıkman gerek." Kramisha durakladı ve uzun, altın rengi tırnaklı elini Gece Evi kampüsünü çevreleyen ağaçlara doğru savurdu. "... ve hep yaptığın şu yeşil-parlak-toprak-şeyiyle-konuşma olayını yapman. Bir kez daha."

"Kramisha, bunun için vaktim yok."

"Henüz bitirmedim. Ortalık birbirine girmeden kendini yeniden şarj etmen gerek. Anlasana, Zoey'nin bu akşam olabileceklere hazırlıklı olacağından emin değilim."

Stevie Rae, Kramisha'yı ve patronluk taslayan tavrını bir

kenara itmek yerine duraksadı ve söylediklerini düşündü. "Haklı olabilirsin," dedi yavaşça.

"Geri dönmek istemiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Kramisha.

Stevie Rae omuzlarını oynattı. "Şey, sen olsan ister miydin? Çok şey yaşadı."

"İsteyeceğimi sanmıyorum, bunu sana söylemem de bu yüzden, çünkü anlıyorum. Ama son zamanda aramızda çok şey yaşayan tek kişi Zoey değil. Bazılarımız hâlâ çok şey yaşamaya devam ediyoruz. Hepimiz başımızın çaresine bakmak ve karşımıza çıkanlarla baş etmek zorundayız."

"Hey, o geri geliyor ve baş ediyor," dedi Stevie Rae.

"Ben sadece Zoey'den bahsetmiyorum." Kramisha mor defter kâğıdını ikiye katladı ve isteksizce alan Stevie Rae'ye uzattı. İç çekerek açmaya kalktığını görünce, Kramisha kafasını salladı. "Benim önümde okumana gerek yok." Stevie Rae, Saray Şairi'ne yüzünde bir soru işaretiyle baktı. "Bak, şimdi seninle yüksek rahibesiyle konuşan bir Saray Şairi gibi konuşacağım, bu yüzden iyi dinlemen gerek. Bu şiiri al ve ağaçların oraya git. Orada oku. Üzerinde iyice düşün. Sende her ne oluyorsa, bir değişiklik yapman gerek. Bu senin hakkında aldığım üçüncü ciddi uyarı. Gerçeği görmezden gelmeyi bırak, Stevie Rae; çünkü yaptığın, sadece seni etkilemiyor. Beni duyuyor musun?"

Stevie Rae derin bir nefes aldı. "Seni duyuyorum."

"İyi. Şimdi git." Kramisha yatakhanenin içine doğru yürüdü.

"Hey, Afrodit'e yapmam gereken bir şey olduğunu bu yüzden içeri gelmediğimi söyler misin?"

Kramisha, Stevie Rae'ye omzunun üstünden baktı. "Tamam, ama bana Kırmızı Istakoz'da akşam yemeği borçlusun."

"Evet, tamam. Istakozu severim," dedi Stevie Rae.

"Canım ne isterse sipariş edeceğim."

Stevie Rae, "Tabii ki edeceksin," diye mırıldandı, bir kez daha iç geçirdi ve ağaçlara doğru yürüdü.

BÖLÜM ON YEDİ

Stevie Rae

Stevie Rae şiirin ne anlama geldiğinden tamamen emin değildi ama Kramisha'nın haklı olduğundan emindi. Gerçeği yok saymaktan vazgeçmeli ve bir değişiklik yapmalıydı. İşin zor kısmı, bir şeyleri değiştirmek bir yana, artık gerçeği bulabileceğinden emin değildi. Kafasını eğip şiire baktı. Gece görüşü o kadar iyiydi ki kampüsün Utica Caddesi tarafını ve okulun girişine çıkan yan yolu çevreleyen yaşlı iğneli meşe ağaçlarının altındaki karanlıktan çıkmak ihtiyacı bile duymamıştı.

Üç satırlık şiiri tekrar okurken, "Haiku her zaman lanet derecede kafa karıştırıcı oluyor," diye mırıldandı.

Kalbine söylemelisin ki
Sırlar pelerini, boğuyor
Özgürlük: seçmesi ondan

Rephaim hakkındaydı. Ve Stevie Rae. Yine. Stevie Rae poposunu büyük ağacın dibine bıraktı ve meşenin yaydığı güç duygusundan huzur bularak sırtını pütürlü kabuğuna yasladı. *Kalbime söylemem gerek ama ona ne söyleyeceğim. Ve bu sırrı saklamanın beni boğduğunu biliyorum ama Rephaim'den bahsedebileceğim kimse yok. Özgürlük, seçmesi ondan mı? Tabii ki öyle ama babasının onun üstünde öyle güçlü bir etkisi var ki o bunu göremiyor.*

Stevie Rae eski çağdan gelme bir ölümsüz ve onun yarı kuş-yarı ölümsüz oğlunun, temelde, tanıdığı zilyonlarca diğer çocuğun pislik babalarıyla sürdürdükleri tacizci baba/oğul ilişkisinin eski bir çeşidine sahip olmalarının ne kadar ironik olduğunu düşündü. Kalona ona o kadar uzun zamandır bir köle gibi davranıyor ve onu kendisiyle ilgili saçma sapan şeylere inanmaya zorluyordu ki Rephaim bunun ne kadar yanlış olduğunun farkına bile varmıyordu.

Ve tabii ki onun Rephaim'le bulunduğu nokta –ona Aydınlık'ın siyah boğasına vadettiği bir borç yüzünden Damgalanıp bağlanması– da eşit düzeyde acayipti.

Stevie Rae kendi kendine, "Tam olarak bir borç yüzünden değil," diye fısıldadı. Ona, o olaydan çok önce çekilmişti. "Ondan hoş... hoşlanıyorum." Gecenin sessizliğine ve çevrede ağaçların dinliyor olmalarına rağmen, kelimeleri kekeleyerek söylemişti. "Keşke bunun Damgalanmamız yüzünden mi yoksa onun içinde gerçekten sevilmeye değer bir şey, *birisi* olduğu için mi olduğunu bilseydim."

Orada gözlerini başının üstündeki kışla soyunmuş dalların örümcek ağına dikerek öylece oturdu. Ve sonra içini ağaçlara dökmekte olduğu için, "Gerçek şu ki onu bir daha hiç görmemeliyim," diye ekledi. Ejderha'nın, Anastasia'yı öldü-

ren yaratığı kurtarmış ve onunla Damgalanmış olduğunu öğrendiğini hayal etmek bile, kusma isteği uyandırıyordu. "Belki de şiirin özgürlük kısmı onu görmeyi kesmem hâlinde, Rephaim'in gitmeyi seçeceği anlamına geliyor. Belki de, ayrı kalırsak, Damgalanmamız da yok olup gider." Bu düşünce de kusma isteği uyandırmıştı. Suratını astı ve çenesini ellerine yaslayarak, "Keşke birisi bana ne yapacağımı söyleseydi," dedi.

Gece esintisi, âdeta cevaplar gibi, hıçkıran birisinin sesini ona ulaştırmıştı. Stevie Rae kaşlarını çatarak ayağa kalktı, kafasını uzattı ve dinledi. Evet, kesinlikle biri böğürerek ağlıyordu. Sesi takip etmeyi gerçekten istemiyordu. Aslında, yakın zamanda gereğinden fazla böğürerek ağlama görmüştü ama bu hıçkırıklar o kadar iç parçalayıcı ve o kadar hüzünlüydüler ki duymazdan gelemedi. Bu doğru olmazdı. Bu yüzden ağlama sesinin onu okulun ana girişini oluşturan siyah demir kapıyla son bulan küçük yola yönlendirmesine izin verdi.

Önce ne gördüğünü anlamadı. Evet, ağlayan kişinin bir kadın olduğunu görebilmişti ve Gece Evi'nin kapısının dışındaydı. Stevie Rae yaklaştıkça, kadının kapının önünde, hemen sağ tarafında diz çökmüş olduğunu daha iyi görebiliyordu. Kadın, plastik pembe çiçekler ve yeşilliklerden yapılma büyük bir cenaze çelengini taş sütuna yaslamıştı. Önüne yeşil bir mum yakmıştı ve ağlamaya devam ederken çantasından bir resim çıkarıyordu. Stevie Rae'nin gözleri, kadın, resmi öpmek için dudaklarına götürünce yüzüyle buluştu.

"Anne!"

Bu kelimeyi sadece fısıldamıştı ama annesinin kafası hızla kalktı ve gözleri onu derhâl buldu.

"Stevie Rae? Bebeğim?"

Annesinin sesini duyunca, Stevie Rae'nin midesinde oluşmakta olan düğüm birden çözülüverdi ve hızla kapıya koştu. Annesine ulaşmaktan başka hiçbir şey düşünmeden, taş duvarı kolayca aştı ve diğer tarafa indi.

Annesi bu kez soran bir fısıltıyla, "Stevie Rae?" diye tekrarlamıştı.

Konuşmayı imkânsız bulan Stevie Rae başını sallayınca gözlerinde birikmeye başlayan yaşlar taşıp yüzünden aşağı döküldü.

"Ah, bebeğim. Seni bir kez daha görebildiğim için o kadar sevindim ki." Annesi, ağlamasına son vermek için bariz bir çaba harcayarak, bir elinde sıkı sıkı tuttuğu eski moda kumaş bir mendille yüzünü kuruladı. "Tatlım, olduğun yerde mutlu musun?" Cevabını beklemek için duraksamadan konuşmaya devam etti ve ezberlemeye çalışır gibi Stevie Rae'nin yüzüne baktı. "Seni o kadar çok özlüyorum ki. Daha önce gelmek ve senin için bu çelengi ve mumu ve bu gerçekten şirin sekizinci sınıf resmini bırakmak istedim ama fırtınadan dolayı buraya ulaşamadım. Sonra yollar açılınca, kendimi bir türlü ikna edemedim, çünkü burayı ziyaret etmek ve bütün bunları bırakmak son noktayı koyacaktı. Gerçekten *ölü* olacaktın." Annesi ölü kelimesini telaffuz edemeyerek dudaklarını oynatmakla yetinmişti.

"Ah, anne! Ben de seni çok özledim!" Stevie Rae kendini annesinin kollarına attı ve yüzünü annesinin kabarık paltosuna gömdü ve ev kokusunu içine çekerek, hüngür hüngür ağladı.

"Dur, dur, tatlım. İyi olacak. Göreceksin. Her şey yoluna girecek." Stevie Rae'nin sırtını okşayıp sıvazladı ve onu sıkıca kucakladı.

Nihayet, saatler kadar uzun gelen bir sürenin sonunda, Stevie Rae kafasını kaldırıp annesine bakabildi. Virginia "Ginny" Johnson gözyaşlarının arasından gülümsedi ve kızını önce alnından, sonra hafifçe dudaklarından öptü. Sonra paltosunun cebini karıştırdı ve düzgün biçimde katlı duran ikinci bir mendil çıkardı. "Bir taneden fazla getirmem iyi olmuş."

"Teşekkürler, anne. Sen her zaman hazırlıklısındır." Stevie Rae sırıttı ve yüzünü silip sümkürdü. "Yanında çikolata parçacıklı kurabiyelerden hiç yoktur, değil mi?"

Annesi kaşlarını çattı. "Bebeğim, nasıl yiyebilirsin ki?"

"Her zamanki gibi ağzımla."

"Bebeğim," derken annesi kafası iyice karışmış gibi görünüyordu. "*Ruhlar âleminden iletişim kuruyor* olman umurumda değil." Anne Johnson ilk kısmı sesinde bir vu-vu tonlaması ve elleriyle mistik bir jest yapma girişimi eşliğinde söylemişti. "Kızımı yeniden görebildiğim için çok memnunum. Senin bir hayalet –hele gerçek gözyaşları dökebilen ve yemek yiyebilen bir hayalet– falan olmana alışmamın bir saniyemi alacağını itiraf etmem gerek. Sadece hiç mantıklı gelmiyor."

"Anne, ben bir hayalet değilim."

"Yoksa bir tür görüntü falan mısın? Yine de bebeğim, benim için bir önemi yok, ben seni yine de severim. Eğer dadanmak istediğin yer burasıysa, buraya gelip seni bol bol ziyaret ederim. Sadece bilmek için soruyorum."

"Anne, ben ölü değilim. Yani, artık."

"Bebeğim yoksa paranormal bir tecrübe mi yaşadın?"

"Anne, en ufak bir fikrin yok."

Anne Johnson, "Ve ölü değilsin," dedi. "Hem de hiç?"

"Hayır ve nedenini gerçekten bilmiyorum. Ölmüşüm gibi göründü ama sonra geri geldim ve şimdi bu var." Stevie Rae yüzünü çevreleyen, asmalar ve yapraklardan oluşan kırmızı dövmeyi işaret etti. "Öyle görünüyor ki ben ilk Kırmızı vampir yüksek rahibesiyim."

Anne Johnson ağlamayı bırakmıştı ama Stevie Rae'nin açıklaması karşısında yaşlar yeniden gözlerine doldu ve bir kez daha taştılar. Hıçkırıklar arasında "Ölü değil..." diye fısıldadı. "Ölü değil."

Stevie Rae yenide annesinin kollarının arasına girdi ve onu iyice sıktı. "Gelip sana söylemediğim için özür dilerim. İstedim. Gerçekten, gerçekten istedim. Sadece, şey, ölümden geri döndüğümde, başlangıçta kendimde değildim. Ve sonra okulda kıyamet koptu. Okuldan ayrılamadım ve seni sadece arayamazdım. Demek istediğim, insan annesini nasıl arar ve 'Selam, sakın kapatma. Gerçekten benim ve artık ölü değilim,' diyebilir ki. Sanırım ne yapmam gerektiğini bilemedim." Gözlerini yumarak ve annesine var gücüyle sarılarak, "Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

"Hayır, hayır, sorun değil. Hiç sorun değil. Önemli olan tek şey burada ve iyi olman." Annesi gözyaşlarını kurularken kızına baştan ayağa bakabilmek için Stevie Rae'yi üzerinden kaldırdı. "İyisin değil mi, bebeğim?"

"İyiyim, anne."

Anne Johnson uzanıp kızının çenesini tuttu ve onu kendine bakmaya zorladı. Başını salladı ve o tanıdık ve sert anne sesiyle, "İnsanın annesine yalan söylemesi hiç hoş değildir," dedi.

Stevie Rae ne diyeceğini bilemedi. İçindeki sırlar, yalanlar ve özlem barajı yıkılmaya başlarken, annesine bakakaldı.

Anne Johnson kızının ellerini, iki eliyle tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Buradayım. Seni seviyorum. Anlat bana, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Kötü," dedi Stevie Rae. "Gerçekten kötü."

Annesinin sesi sevgi ve sıcaklıkla doluydu. "Bebeğim, hiçbir şey ölmen kadar kötü olamaz."

Stevie Rae'ye karar aldıran bu oldu, annesinin şartsız sevgisi. Derin bir nefes aldı ve nefesini bırakırken, "Bir canavarla Damgalandım, Anne," dedi. "Yarı insan yarı kuş bir canavarla. Kötü şeyler yaptı. Gerçekten kötü şeyler. İnsan bile öldürdü."

Anne Johnson'un yüz ifadesi değişmemişti ama Stevie Rae'ninkileri tutan elleri daha da sıkılaştı. "Bu yaratık burada mı? Tulsa da?"

Stevie Rae başını evet der gibi salladı. "Gerçi saklanıyor. Gece Evi'ndeki kimsenin ikimizden haberi yok."

"Zoey'nin bile mi?"

"Hayır, özellikle Zoey'nin. Gerçekten dehşete kapılır. Lanet olsun, anne, kimin haberi olsa, dehşete kapılır. Sonunda ortaya çıkacağımı biliyorum. Bu olmak zorunda ve ne yapacağımı bilmiyorum. Herkes benden nefret edecek. Kimse anlamayacak."

"*Herkes* senden nefret etmeyecek, bebeğim. Ben etmiyorum."

Stevie Rae iç geçirdi ve gülümsedi. "Ama sen benim annemsin. Beni sevmek senin işin."

"Seni sevmek arkadaşlarının da işi. Tabii gerçek arkadaşlarsa." Anne Johnson duraksadı ve sonra yavaşça sordu: "Bebeğim, bu yaratığın senin üstünde bir şeyi var mı? Demek is-

tediğim, vampir usullerini pek bilmiyorum ama bir vampirle Damgalanmanın ciddi bir şey olduğunu herkes bilir. Seni bir şekilde onunla Damgalanmaya zorladı mı? Eğer olan buysa, okula gidebiliriz. Anlamak zorundalar ve ondan kurtulmanın bir yolunu mutlaka biliyorlardır."

"Hayır, anne. Rephaim'le hayatımı kurtardığı için Damgalandım."

"Yani seni ölümden o mu döndürdü?"

Stevie Rae başını salladı. "Hayır, ölümden nasıl döndüğümden emin değilim ama Neferet'le bir alakası var."

"O zaman ona teşekkür etmeliyim. Belki de ben..."

"Hayır, anne! Okuldan ve Neferet'ten uzak durman gerek. Her ne yaptıysa, iyi olduğu için yapmadı. İyiymiş gibi davranıyor ama tam aksi."

"Ya Rephaim dediğin şu yaratık?"

"Uzunca bir süre Karanlık'ın tarafındaymış. Babası ciddi anlamda kötü haber demek ve oğlunun kafasını karıştırmış."

Anne Johnson, "Ama yine de senin hayatını kurtarmış?" diye sordu.

"İki kez, anne. Ve yine olsa, yine yapar. Yapacağını biliyorum."

"Bebeğim iki soruma cevap vermeden önce iyi düşün."

"Tamam, anne."

"Öncelikle, onda iyilik görüyor musun?"

"Evet." Stevie Rae hiç tereddütsüz cevap vermişti. "Gerçekten görüyorum."

"İkincisi, senin canını yakar mı? Onun yanında güvende misin?"

"Anne, beni kurtarmak için, tarif edemeyeceğim kadar korkunç bir canavarla karşı karşıya geldi. Ve bunu yaptığı zaman canavar ona saldırdı ve ona zarar verdi. Çok kötü. Bunu ben incinmeyeyim diye yaptı. Dürüstçe inanıyorum ki, canımı yakmaktansa ölmeyi tercih eder."

"O zaman, benim kalbimden seninkine, gerçek şu. Nasıl bir insan ve kuş karışımı olabildiğini anlayamıyorum ama bu deliliği seni kurtardığı ve ona bağlandığın için, bir kenara koyuyorum. Bu, şu anlama geliyor, tatlım, geçmişindeki kötü şeyler ve seninle farklı bir gelecek arasında seçim yapması gerektiğinde, eğer gerçekten güçlüyse, seni seçecektir."

"Ama arkadaşlarım onu kabul etmezler ve daha kötüsü, vampirler onu öldürmeye çalışırlar."

"Bebeğim, eğer Rephaim söylediğin kötü şeyleri yapmışsa ve sana inanıyorum, o zaman ödemesi gereken bedeller var demektir. Bunu yapacak olan o, sen değilsin. Senin unutmaman gerekense şu: Hareketlerini kontrol edebileceğin tek kişi sensin. Sen doğru olanı yap, bebeğim. Bu konuda her zaman iyi oldun. Kendinin olanı koru. İnandığın şeyler için diren. Yapabileceğin tek şey bu. Ve eğer bu Rephaim yanında olursa, olacaklar karşısında çok şaşırabilirsin."

Stevie Rae gözlerinin yeniden yaşardığını hissedebiliyordu. "Gelip senin görmem gerektiğini söylemişti. O annesini hiç tanımamış. Babasının tecavüzüne uğramış ve Rephaim doğunca ölmüş. Ama uzun zaman önce bana seni görmenin bir yolunu bulmam gerektiğini söyledi."

"Bebeğim bir canavar bunu asla söylemez."

"O bir insan değil, anne." Stevie Rae annesinin ellerini o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları uyuşmuştu. Fakat onu bırakamazdı. Hiç bırakmak istemiyordu.

"Stevie Rae, artık sen de bir insan değilsin. Ve bu benim için zerre kadar fark etmiyor. Bu Rephaim denen çocuk senin hayatını kurtarmış. İki kez. Bu yüzden kısmen gergedan olsa ve alnından bir boynuz çıksa bile umurumda değil. Kızımı kurtarmış; onu bir dahaki görüşünde bunun için onu sıkıca kucakladığımı söyle."

Zihninden annesinin Rephaim'i kucaklayışını canlandıran Stevie Rae'nin ağzından bir kıkırtı kaçtı. "Söylerim."

Anne Johnson'un yüzü ciddi bir ifadeyle sertleşti. "Biliyorsun, herkese onun hakkında ne kadar çabuk açılırsan, o kadar iyi olur. Tamam mı?"

"Biliyorum, deneyeceğim. Şu anda çok şey oluyor ve bunu insanların üstüne atmam için hiç doğru bir zaman değil."

"Gerçek için zaman hep doğrudur," dedi Anne Johnson.

"Ah, anne, kendimi bu karmaşaya nasıl soktum hiç bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun, bebeğim. Ben orada bile değildim ama bu yaratıkta senin içine işleyen bir şey olduğunu söyleyebilirim. Ve o şey, sonunda onun kurtuluşu olabilir."

"Sadece yeterince güçlüyse," dedi Stevie Rae. "Ve öyle olup olmadığını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla daha önce babasına hiç kafa tutmamış."

"Babası onunla olmanı onaylar mı?"

Stevie Rae homurdandı. "Asla."

"Ama o senin hayatını iki kez kurtardı ve seninle Damgalandı. Bebeğim, bana sorarsan, babasına bir süredir kafa tutuyor zaten."

"Hayır, bütün bunları, şey, şöyle diyelim, babası ülke dı-

şındayken yaptı. Şimdi geri döndü ve Rephaim, yeniden onun istediklerini yerine getirme işine döndü."

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Bugün bana..." Stevie Rae'nin sözü havada kaldı ve gözleri iri iri açıldı.

Annesi gülümsedi ve başını salladı. "Gördün mü?"

"AmanTanrıçam! Haklı olabilirsin!"

"Tabii ki haklıyım. Ben senin annenim."

"Seni seviyorum, anne," dedi Stevie Rae.

"Ve ben de seni seviyorum, bebek kızım."

BÖLÜM ON SEKİZ

Rephaim

Kalona, Mayo'nun çatı terasında bir ileri bir geri gidip gelirken, "Bunu yapacağına inanamıyorum," dedi.

"Bunu gerekli olduğu, zamanı geldiği ve yapılacak doğru şey olduğu için yapacağım!" İçinden patlıyormuş gibi konuşurken, Neferet'in sesinin temposu yükselmişti.

"Yapılacak *doğru* şey mi? Aydınlık'ın bir yaratığıymışsın gibi mi?" Rephaim kelimelere mâni olamadığı gibi, sesinin kuşkuludan farklı çıkmaya terbiye edememişti.

Neferet hızla ona döndü. Elini kaldırdı. Rephaim, kadının etrafında, teninin içine emilen, orada kıpırdanan güç ipliklerini görebiliyordu. Bu görüntü, Karanlık ipliklerin korkunç dokunuşunu hatırlamasına ve midesinin kasılmasına neden olmuştu. Otomatik olarak, Neferet'ten bir adım uzaklaştı.

"Yoksa beni sorguluyor musun, kuş yaratığı?" Neferet, Karanlık'ı onun üstüne savurmaya hazırlanır gibi görünüyordu.

"Rephaim seni sorgulamıyor, tıpkı benim de sorgulamadığım gibi." Babası, Neferet'e yaklaşıp Tsi Sgili'yle oğlunun arasına girerken otoritenin sakin sesiyle konuşmaya devam etti. "İkimiz de sadece şaşırdık."

"Zoey ve müttefiklerinin benden en son bekleyecekleri şey bu. Her ne kadar bu düşünce beni hasta etse de kendimi geçici bir süre için küçülteceğim. Bunu yaparak Zoey'i iktidarsız kılacağım. Bana karşı tek söz fısıldayacak olursa, gerçekten de huysuz bir çocuk olduğunu ifşa etmiş olacak."

Rephaim, "Oysa ben onu küçük düşürmektense, yok etmeyi tercih edeceğini düşünürdüm," dedi.

Neferet ona dudak büktü ve tam bir aptalla konuşur gibi konuştu. "Bu akşam onu öldürmeye muktedirim ama nasıl kurgularsam kurgulayayım, adım olaya mutlaka karışacaktır. Yüksek Konsey'deki o bunaklar bile buraya gelmeye –beni izlemeye ve planlarıma müdahale etmeye– mecbur kalırlar. Hayır, buna hazır değilim ve hazır olana kadar Zoey Kızılkuş'un ağzının kapanmasını ve yerine oturtulmasını istiyorum. O sadece bir çaylak ve şu andan itibaren çaylak muamelesi görecek. Ve Zoey'nin icabına bakarken o küçük arkadaş gurubunu –özellikle kendini ilk Kırmızı yüksek rahibe addedeni– yeniden bir ziyaret edeceğim." Neferet'in kahkahası alaycıydı. "Stevie Rae? Yüksek rahibe ha? Onun gerçekten ne olduğunu ortaya çıkarmak niyetindeyim."

Her ne kadar sesinin seviyesini kontrol etmeyi ve yüz ifadesini olabildiğince anlamsız kılmayı başarsa da Rephaim, "Neymiş peki?" diye sorma ihtiyacı duydu.

"O Karanlık'ı tanımış, hatta kucaklamış bir vampir."

"Ama sonunda Aydınlık'ı seçti," dedi Rephaim ve Nefe-

ret'in gözlerinin kısıldığını görünce çok hızlı konuştuğunu fark etti.

"Ancak Karanlık'ın ona dokunmuş olması gerçeği, onu sonsuza dek değiştirir," dedi Kalona.

Neferet, Kalona'ya tatlı tatlı gülümsedi. "Çok ama çok haklısın, refakatçim."

"Karanlık'ın dokunuşunu tanımak, Kırmızı üzerinde güçlendirici bir etki yaratmış olamaz mı?" Rephaim kendini sormaktan alıkoyamamıştı.

"Tabii ki güçlendirdi. Kırmızı, genç ve tecrübesiz olsa da güçlü bir vampir. Zaten bu yüzden bize çok faydalı olabilir ya," dedi Kalona.

"Ben Stevie Rae'de küçük dostlarına gösterdiğinden daha fazlası olduğuna inanıyorum. Onu Karanlık'ta gördüm. Orada coşmuştu," dedi Neferet. "Ben derim ki onu izlemeli ve o *parlak ve masum* dış görüntüsünün altında ne olduğunu görmeliyiz." Neferet iki kelimeyi alaycı bir tavırla telaffuz etmişti.

Rephaim, "Nassssıl istersen," dedi. Neferet'in neden olduğu nefretin onu bir hayvan gibi tıslamaya itmesinden tiksinmişti.

Neferet ona dik dik baktı. "Sende bir değişiklik hissediyorum."

Rephaim kendini sabit bir şekilde Neferet'in gözlerine bakmaya zorladı. "Babamın yokluğunda, ölüme ve Karanlık'a önceki hayatımda hiç olmadığım kadar yaklaştım. Bende bir değişiklik hissediyorsan belki bu yüzdendir."

"Belki de," dedi Neferet ağır ağır. "Belki de değildir. Acaba babanın ve benim Tulsa'ya dönmemizden tam olarak hoşnut olmadığından şüphelenmem neden acaba?"

Rephaim, Tsi Sgili'nin bedeninden çağlayan nefret ve öfkeyi görmemesi için hiç kıpırdamadan durdu. "Ben babamın gözde oğluyum. Her zamanki gibi, yanında duruyorum. Benden uzak olduğu günler, hayatımın en karanlık günleriydi."

"Gerçekten mi? Senin için ne korkunç," dedi Neferet alaycı bir sesle. Sonra, onu başından savar gibi Kalona'ya döndü. "*Gözde* oğlun bana şunu hatırlattı: Çocukların dediğin yaratıkların geri kalanı nerede? Herhâlde bir avuç çaylak ve rahibe onları öldürmeyi başaramamışlardır."

Kalona'nın çenesi kasıldı, gevşedi ve gözleri kehribar rengiyle parladı. Rephaim babasının öfkesini kontrol etmeye çalıştığını fark edince, hızlı hızlı, "Hayatta kalan kardeşlerim var," dedi. "Sen ve babam sürülürken, kaçtıklarını gördüm."

Neferet'in gözleri kısıldı. "Ben artık *sürgünde* değilim."

Rephaim, *artık*, diye düşündü ve Neferet'e gözünü bile kırpmadan baktı. *Ama bir avuç çaylak ve rahibe bunu bir kez başardılar.*

Kalona, Neferet'in dikkatini bir kez daha Rephaim'den uzaklaştırdı. "Diğerleri Rephaim gibi değiller. Şehirde fark edilmeden saklanabilmek için yardıma ihtiyaçları var. Medeniyetten uzakta yuva kurabilecekleri güvenli bir yerler bulmuş olsalar gerek." Konuşurken, öfkesi sözcüklerin yüzeyinin altından sadece köpürmekle kalıyor ama kaynamıyordu; ancak Rephaim, Neferet'in ne kadar körleştiğini düşündü. Eski çağlardan gelme bir ölümsüze, gazabının bedelini ödemek zorunda kalmadan sürekli olarak eziyet edebilecek kadar kudretli olduğuna gerçekten inanıyor muydu?

"Neyse, biz döndük. Onlar da burada olmalılar. Onlar hilkat garibeleri ama kendilerine göre faydaları var. Gün ışığında, orada yatak odamdan uzakta kalabilirler." Gösterişli

çatı katı dairesini işaret etti. "Geceleri de burada takılıp emirlerimi bekleyebilirler."

"*Benim* emirlerimi demek istiyorsun." Kalona sesini yükseltmemişti ama sesinde gümbürdeyen güç, Rephaim'in kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. "Oğullarım sadece bana itaat ederler. Kan, sihir ve zaman aracılığıyla bana bağlılar. Onları sadece ben kontrol ederim."

"O zaman sanırım, onları buraya getirmeyi de kontrol edebilirsin."

"Evet."

"Ya onları buraya çağır ya da Rephaim'i onları buraya gütmeye gönder ya da her ne yapmak istiyorsan, onu yap. Her şeyi benim halletmem beklenemez."

Kalona, Rephaim'in daha önceki cümlesini tekrar ederek, "Nasıl istersen," dedi.

"Şimdi, sen Zoey Kızılkuş'u bu âleme geri dönmekten alıkoyamadığın için, kendimi bir okul dolusu düşük seviyeli varlık önünde küçültmeye gideceğim." Gözleri yeşil buza dönmüştü. "Ve şimdi *senin* sadece *bana* itaat etmenin nedeni de bu. Döndüğümde burada ol." Neferet terastan ayrıldı. Uzun pelerini arkasından çarptığı kapıya takılmalıydı ama pelerin son anda kıpırdandı ve Tsi Sgili'nin vücuduna daha yakın sekerek bileklerinin etrafına yapışkan bir katran birikintisi gibi dolandı.

Rephaim yüzünü asırlardır sadakatle hizmet ettiği babasına döndü. "Seninle böyle konuşmasına nasıl izin veriyorsun? Seni böyle kullanmasına? Kardeşlerime hilkat garibeleri dedi ama aslında canavar olan kendisi." Rephaim, babasıyla bu şekilde konuşmaması gerektiğini biliyordu ama elinde

değildi. Mağrur ve güçlü Kalona'ya bu şekilde, bir hizmetkâr gibi emir yağdırılması dayanılmazdı.

Kalona ona doğru yaklaşırken, Rephaim kendini gelecek aksiliğe hazırladı. Babasının gazabının zincirlerinden boşandığını daha önce görmüştü ve ne beklemesi gerektiğini biliyordu. Kalona iri kanatlarını açtı ve oğluna tepeden baktı, ancak Rephaim'in beklediği darbe gelmedi. Aksine babasının gözlerine bakınca, orada umutsuzluk ve öfke gördü.

Kalona düşmüş bir tanrı gibi, "Sen de mi," dedi. "Onun saygısızlığını ve sadakatsizliğini bekliyordum; o beni özgür bırakmak için bir tanrıçaya ihanet etti. Fakat sen, beni karşına alacağını hiç düşünmemiştim."

Rephaim zihninden Stevie Rae'yle ilgili bütün düşünceleri uzaklaştırarak, "Baba, ben seni karşıma almadım," dedi. "Ben sadece sana karşı davranış biçimine dayanamıyorum."

"Bu yüzden o melun yemini kırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor." Kalona sözsüz bir bunalma sesi çıkardı ve parmaklıklı taş korkuluğa yürüdü ve geceye baktı. "Eğer Nyx, Stark'la mücadeleden uzak dursaydı, o zaman Stark ölü kalırdı ve içimden biliyorum ki Zoey, iki âşığı ölmüşken, asla bu âleme ve bedenine dönecek gücü bulamazdı."

Rephaim babasının peşinden korkuluğa gitti. "Ölü mü? Stark'ı Öteki Âlem'de öldürdün mü?"

Kalona bir homurtu çıkardı. "Tabii ki o çocuğu öldürdüm. O ve ben savaştık. Bir koruyucu olmayı ve büyük koruyucu kılıcını kullanmayı başarsa bile beni alt etmesi imkânsızdı."

"Nyx, Stark'ı diriltti mi?" Rephaim hayret içindeydi. "Ama tanrıça insan tercihlerine müdahale etmez ki. Zoey'i sana karşı savunmak, Stark'ın *tercihiydi.*

"Stark'ı Nyx diriltmedi, ben dirilttim."

Rephaim şoke içinde gözlerini kırpıştırdı. "Sen mi?"

Kalona başını salladı ve her kelimeyi gırtlağından zorlayarak çıkarıyormuş gibi sıkıntılı bir sesle konuşurken, oğlunun bakışlarına karşılık vermeden, göğe bakmaya devam etti. "Stark'ı öldürdüm. Zoey'nin geri çekileceğini ve savaşçısının ve eşinin ruhlarıyla birlikte Öteki Âlem'de kalacağını sandım. Ya da belki de ruhu sonsuza dek parçalanacak ve o avare bir Caoinic Shi olacaktı." Kalona duraksadı ve ekledi. "Gerçi ona bu ikinci seçeneği dilemezdim. Ondan Neferet gibi nefret etmiyorum."

Rephaim'e babası ondan ziyade, kendi kendisiyle konuşuyor gibi gelmişti. Bu yüzden Kalona sessizleşince o da sessizleşti ve müdahale etmek istemeyerek, devam etmesini sabırla bekledi.

"Zoey beklediğimden daha güçlü." Kalona geceyle konuşmaya devam ediyordu. "Geri çekilmek ya da parçalanmak yerine, saldırıya geçti." Kanatlı ölümsüz hatırlayarak kendi kendine güldü. "Beni kendi mızrağımla şişledi ve sonra Stark'ın hayatına, sevgilisini öldürerek borçlandığım canı ödemek üzere geri dönmemi emretti. Tabii ki reddettim."

Rephaim sessiz kalmayı başaramayarak, "Fakat can borçları güçlü şeylerdir," deyiverdi.

"Doğru ama ben güçlü bir ölümsüzüm. Ölümlüleri yöneten sonuçlar beni ilgilendirmez."

Rephaim'in düşünceleri, soğuk bir rüzgâr gibi zihninde fısıldıyordu. *Belki de yanılıyor. Belki de babama olanlar kendini ödemek için fazla güçlü gördüğü bedellerin bir kısmı.* Ama Rephaim, Kalona'yı düzeltmemesi gerektiğini bildiği için basit-

çe, "Zoey'i reddettin ve sonra ne oldu?" diye sormakla yetindi.

"Nyx oldu," dedi Kalona buruk bir sesle. "Çocuk gibi bir yüksek rahibeyi reddedebilirdim. Ama bir tanrıçayı reddedemezdim. Tanrıçayı asla reddedemezdim. Stark'a bir ölümsüzlük nefesi üfledim. Hayatta kaldı. Zoey bedenine döndü ve savaşçısını da Öteki Âlem'den kurtarmayı başardı. Ve ben tamamen deli olduğuna inandığım bir Tsi Sgili'nin kontrolü altındayım." Kalona, Rephaim'e baktı. "Bu bağı bozmazsam, beni de yanında deliliğe çekebilir. Karanlıkla yüzyıllar boyunca bu kadar hissetmediğim bir bağlantısı vardı. Bu baştan çıkarıcı ve tehlikeli olduğu kadar güçlü."

"Zoey'i öldürmelisin." Rephaim kelimeleri ağır ağır, duraksayarak ve her hece için kendinden nefret ederek telaffuz etmişti; çünkü Zoey'nin ölümünün Stevie Rae'ye yaşatacağı acıyı biliyordu.

"Tabii ki bunu çoktan dikkate aldım." Kalona duraksayınca, Rephaim nefesini tuttu. "Ve Zoey Kızılkuş'u öldürecek olursam bu Nyx'e açık bir hakaret olur. Asırlardır Tanrıça'ya hizmet etmiyorum. Onun affedilmez..." Kalona bu kez kelimelerle mücadele ederek duraksadı. "... bulacağı şeyler yaptım. Ama hiçbir zaman onun hizmetindeki bir rahibenin canını almadım."

Rephaim, "Nyx'ten korkuyor musun?" diye sordu.

"Sadece bir aptal bir tanrıçadan korkmaz. Her ne kadar Tsi Sgili bunu kendine itiraf etmese de, Neferet bile Zoey'i öldürmeyerek Nyx'in gazabından kaçınıyor."

"Neferet, Karanlık'la o kadar şişmiş durumda ki artık sağduyulu düşünemiyor," dedi Rephaim.

"Doğru, fakat sağduyulu olmaması akıllı olmadığı anlamına gelmez. Mesela Kırmızı hakkında doğru olabileceğine inanıyorum. Kırmızı kullanılabilir, hatta seçtiği yoldan döndürülebilir." Kalona omuz silkti. "Ya da Zoey'nin yanında durmaya devam eder ve Neferet karşısına dikilince yok olabilir."

"Baba, ben Stevie Rae'nin sadece Zoey'nin yanında olduğuna inanmıyorum. Bence o Nyx'in yanında da duruyor. Nyx'in ilk kırmızı yüksek rahibesinin Tanrıça için özel olacağını ve bu yüzden Zoey gibi dokunulmaması gerektiğini farz etmek mantıklı mı?"

"Kelimelerindeki geçerliliği görüyorum, oğlum." Kalona ağırbaşlı bir onayla kafasını salladı. "Tanrıça'nın yolundan dönmezse, Kırmızı'ya zarar vermem. Eğer Stevie Rae'yi yok ederse, Nyx'in gazabına benim yerime Neferet maruz kalacak."

Rephaim sesinin ve ifadesinin kontrolünü korumayı başardı. "Bu akıllıca bir karar, Baba."

"Tabii ki bir yüksek rahibeyi öldürmeden engellemenin başka yolları var."

Rephaim, "Kırmızı olanı engellemek için ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Neferet onu yolundan sapmaya ikna edene dek, Kırmızı'ya bir şey yapmayı planlamıyorum. Sonrasında ya güçlerini yönlendireceğim ya da Neferet onu yok ederken kenara çekileceğim." Kalona soruyu geçiştirdi. "Ben Zoey'i düşünüyordum. Eğer Zoey, herkesin gözü önünde Neferet'e diklenmeye ikna olursa, Tsi Sgili'nin dikkati tamamen dağılacak. Sen ve ben onunla bağımı bozmaya odaklanabiliriz."

"Ama Neferet'in söylediği gibi, eğer Zoey onun aleyhine konuşursa, bu geceden sonra ihtar alacak ve gözden düşecek. Zoey bunu bilecek kadar bilgedir. Herkesin gözü önünde Neferet'le çarpışmayacaktır."

Kalona gülümsedi. "Ah, fakat ya savaşçısı, koruyucusu, bu dünyada herkesten çok güvendiği tek insan ona Neferet'in kötü eylemlerinin yanına kalmasına izin vermemesi gerektiğini söylerse? Varsayılan bedeller ne olursa olsun, bir yüksek rahibe olarak görevini yerine getirmesi ve Neferet'e cesaretle karşı durması gerektiğini?"

"Stark bunu yapmaz."

Kalona'nın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ruhum Stark'ın bedenine girebiliyor."

Rephaim'in nefesi kesildi. "Nasıl?"

Kalona sırıtmaya devam ederek geniş omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç tecrübe etmedim."

"Yani bu, Rüyalar Âlemi'ne girmekten ve uyuyan bir ruh bulmaktan daha fazlası mı?"

"Çok daha fazlası. Stark tamamen uyanıktı ve Zoey uyuyor olsaydı beni Rüyalar Âlemi'nde A-ya'ya götüreceğine inandığım bir bağı takip ettim. Bu bağlantı beni Stark'a, Stark'ın *içine* götürdü. Bir şey hissettiğine inanıyorum ama ben olduğumu bildiğini sanmıyorum." Kalona düşünürken kafasını yana eğdi. "Belki de ruhumu onunkiyle kaynaştırma becerim, onun içine üflediğim ölümsüzlük nefesinin bir sonucudur."

İçine üflediğim ölümsüzlük... Babasının kelimeleri Rephaim'in zihninde dönüp duruyordu. Orada bir şey vardı, ikisinin de atladıkları bir şey. "Ölümsüzlüğünü bir başkasıyla hiç paylaşmadın mı?"

Kalona'nın gülümsemesi soldu. "Tabii ki hayır. Ölümsüzlüğüm bir başkasıyla isteyerek paylaşacağım bir şey değil."

Ve birden, Rephaim'in düşüncelerinin kıyısında kıpırdanan şey, anlayışa dönüştü. Kalona'nın Öteki Âlem'den döndüğünden beri farklı görünmesine şaşmamak gerekirdi. Şimdi artık her şey bir anlam ifade ediyordu. "Baba! Neferet'e ettiğin yemin tam olarak neydi?"

Kalona oğluna kaşlarını çatarak baktıysa da yeminini tekrar etti. "Yeminli olduğum Nyx'in çaylak yüksek rahibesi Zoey Kızılkuş'u yok etme arayışımda, başarısızlığa uğrarsam, ölümsüz olduğum süre boyunca, Neferet ruhumun üzerine hâkimiyetini korusun."

Rephaim'in bedeninde heyecan akıyordu. "Ve Neferet'in ruhunun üzerinde hâkimiyeti olduğunu nereden biliyorsun?"

"Zoey'i yok etmedim. Üzerimde hâkimiyeti olmalı."

"Hayır, Baba. Ölümsüzlüğünü Stark'la paylaştıysan, artık tamamen bir ölümsüz değilsindir. Tıpkı Stark'ın artık tamamen bir ölümlü olmaması gibi. Yeminin şartları artık yoklar ve hiç olmamışlar. Neferet'e gerçekten bağlı değilsin."

"Neferet'e gerçekten bağlı değil miyim?" Kalona'nın yüz ifadesi kuşkudan şoka ve nihayet sevince kaydı.

"Olduğunu sanmıyorum," dedi Rephaim.

"Emin olmanın bir tek yolu var," dedi Kalona.

Rephaim başını salladı. "Ona açıkça isyan etmelisin."

"Bu, oğlum, büyük bir zevk olacak."

Rephaim babasının kollarını arkaya atıp göğe doğru neşeyle haykırmasını izlerken, bu gecenin her şeyi değiştireceğini biliyordu ve ne olursa olsun Stevie Rae'nin güvende olmasını sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Zoey

"Gerçekten yorgun görünüyorsun." Gözlerinin altındaki koyu renk halkaları giderebilirmişim gibi, Stark'ın yüzüne dokundum. "Uçuşun büyük kısmında uyuduğunu sanıyordum."

Stark avucumu öptü ve kibirli gülümsemesinin bir girişimi gibi görünen bir ifade takındı. "İyiyim. Sadece *jet lag*[5]."

"Daha jetin kapısı açılmadan, nasıl *jet lag* olabilirsin?" Çenemle, inişten sonra bir uçağı açmak için yaptıkları her neyse onu yapmakla meşgul olan vampir hostesi işaret ettim. Bir "huşşş" sesi oldu ve ardından kemer ikaz lambası rahatsız edici derecede yüksek bir *ding! ding!* sesi çıkardı.

Stark kemerini çözerken, "İşte, kapı açıldı," dedi. "Artık *jet lag* olabilirim."

Tamamen saçmaladığını bilerek bileğini tuttum ve koltu-

5 Uzun uçak yolculuklarından sonra zaman farkından doğan uyku düzensizliği ve sersemlik durumu. (ç. n.)

ğunda kalmasını sağladım. "Biliyorsun yolunda gitmeyen bir şeyin olduğunu anlayabiliyorum."

Stark iç geçirdi. "Sadece yeniden kötü rüyalar görmeye başladım, hepsi bu. Ve uyandığım zaman, rüyalarımı gerçekten hatırlayamıyorum bile. Nedense bu en kötü kısmıymış gibi geliyor. Büyük olasılıkla Öteki Âlem'e gitmiş olmanın tuhaf bir yan etkisidir."

"Harika. Sende TSSB var. Biliyordum. Hey, sanırım Gece Evi'nin haber bültenlerinden birinde, Ejderha'nın okul danışmanlarından biri olduğunu okumuştum. Belki onu görebilir ve..."

Stark, "Hayır!" diyerek beni susturdu ve sonra ben kaşlarımı çatınca burnumu öptü. "Endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim. Kötü rüyalarım hakkında Ejderha'yla konuşmaya ihtiyacım yok. Ayrıca TSSB 'nin ne halt olduğunu da bilmiyorum ama kulağa cinsel yolla bulaşan hinoğluhin bir hastalık gibi geliyor."

Elimde değildi. Kıkırdadım. "Hinoğluhin mi? Seoras gibi konuştun."

"Ayh, kadın, o zaman beni ciddiye alsan iyi olur. Kıçını koltuğundan kaldır bakalım."

Yüzümü buruşturdum ve kafamı salladım. "Sakın. Bana. Kadın. Deme. Ayrıca, o aksanı bu kadar iyi taklit edebilmen acayip." Gerçi, aptal uçaktan inmek konusunda haklıydı, bu yüzden ayağa kalktım ve Stark'ın el çantamı almasını bekledim. Uçaktan inen rampaya yürürken ekledim. "Ve TSSB, Travma Sonrası Stres Bozukluğu'nun kısaltması."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Semptomlarını *Google*'da arattım ve bu çıktı."

"Ne yaptım dedin?" Öyle yüksek sesle söylemişti ki aplike bir sweatshirt giymiş bir kadın bize küçümseyerek baktı.

"Hişşt." Herkes bizi ağzı bir karış açık izlemeden konuşabilmemiz için kolumu koluna doladım. "Bak, tuhaf davranıyorsun. Yorgun, dalgın, aksisin ve bir şeyleri unutuyorsun. *Google*'da baktım ve TSSB çıktı. Büyük ihtimalle danışmanlık almaya ihtiyacın var."

Bana sen-deli-bir-kadınsın bakışını attı. "Z, seni seviyorum. Hayatımın sonuna kadar seni koruyacak ve yanında olacağım. Ama sağlıkla ilgili ıvır zıvırları *Google*'da aramaktan vazgeçmelisin. Özellikle benim sağlığımla ilgili ıvır zıvırları."

"Ben sadece bilgilenmeyi seviyorum."

"Sen tuhaf sağlık zımbırtılarını *Google*'da arayarak kendi ödünü patlatmayı seviyorsun."

"Yani?"

Bana sırıttı ve bu kez gerçekten kibirli ve şirin görünüyordu. "Yani kabul ediyorsun."

Onu dirseklerken, "İlla ki değil," dedim. Başka bir şey söyleyemedim çünkü hemen ardından mini bir Oklahoma hortumuna kapılmış gibi oldum.

"Zoey! AmanTanrıçam! Seni görmek o kadar güzel ki! Seni deli gibi özledim! İyi misin? Jack olayı korkunç bir şey değil mi?" Stevie Rae bir yandan beni kucaklarken, diğer yandan hem ağlıyor hem de konuşuyordu.

"Ah, Stevie Rae! Ben de seni çok özledim!" Ve sonra ben de onunla hüngür hüngür ağlamaya başladım ve orada, dün-

yamızdaki delice ve yanlış olan her şeyi sadece birbirimize dokunarak daha iyi hâle getirebilirmişiz gibi birbirimize sımsıkı sarılmış hâlde öylece durduk.

Stevie Rae'nin omzunun üstünden Stark'ın orada bize gülümseyerek durduğunu gördüm. Öteki Âlem'den döndüğünden beri kot pantolonunun cebinde taşıdığı seyahat boyu kâğıt mendil paketini çıkarıyordu ve düşündüm ki belki, sadece belki, sevgiye eklenen dokunuş dünyamızdaki *hemen hemen* her şeyi daha iyi kılabilirdi.

Stark'tan mendilleri alırken ve üçümüz kol kola, bizi soğuk Tulsa gecesine püskürten dev dönen kapıdan çıkarken, Stevie Rae'ye, "Haydi," dedim. "Eve gidelim. Yolda beni bekleyen o dev ve pis kokulu kaka yığınını anlatabilirsin."

"Sözlerine dikkat et, *u-we-tsi-a-ge-ya*."

"Büyükanne!" Kendimi Stevie Rae ve Stark'tan çözüp büyükannemin kollarına koştum. Sevginin ve sakinleştirici lavanta kokusunun beni sarmasına izin vererek onu sıkıca kucakladım. "Ah, büyükanne, burada olmana o kadar memnun oldum ki!"

"*U-we-tsi-a-ge-ya*, kızım, dur da yüzüne bakayım." Büyükannem ellerini omuzlarıma koyup beni bir kol mesafesinde tuttu ve yüzüme dikkatle baktı. "Doğruymuş, tek parça hâlinde ve iyisin." Gözlerini yumdu ve omuzlarımı sıkarken, "Yüce Ana, sana şükürler olsun," diye mırıldandı. Sonra bir taraftan kucaklaşırken bir taraftan da kahkahalar attık.

Nihayet kendimi ona sarılmaktan alabilir hâle gelince, "Burada olacağımı nereden bildin?" diye sordum.

Stevie Rae yanımıza gelip büyükannemi kucaklarken, "Süper harika Örümcek hisleriniz mi söyledi?" diye sordu.

Büyükannem, "Hayır," dedi ve dikkatini Stevie Rae'den, ona yukarıdan bakmakta olan Stark'a çevirdi. "Çok daha dünyevi bir şey." Meleklere yakışacak bir gülümsemeyle, "Ya da sanırım çok daha dünyevi *birisi* demeliydim. Gerçi *dünyevi*nin bu yiğit savaşçıdan bahsederken kullanmak için iyi bir kelime olduğundan emin değilim."

"Stark? Büyükannemi sen mi aradın?"

Bana kibirli bir sırıtışla baktı ve, "Evet, soyadı Kızılkuş olan bir başka güzel kadını arama bahanesini kaçırmak istemedim," dedi.

"Gel buraya, baştan çıkarıcı," dedi büyükannem.

Stark, büyükannemi kırılıp kırılmayacağından emin olamıyormuş gibi dikkatle kucaklarken kafamı salladım. *Büyükannemi aramış ve uçağımızın ne zaman ineceğini haber vermişti.* Stark'ın gözleri büyükannemin omzu üstünden benimkilerle buluştu. Ona sessizce dudaklarımı oynatarak, *"Teşekkürler,"* dedim. Sırıtışı daha da büyüdü.

Sonra büyükannem bir kez daha yanıma gelip elimi tutmuştu.

"Hey, neden sen ve büyükannen konuşurken biz Stevie Rae'yle gidip arabayı almıyoruz?"

Daha ben başımla "evet" onayı verme fırsatı bulamadan ikisi de gitmişler ve büyükannem ve beni yakınlarda boş bir bank bulmaya bırakmışlardı. Bir saniye hiçbir şey söylemeden oturduk. Sadece el ele tutuşup birbirimize baktık. Büyü-

kannem hassas hareketlerle gözyaşlarımı silene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Bize döneceğini biliyordum," dedi.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Ve seni..."

Büyükannem beni susturdu. "Şişşt. Özürlere gerek yok. Sen elinden geleni yaptın ve senin en iyin benim için her zaman yeterince iyi oldu."

"Güçsüzdüm, Büyükanne. Hâlâ da güçsüzüm," dedim dürüstçe.

"Hayır, *u-we-tsi-a-ge-ya*, gençsin, hepsi bu." Yüzüme usulca dokundu. "Heath'in için çok üzgünüm. O genç adamı özleyeceğim."

"Ben de." Yeniden ağlamaya başlamamak için gözlerimi kırpıştırıp duruyordum.

"Ama siz ikinizin birbirinizi yine tanıyacağınızı biliyorum. Belki bu hayatta, belki bir sonrakinde."

Başımı eğdim. "Öteki Âlem'in bir sonraki âlemine geçmeden önce, Heath de böyle söyledi."

Büyükannemin gülümsemesi dingindi. "Öteki Âlem, kalp kırıcı şartlar altında olduğunu biliyorum ama oraya yolculuk edip geri dönmene izin verilmesiyle büyük bir armağan bahşedilmiş oldun."

Sözleri beni düşündürdü, gerçekten düşündürdü. Gerçek dünyaya döndüğümden beri yorgun ve üzgün ve kafası karışmış ve son olarak Stark'la hoşnut ve âşıktım. "Ama minnettar değildim," farkına varırken sözcükleri yüksek sesle telaffuz etmiştim. "Bana verilen hediyeyi anlamamışım." Kafama

bir şaplak indirmek istiyordum. "Ben berbat bir yüksek rahibeyim, büyükanne."

Büyükannem güldü. "Ah, Zoeykuş, bu doğru olsaydı kendini sorgulamaz ya da hataların için kendine sitem etmezdin."

Homurdandım. "Yüksek rahibelerin hata paylarının olduğunu hiç sanmıyorum."

"Tabii ki var. Yoksa nasıl öğrenip büyüyebilirler ki?"

Yaklaşık bir zilyon metre büyümeme yetecek kadar hata yaptığımı söylemeye hazırlandım ama büyükannemim kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordum. İç geçirdim ve "Bir yığın kusurum var,"dedim.

"Bunu bilge bir kadın idrak edebilir." Hüzün gülümsemesini soldurmuştu. "Annenle aranızdaki kilit farklardan biri bu."

"Annem." Bir kez daha iç geçirdim. "Son zamanlarda onu düşünür oldum."

"Ben de öyle. Son birkaç gündür Linda zihnime çok yakındı."

Büyükanneme kaşlarımı kaldırarak baktım. Genelde birisinin "onun zihnine yakın olması" o kişiye bir şeyler olduğu anlamına gelirdi. "Ondan haber alıyor musun?"

"Hayır, ama yakında alacağıma inanıyorum. Onun için iyi duygular barındır, *u-we-tsi-a-ge-ya*."

"Barındırırım."

O sırada Vosvos'um, parlak camgöbeği mavi boyası ve ışıldayan kromuyla tanıdık ve şirin görünerek aylak aylak yaklaştı.

Büyükannem ciddi ve etkin sesiyle, "Okuluna dönsen iyi olur, Zoeykuş. Bu gece orada sana ihtiyaç olacak," dedi.

Ayağa kalktık ve yeniden kucaklaştık. Onu bırakmak için kendimi zorlamam gerekti. "Bu gece Tulsa'da mı kalıyorsun, Büyükanne?"

"Ah, hayır, tatlım. Yapacak çok işim var. Yarın Tahlequah'ta büyük bir Kızılderili toplantısı var ve çok hoş lavanta kesecikleri yaptım." Bana gülümsedi. "Üstlerine boncuklarla kızılkuşlar işledim."

Sırıttım ve ona son bir kez daha sarıldım. "Bana da bir tane ayır, olur mu?"

"Her zaman," dedi. "Seni seviyorum, *u-we-tsi-a-ge-ya*."

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Ve sonra Stark'ın Vosvos'dan atlamasını ve büyükannemi kolundan tutup havaalanının varış terminaliyle kısa süreli park alanı arasındaki kalabalık yolu geçmesine yardım edişini izledim. Arabalardan sakınarak geri yanıma koştu. Benim için arabanın kapısını açınca durdum, elimi göğsüne bastırdım ve gömleğini onu öpebileceğim seviyeye eğilene kadar çektim. Dudaklarına "Sen dünyadaki en iyi savaşçısın," diye fısıldadım.

Gözleri parlayarak, "Evet," dedi.

Kaplumbağamın arka koltuğuna sıkışırken, dikiz aynasında Stevie Rae'nin gözleriyle karşılaştım. "Büyükannemle baş başa kalmama izin verdiğin için sağ ol."

"Hiç sorun değil, Z. Büyükanneni ben de çok seviyorum."

"Evet, ben de," dedim yumuşak bir sesle. Sonra omuz-

larımı dikleştirdim ve tamamen yetkilendirilmiş hissederek söze devam ettim. "Pekâlâ. Haydi, bana okulda beni bekleyen dertlerden bahset."

Stevie Rae sinyal vererek kaldırımdan ayrılırken, "Atlarına sıkı tutun, çünkü ortalığa gerçekten bayağı ateşli bir kargaşa hâkim."

"Sen atlardan hoşlanmazsın ki," dedim.

"Aynen öyle," dedi ki bu tamamen anlamsızdı ama beni güldürmüştü de. Evet, beni bekleyen sıcak bir kaka yığını olsun ya da olmasın, eve döndüğüme gerçekten memnundum.

Stevie Rae, *Jack'in cenaze ateşini yakarken* ne giyeceğime karar vermeme yardım ederken, belki de gazilyonuncu kez, "Yüksek Konsey'in o kadar naif olabileceğine hâlâ inanamıyorum," dedim. Ürperdim.

Afrodit kapıyı çalmadan içeri daldı. Elimde tuttuğum siyah, uzun kollu, yüksek yakalı kazağa ve siyah kot pantolona tek bir bakış attı ve, "Ah, Tanrı aşkına," dedi. "Bunu giyemezsin. Tutuşturacağın cenaze ateşi bir *gey*inki. Damien bir yana, Jack seni bunun içinde görse nasıl yerin dibine geçerdi bilmiyor musun? 1990'ların başındaki bir Anita Blake kaçkınının giysilerine benziyor."

Stevie Rae, "Anita Blake de kim?" diye sordu.

"Tamamen trajik bir moda anlayışını sahip insan soylu bir piliç tarafından yazılan vampir avcısı piliç." Afrodit vücuduna yapışan, birazcık ışıltılı –fakat *David'in Gelinlikleri*'nden çıkma bir balo kıyafetini andıracak kadar değil– safir renkli bir elbise giymişti. Aslında genelde olduğu gibi, muhteşem

ve zarif görünüyordu. Büyük olasılıkla Utica Meydanı'ndaki süper sosyetik Miss Jakcson's'daki şahsi alışverişçisi bu lanet olası şeyi daha dükkâna geldiği anda onun için ayırmış *ve* annesinin platin kredi kartından çekmişti. *Off.* Bunu düşününce başıma sanki bir ağrı giriyordu.

Her neyse, dolabıma doğru yürüdü, kapağı açtı ve gardırobuma küçümseyici bir bakış attıktan sonra, bana ilk Karanlık Kızlar Ritüelim'e katıldığım gece verdiği elbiseyi çıkardı. Siyah, uzun kollu ve (kazak ve kot pantolonunun aksine) insanı olduğundan güzel gösteren bir elbiseydi. Düşük ve yuvarlak yakasının etrafı, dökümlü kolları ve etek ucu, her hareketimde ışıldayan ve boynumda duran Karanlık Kızlar Lideri'nin üçlü ayıyla kusursuz bir uyum sergileyen kırmızı cam boncuklarla işlenmişti. "Bu elbiseyle ilgili hiç güzel anılarım yok," dedim.

"Ya, evet ama senin üstünde güzel duruyor. Uygun. Ve en önemlisi Jack bayılırdı. Hem anneme göre anılar da insanlar gibi değişebilirler, özellikle işin içinde yeterince alkol varsa."

"Bak, Afrodit, sakın bana bu gece içki içeceğini söyleme. Hiç yakışık almaz," dedi Stevie Rae.

"Hayır, ahmak. Ya da en azından sonrasına kadar içmeyeceğim." Afrodit elbiseyi bana doğru attı. "Şimdi bunu üstüne giy ve acele et. İkizler ve Darius birlikte ateşe yürümemiz için Damien'ı buraya getiriyorlar. Bir inek sürüsü dayanışması gösterisi tadında." Stevie Rae'nin araya girmek için ağzını açtığını görünce aceleyle ekledi. "... ki bence bu iyi bir karar. Ah, bu arada selam. Seni ve hastalık hastası erkek arkadaşını gerçek dünyada yeniden görmek çok hoş."

"Tamam, bunu giyerim." Banyomuza daldım, sonra kafamı geri uzatıp Afrodit'in serinkanlı mavi gözlerine baktım. "Ah, ve Stark önce koruyucum ve savaşçım, sonra erkek arkadaşım. Ve hastalık hastası olmadığı kesin. Bunu biliyorsun. Ona ne olduğunu gördün."

Afrodit sessizce homurdandı. "Hah."

Bu kaba sesi duymazdan geldiysem de giyinirken onlarla konuşabilmeye devam edebilmek için kapıyı açık tuttum. Kâhin taşını görünce duraksadım ve onu elbisenin altına sarkıtmaya karar verdim. Bu gece, Skye ve Sgiach'la ilgili soruları cevaplayacak havada olmadığım kesindi. Saçlarımı hızlı hızlı taradım ve "Hey, sizce Neferet ateşi benim tutuşturmamı yüzüme gözüme bulaştırmamı beklediği için mi istiyor?" dedim. Lanet olsun, *ben* yüzüm gözüme bulaştırmayı bekliyordum, o neden beklemesindi ki?

"Şey, ben planının, sen Jack'i gerçekten önemsediğin için salya sümük ağlarken bazı kelimelerde takılmandan daha menfur olduğunu düşünüyorum," dedi Stevie Rae.

Shaunee de odama selamsız dalarken, "Men ne?" diye sordu.

"Fur kim?" diye devam etti Erin. "Ne yapıyor, İkiz? Damien'ın kelime dağarcığı olayını kaldığı yerden sürdürmeye mi çalışıyor?"

Shaunee, "Bana kesinlikle öyle geldi, İkiz," diye cevapladı.

"Kelimeleri severim ve siz ikiniz gidip bir limon emebilirsiniz," dedi Stevie Rae.

Afrodit gülmeye başladı ve ben banyodan çıkıp hepsine

dik dik bakınca gülüşünü bir öksürükle sakladı. "Bir cenazeye gitmeye hazırlanıyoruz. Sanırım Jack'e, arkadaşımız olduğu için falan, biraz daha fazla saygı göstermeliyiz."

İkizler derhâl pişman oldular. Yanıma geldiler ve beni sırayla kucaklarken, *merhaba* ve *geri döndüğüne sevindim*'lerini mırıldandılar.

"Z daha ciddi olmamız konusunda haklı. Ve sadece Jack'in cenazesinde olduğumuz ve bu gerçekten berbat bir şey olduğu için değil. Neferet'in birdenbire doğru olanı yapmaya, Zoey'e ve güçlerine saygı göstermeye karar vermediğini hepimiz biliyoruz."

"Hazırlıklı olmalıyız," dedim. "Yakınımda kalın. Hazır olun. Koruyucu bir çember oluşturmam gerekirse, bunu yapacak çok fazla vaktimin olacağını sanmıyorum."

Afrodit, "Neden çemberi ilk başta kurmuyorsun?" diye sordu.

"Öyle yapacaktım ama sonra bir vampir cenazesiyle ilgili şeylere baktım ve genelde yüksek rahibe bir çember oluşturmuyor. Onun işi, yani, şey, bu akşam *benim* işim, bir vampir dostun kaybına saygılı bir şahit olarak durmak ve vampirin ruhunun Nyx'in Öteki Âlemi'ne gönderilmesine yardım etmek. Ve işin içine çember oluşturmak dâhil değil, sadece Nyx'e dualar falan..."

"Bu konuda iyi olmalısın, Z, ne de olsa, Öteki Âlem'den yeni döndün," dedi Stevie Rae.

"Ben sadece Jack'in gurur duyacağını umuyorum." Gözlerime batan yaşları hissettim ve durdurmak için kendimi

zorladım. Arkadaşlarımın en son ihtiyaç duyduğu şey benim bu akşam böğüren ve salya sümük ağlayan bir rezilliğe dönüşmemdi.

"Yani hiçbirinizin Neferet'in neyin peşinde olabileceği konusunda bir fikriniz yok, öyle mi?" diye sordum.

Bir miktar kafa sallamanın ardından, Afrodit "Benim tek düşünebildiğim, bir şekilde seni küçük düşürmeye çalışacak olduğu. Ama sakin ve güçlü kalırsan ve hepimizin bu akşam burada olmamızın amacına odaklanırsan, bunun olabilmesi için bir neden göremiyorum."

"Jack için," dedi Shaunee.

Erin biraz titrek bir sesle, "Ona veda etmek için," dedi.

"Şey, bütün bunlar çok hoş," dedi Stevie Rae ve hepimiz ona baktık. "Ama bence, nasıl olurlarsa olsunlar, cenazeler daha çok Damien gibi geride kalanlar içindir."

"Bu gerçekten iyi bir nokta, Stevie Rae." Ona minnetle gülümsedim. "Bunu hatırlayacağım."

Stevie Rae gırtlağını temizledi. "Biliyorum, çünkü bugün annemi gördüm ve benim için bir tür mini cenaze töreni gerçekleştiriyordu. Bu onun kendince vedalaşma ve olaya nokta koyma şekliydi."

İkizler, "AmanTanrıçam, bu berbat bir şey!" diye patlarlarken, ben yoğun bir şok anı yaşıyordum.

Afrodit, "Buraya mı gelmiş?" diye sordu. Sesinin bu denli yumuşak çıkması beni şaşırtmıştı.

Stevie Rae başıyla onayladı. "Ön kapının dışında benim için cenaze çelengi bırakıyordu ama aslında yaptığı,

Damien'ın da bu akşam yapmaya çalışacağı şeydi. Veda etmek."

"Onunla konuştun, değil mi?" dedim. "Yani artık ölü olmadığını biliyor, değil mi?"

Her ne kadar gözleri süper üzgün baksa da Stevie Rae gülümsedi. "Evet, ama ilk iş ona gitmediğim için kendimi berbat hissettim. Onu bu kadar çok ağlarken görmek korkunçtu."

En yakın arkadaşımın yanına gittim ve onu kucakladım. "Şey, en azından artık biliyor."

"Ve en azından seni, senin için ağlayacak kadar önemseyen bir annen var," dedi Afrodit.

Afrodit'in gözlerine tam bir anlayışla baktım. "Evet, bu doğru."

"Yapmayın, size bir şey olsa, sizin anneleriniz de ağlardı," dedi Stevie Rae.

"Benimki, ondan bu bekleneceği ve reçeteyle haplanmış birisi olarak hemen her konuda bir damla gözyaşı dökmeyi başarabileceği için, herkesin önünde ağlardı," dedi Afrodit donuk bir sesle.

"Şey sanırım benimki de ağlardı ama bütün mesele *bunu bana nasıl yapabildi* ve *şimdi doğruca cehenneme gidecek ve hepsi onun hatası* olurdu." Duraksadım ve ekledim. "Büyükannem, annemin sonsuzluk konusunda tek bir doğru cevaptan fazlasının olduğunu anlamamasının çok kötü olduğunu söylerdi." Arkadaşlarıma gülümsedim. "Bunu biliyorum çünkü oraya gittim ve orası harika. Gerçekten, gerçekten harika."

"Jack orada, değil mi? Öteki Âlem'de, Tanrıça'yla birlikte güvende."

Hepimiz kafalarımızı kaldırınca Damien'ın İkizler'in açık bıraktıkları kapıda durduğunu gördük. Bir yanında Darius, diğer yanında Stark duruyordu. Damien, kusursuz bir Armani takımına bürünmüş olmasına rağmen, kesinlikle korkunç görünüyordu. O kadar solgundu ki sanki teninin ötesini görebiliyordum ve gözlerinin altındaki gölgeler morlukları andırıyordu. Yanına gittim ve onu kollarıma aldım. İnce, kırılgan ve tamamen Damien-dışı gelmişti.

"Evet. O, Nyx'le birlikte. Yüksek rahibelerinden biri olarak seni temin ederim." Onu kucakladım ve "Çok üzgünüm, Damien," diye fısıldadım.

Damien da beni kucakladı ve sonra kendini zorlayarak geri çekildi. Ağlamıyordu. Aksine tamamen kurumuş, boşalmış ve umutsuz görünüyordu.

"Gitmeye hazırım ve burada olduğun için gerçekten memnunum."

"Ben de öyle. Keşke daha önce gelseydim." Gözyaşlarımın yeniden akmaya hazır olduklarını hissediyordum. "Belki de o zaman..."

"Hayır," dedi Afrodit yanıma sokularak. Sesi bir kez daha anlayışla yumuşamıştı ve on dokuz yaşından çok daha büyük çıkıyordu. "Heath'in ölümüne engel olamadın. Jack'inkini de durduramazdın." Gözlerim kısa bir an için Stark'ınkilerle buluştu ve bakışlarında düşündüğüm şeyin –onun ölümünü durdurabilmiştim– bir yansımasını gördüm. Bu, kabuslar görmesi ve henüz yüzde yüz iyi olmaması anlamına gelse de,

en azından *hayattaydı*.

"Cidden, kes şunu, Z," dedi Afrodit. "Hepiniz, şu kendini suçlama oyununa başlamayın. Jack'in ölümünden bir kişi sorumlu: Neferet. Başka kimse bilmese de, biz biliyoruz."

"Şu anda bununla baş edemem," dedi Damien ve bir an gerçekten bayılabileceğini düşündüm. "Neferet'i bu akşam sindirmek zorunda mıyız?"

"Hayır," dedim hızlı hızlı. "Böyle bir planım yok."

"Ama onun ne yapacağını kontrol edemeyiz," dedi Afrodit.

"Stark ve ben yakında olacağız. Siz diğerleri, Zoey ve Damien'ın yakınında kalmaya dikkat edin. Hiçbir şeyi biz başlatmayacağız ama olur da Neferet içimizden birine zarar vermeye yeltenirse, hazır olacağız."

"Onu Konsey'in karşısında gördüm. Z'e saldırmak gibi bariz bir harekette bulunacağını sanmam," dedi Stevie Rae.

"Her ne yaparsa, hazırlıklı olacağız," dedi Stark, Darius'un sözlerini tekrarlayarak.

"Ben olmayacağım," dedi Damien. "Bir daha asla savaşabileceğimi sanmıyorum."

Damien'ın elini tuttum. "Bu akşam, bunu yapman gerekmiyor. Verilecek bir savaş varsa, bunu arkadaşların yapacaklar. Şimdi, haydi, Jack'i görmeye gidelim."

Damien uzun ve titrek bir nefes aldı, başını salladı ve birlikte odadan çıktık. Damien'ın elini tutmayı sürdürerek merdivenden aşağı, tamamen boş olan ortak kullanım salonuna inerken gurubun başını çektim. Zihnimden Tanrıça'ya bir dua

gönderdim: *Lütfen, herkes orada olsun ve lütfen Damien, Jack'in ne kadar sevildiğini görsün.*

Okulun ön kısmına dolaşan yürüyüş yolu boyunca ilerledik. Nereye gittiğimi biliyordum. Anastasia'nın ateşinin okul arazisinin ortasına, Nyx'in tapınağının tam önüne yerleştirildiğini hatırlıyordum.

Yürüyüş yolunda sessizce ilerlerken bir ses dikkatimi çekti ve okulun ön tarafının yakınındaki bir erguvan ağacının altında duran banka baktım. Erik, tek başına orada oturuyordu. Yüzü ellerinin arasındaydı ve duyduğum ses, onun ağlayışıydı.

BÖLÜM YİRMİ

Zoey

Neredeyse durmadan yürümeye devam edecektim ama sonra, Değişimini tamamlamasından önce, Erik'in Jack'in oda arkadaşı olduğunu hatırladım. Ve bu sayede, o an ikimizin arasında geçen şeyin hiçbir önemi olmadığını da anımsadım. Ben bu akşam Jack için yüksek rahibe görevini üstleniyordum ve Jack'in Erik'i orada bir başına oturmuş ağlarken görmek istemeyeceğini, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Ayrıca zihnimde Erik'in beni ilk ve feci Karanlık Kızlar Ritüelim'in ardından ağlarken bulduğu zaman canlanmıştı. O zamanlar tatlı ve düşünceliydi ve kendimi bu okulda olup biten delilikle belki de gerçekten baş edebilirmişim gibi hissetmemi sağlamıştı.

Karşılığında ona bir iyilik borçluydum.

Damien'ın elini sıktım ve onu ve grubumun tamamını durdurdum. Damien'a, "Tatlım," dedim. "Stark ve diğerle-

riyle birlikte ateşe gitmeni istiyorum. Gerçekten çok hızlı halletmem gereken bir şey var. Ayrıca, vampir cenazeleri hakkında bulabildiğim her şey senin –çünkü Jack gerçekten senin refakatçindi– ateş tutuşturulmadan önce bir süre meditasyonla vakit geçirmen gerektiğini söylüyordu." En azından ben Damien'ın yapmaya ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu umuyordum.

Sözlerime cevap olarak ete kemiğe bürünmüş gibi gölgelerin arasından, cenaze ateşinin olduğu yönden gelen bir vampir çıktı. "Kesinlikle doğru, Zoey Kızılkuş," dedi.

Arkadaşlarımla birlikte ben de ona kocaman soru işaretli bir bakış gönderdim.

"Ah, kendimi takdim etmeliyim." Geleneksel vampir selamlaşmasına uygun olarak bana kolunun alt kısmını uzattı. "Adım Beverly." Duraksadı, gırtlağını temizledi ve baştan aldı. "Ben Profesör Missal. Yeni Sihirler ve Ritüeller eğitmeniniz."

"Ah, tanıştığımıza sevindim." Selamına kolunun alt kısmını tutarak karşılık verdim. Evet, tam bir vampir dövmesi –bana müzik notalarını anımsatan hoş bir desen– vardı ama yemin ederim, Stevie Rae'den daha genç görünüyordu. "Şey, Profesör Missal, Damien ve diğer çocukları ateşe yönlendirebilir misiniz? Burada yapmam gereken bir şey var."

"Tabii ki. Senin için her şey hazır olacak." Damien'a döndü ve nazik bir sesle, "Lütfen beni takip edin," dedi.

Damien cılız bir 'tamam' dedi ama aşırı cam gözlü görünüyordu. Yine de yeni profesörün peşinden yürümeye başladı. Stark arkada kalmıştı. Gözleri önce gölgelere ve bankta oturan Erik'e kaydı. Sonra bana geri döndü.

"Lütfen," dedim. "Onunla konuşmam gerek. Bana güven, *olur mu*?"

Yüzü gevşedi. "Sorun değil, *mo bann ri*." Damien'ın arkasından yürümeye başlamadan önce, kusursuz İskoç aksanıyla ekledi. "İşin bittiğinde seni bekliyor olacağım."

"Teşekkür ederim." Ona sadakatini ve güvenini ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi bakışlarımla anlatmaya çalıştım.

Gülümsedi ve gurubun geri kalan kısmıyla birlikte devam etti. Şey, Afrodit dışında. O ve Darius gölge misali bekliyorlardı.

"Ne?" dedim.

"Sanki seni yalnız bırakabilirmişiz gibi." Afrodit gözlerini çevirdi. "Cidden. Bu kadar mı fikirsizsin? Neferet, Jack'in kafasını orada olmadan kesmeyi başardı. Darius ve ben, seni Hödük Erik'i teselli etmen için yalnız bırakmayacağız."

Darius'a baktım ama o da başını salladı ve, "Üzgünüm, Zoey," dedi. "Afrodit haklı."

Sıkıntıyla, "En azından burayı duyamayacağınız bir mesafede kalabilir misiniz?" diye sordum.

"Sanki biz Erik'in zırıl zırıl ağlama saçmalığını duymak için can atıyoruz. Hiç sorun değil. Elini çabuk tut, yeter. Hiç kimse bir hödük için bekletilmek istemez," dedi Afrodit.

Yanlarından ayrılıp Erik'e doğru yol alırken iç geçirme zahmetine bile girmedim. Pekâlâ, ciddi olalım. Çocuk orada olduğumu bile bilmiyordu. Karşısında duruyordum. Yüzü avuçlarının arasındaydı ve ağlıyordu. Gerçekten ağlıyordu. Ne kadar kusursuz bir aktör olduğunu bildiğim için gırtlağımı temizledim ve yarı-küçümseyici ya da en azından pasif-agresif olmaya hazırlandım."

Ama kafasını kaldırıp baktığı zaman her şey değişti. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Yanakları gözyaşlarından sırılsıklamdı. Hatta burnundan sümükler çıkıyordu. Bana odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibi, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. "Ah, Zoey," dedi toparlanmaya çalıştı. Sırtını dikleştirdi ve sümüklü burnunu kazağının koluna sildi. "Hımm, hey. Geri dönmüşsün "

"Evet, bir süre önce indim. Jack'in ateşini tutuşturacağım. Benimle gelmek ister misin?"

İçinden bir hıçkırık yükseldi. Başını önüne eğdi ve ağlamaya başladı.

Tam anlamıyla berbattı.

Ne yapmam gerektiğini o kadar bilemez hâldeydim ki.

Ve yemin ederim, Afrodit'in uzakta homurdandığını duyabiliyordum.

"Hey." Yanına oturdum ve omzunu beceriksizce sıvazladım. "Korkunç olduğunu biliyorum. Siz gerçekten iyi arkadaştınız."

Erik başını salladı. Kendini kontrol altına almak için çaba harcadığını görebiliyordum, bu yüzden orada öylece oturdum ve burnunu çekip yüzünü koluna silerken (ıyyk) saçmaladım.

"Gerçekten berbat. Jack o kadar iyi, tatlı, genç ve böyle bir şeyin başına gelmesi için o kadar *her şeydi* ki. Hepimiz onu çok özleyeceğiz."

"Bunu Neferet yaptı." Alçak sesle konuşmuştu. Duyulmaktan çekinir gibi, etrafına bakındığını gördüm. "Nasıl, bilmiyorum. Neden olduğunu bile bilmiyorum ama o yaptı."

"Evet," dedim.

Göz göze geldik.

"Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sordu.

Bakışlarım bir an bile şaşmadı. "Kesinlikle gücümün yettiği her şeyi."

Neredeyse gülümsemişti. "Şey, bu kadarı benim için yeterli." Yüzünü bir kez daha sildi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Gidiyordum."

Zekice, "Ha?" dedim.

"Evet. Buradan ayrılıyordum. L.A.'e gitmek üzere Tulsa Gece Evi'nden gidiyordum. Beni orada, Hollywood'da istiyorlar. Bir sonraki Brad Pitt olmam bekleniyordu."

"*Du* derken?" Kafam karışmıştı. "Seni durduran ne?"

Erik sağ elini yavaşça kaldırdı ve avucunu dışarı bakacak şekilde bana uzattı. Ne gördüğümü gerçekten anlayamayarak, gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım."

"Evet, düşündüğün şey," dedi.

"Nyx'in Labirenti." Avucunu kaplayan safir renkli kabarık dövmeyi elbette ki tanımıştım ancak zihnim, gözlerime ayak uydurmakta güçlük çekiyor gibiydi ve Afrodit'in sesini duyana dek hiçbir şey anlamadım. "Ah, Tanrı aşkına! Erik, İz Sürücü olmuş."

Erik'in gözleri benden Afrodit'e kaydı. "Mutlu oldun mu? Haydi tutma kendini, gül. Bunun Tulsa Gece Evi'nden dört yıl boyunca ayrılamayacağım anlamına geldiğini, burada kalmam ve lanet olası bir *özü* takip etmem gerekeceğini ve önümüzdeki *dört yıl* içinde her bir çocuğun İşaretlenip ölüp ölmeyeceğini öğreneceği ama hayatını sonsuza dek ve kesinlikle değiştirmek zorunda kalacağı anda orada olması gereken pislik olacağımı biliyorsun."

Anlık bir sessizlik oldu ve Afrodit, "Seni rahatsız eden bu mu?" diye sordu. "Yeni İz Sürücü'nün sen olman ve bu işin zor bir iş olması mı, yoksa seni gerçekten rahatsız eden, Hollywood'u dört yıllığına ertelemek zorunda kalman ve bu sürede ortaya yeni bir Brad Pitt'in çıkmasının kesin olması mı?"

Hızla ona döndüm ve yüzüne baktım. "O, Jack'in oda arkadaşıydı. Bir oda arkadaşını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?" Yüz ifadesinin değiştiğini ve yumuşadığını gördüm ama başımı sallamakla yetindim. "Hayır. Sen ve Darius gidin. Ben arkanızdan gelirim." Afrodit'in tereddüt ettiğini görünce doğrudan savaşçısıyla konuştum. "Yüksek rahiben olarak sana emrediyorum. Erik'le yalnız kalmak istiyorum. Afrodit'i al ve benimle Jack'in ateşinde buluşun."

Darius bir saniye daha tereddüt etmedi. Beni ağırbaşlı bir tavırla selamladı, Afrodit'i dirseğinden çekti ve onu neredeyse çekerek uzaklaştırdı. Derin bir iç çektim ve banka, Erik'in yanına oturdum.

"Bunun için üzgünüm. Afrodit'in niyeti iyi ama Stevie Rae'nin de diyeceği gibi, bazen nazik olmuyor."

Erik homurdandı. "Bunu bana söylemene gerek yok. Onunla çıkmıştık, hatırlıyor musun?"

Sakin bir sesle, "Hatırlıyorum," dedim. "Sen ve ben de çıkmıştık."

"Evet," dedi. "Seni sevdiğimi sanmıştım."

"Ben de seni sevdiğimi sanmıştım."

Bana baktı. "Yanıldık mı?"

Ona baktım. Ona gerçekten baktım. Tanrıçam, ciddi an-

lamda Süpermen/Clark Kent tadında seksiydi. Uzun boylu, esmer tenli, mavi renkli ve kaslı. Ama onda daha fazlası da vardı. Evet, kontrolü seven ve küstah biriydi ama içinde gerçekten ama gerçekten iyi bir adam olduğunu biliyordum. Ben o adam için doğru kız değildim, o kadar.

"Evet, yanıldık ama sorun değil. Yakın zamanda, özellikle yüzüne gözüne bulaştırdıklarından ders aldığın sürece, kusursuz olmamanın sorun olmadığını hatırlatıldım. Bizim de kendi hatalarımızdan öğrenmemize ne dersin? Bence zaten arkadaş olarak daha iyi olabiliriz."

Muhteşem dudakları yukarı kıvrıldı. "Bence haklı olabilirsin."

Ona omuz atarken ekledim: "Ayrıca, gey olmayan pek erkek arkadaşım da yok."

"Ben gayet gey değilim. Yani *gerçekten* gey değilim ve senin de dediğin gibi arkadaşınım."

"Evet, öylesin," dedim. Sonra elimi uzattım. "Dostuz, değil mi?"

"Dostuz." Erik elimi tuttu ve uçarı bir gülümsemeyle banktan yere, tek dizinin üzerine indi. "Leydim, her zaman dost kalalım."

Nefesim biraz kesilerek, "Oki doki," dedim; çünkü, şey, Stark'ı ne kadar sevsem de Erik cidden çok seksiydi ve süper iyi bir oyuncuydu.

Eğildi ve elimi öptü. Ürkütücü bir külotunun-içine-girmek-istiyorum tarzıyla değil, gerçek eski-usul-centilmen tavrıyla. Tek dizinin üzerinde dururken bana baktı ve "Bu akşam bize umut verecek ve Damien'a yardımcı olacak bir şeyler söylemelisin; çünkü şu anda pek çoğumuz neyin ne oldu-

ğunu bilemez hâlde ortalıkta süzülüyoruz ve Damien ciddi anlamda iyi değil."

Kalbim sıkıştı. "Biliyorum."

"İyi, başka ne olursa olsun, Zoey, ben sana inanıyorum."

İç geçirdim. Yeniden.

Gülümsedi ve beni de kendisiyle birlikte çekerek ayağa kalktı. "Bu yüzden izin ver, bu cenazede sana ben eşlik edeyim."

Erik'in koluna girdim ve hayal dahi edemeyeceğim bir geleceğe adım attım.

Muhteşem, üzücü, inanılmaz bir görüntüydü. Gece Evi'nde bir vampir cenaze ateşinin yakıldığı son seferin aksine, bütün okul oradaydı. Çaylaklar ve vampirler okul arazisinin tam ortasına inşa edilmiş sıramsı yapının etrafında çember oluşturmuşlardı. Çok da uzun sayılmayacak bir süre önce, Anastasia Lankford'un cesedinin Tanrıça'nın ateşiyle tam aynı yerde yakıldığı gerçeğine şahitlik eden kömürleşmiş çimenleri hâlâ görebiliyordum. Tek fark, o zaman okulun şahitlik etmeye ve ona saygılarını sunmaya çıkmamış olmasıydı. O zaman, pek çoğu Kalona'nın etkisi altındaydı ya da düpedüz korkuyordu. Bu gece ise farklıydı. Kalona'nın etkisi bozulmuştu ve Jack bir savaşçı gibi uğurlanıyordu.

Gözlerim, daha cenaze ateşine bakmadan, Ejderha Lankford'u buldu. Jack'in arkasında, en yakındaki meşe ağacının gölgesinde duruyordu. Ancak gölgeler acısını saklamaya yetmiyordu. Keskin yüz hatlarının arasından süzülen gözyaşlarını görebiliyordum. O geceki ilk duam, *Tanrıçam, Ejderha'ya*

yardım et, oldu. *O kadar iyi bir adam ki. Huzur bulmasına yardım et.*

Sonra Jack'e baktım.

Gördüğüm şey, hafifçe inlememe ve gözyaşlarımın arasından gülümsememe neden oldu. Vampir cenazelerinde gelenek olduğu üzere, baştan ayağa geleneksel vampir kefeniyle sarılıydı ama Jack'inki mordu. Süper parlak. Süper ışıklı. Süper mor.

"Gerçekten yapmış." Yanımda Erik'in boğuk sesini duydum. "Morun en sevdiği renk olduğunu biliyordum, bu yüzden Utica Meydanı'ndaki The Dolphin'e gittim ve mor çarşaflar satın aldım. Hem de bolca. Sonra, her ne kadar gerçekten yapacağına inanmasam da, revirdeki Safir'den Jack'i bu çarşaflara sarmasını istedim."

Erik'e döndüm, parmaklarımın ucunda yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler. Jack bunu yapmana kesinlikle bayılırdı. Sen onun iyi dostuydun, Erik."

Başını salladı ve gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi ve tekrar ağlamaya başladığını gördüm. Ben de ona katılıp herhangi birinin yüksek rahibesi olarak görülemeyecek biçimde hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce, bakışlarımı kaçırdım ve gözlerim Damien'ı buldu. Jack'in cenaze ateşinin baş tarafında, dizlerinin üstündeydi. Düşes hemen yanındaydı ve tombul kedisi Cammy de yas içinde, dizlerinin arasına kıvrılmıştı. Stark, Düşes'in yanında ayakta duruyordu ve onun köpeği okşadığını, ona ve Damien'a aynı anda bir şeyler mırıldandığını görebiliyordum. Stevie Rae, Stark'ın yanında aşırı üzgün görünüyor ve durmadan ağlıyordu. Afrodit ise hemen arkasında Darius'la Damien'ın diğer tarafındaydı.

İkizler onun solundaydılar. Yakın arkadaş gurubumun dört bir yanına, ateşin etrafında sessiz ve saygılı bir çember oluşturan okul halkı yayılmıştı. Çaylakların, Lenobia ve diğer profesörlerin büyük kısmı dâhil vampirlerin çoğu, ellerinde mor mumlar tutuyorlardı. Stark'tan başka konuşan yok gibiydi ama pek çok hıçkırık işitebiliyordum.

Neferet ortalıkta görünmüyordu.

Erik, "Yapabilirsin," diye fısıldadı.

"Nasıl?" Bu kelimeyi güçlükle telaffuz etmiştim.

"Hep yaptığın gibi, Nyx'in yardımıyla."

Yüksek sesle, "Lütfen, Nyx, bana yardım et. Bunu tek başıma yapamam," diye fısıldadım. Ve sonra Profesör Missal yanımda belirdi ve beni öne doğru çıkmaya zorladı. Bu yüzden, büyümüş, *gerçek* bir yüksek rahibenin güvenli adımları olduğunu umduğum adımlarla doğruca Damien'a yürüdüm.

Beni önce Stark gördü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, Erik'in hemen arkamdan geliyor olduğunu bilmeme rağmen, en ufak bir kıskançlık ya da öfke iması görmedim. Savaşçım, koruyucum, âşığım yana doğru bir adım attı ve önümde saygıyla eğildi.

"Uğurlar olsun, yüksek rahibe." Sesi bütün okul arazisinde çınlamıştı. Herkes bana döndü ve bütün Gece Evi, beni yüksek rahibeleri olarak benimseyip birlikte eğilmiş gibi göründü.

Bu bana daha önce hiç tatmadığım bir duygu yaşatmıştı. Profesörler, yüzlerce yıllık vampirler ve çaylakların en gençleri bana bakıyor, bana inanıyor, güveniyorlardı. Muhteşem olduğu kadar ürkütücüydü de.

Tanrıça'nın sesi zihnimde çınladı. *Bu duyguyu sakın unut-*

ma. Gerçek bir yüksek rahibe mağrur olduğu kadar mütevazıdır da; lider olmanın beraberinde getirdiği sorumluluğu asla unutmaz.

Damien'ın önünde durdum ve yumruğumu kalbimin üstünde tutarak eğildim. "Uğurlar olsun, Damien." Ve sonra uçakta okuduğum vampir cenazesi kuralları metninden sapıyor olmama aldırmadan, Damien'ın elini tutup ayağa kalkması için çektim. Kolumu etrafına sardım ve bir kez daha "Uğurlar olsun, Damien," dedim.

Bir kez hıçkırdı. Vücudu kaskatıydı ve bir zilyon parçaya dağılmaktan çekinir gibi çok ağır hareket ediyordu ama bana gerçekten sımsıkı sarıldı. Ondan bir adım uzaklaşmadan önce gözlerimi yumdum, odaklandım ve, "Hava, Damien'ına gel,"diye fısıldadım. "Onu hafiflik ve umutla doldur ve bu geceyi atlatmasına yardım et." Hava derhâl karşılık verdi. Saçlarımı havalandırdı ve Damien'la benim etrafımızı kuşattı. Damien'ın nefes aldığını duydum, nefesini geri bıraktığı zaman vücudundaki korkunç gerginliğin bir kısmı da çıkmıştı. Arkaya doğru bir adım attım ve üzgün gözlerine bakarak, "Seni seviyorum, Damien," dedim.

"Ben de seni, Zoey. Devam et." Başıyla Jack'in mor kefenli bedenini işaret etti. "Yapman gerekeni yap. Jack'in gerçekten orada olmadığını biliyorum." Durdu, hıçkırığını bastırdı ve ekledi. "Gerçi, bunu yapan sen olduğun için memnun olurdu."

Aslında tek yapmak istediğim gözyaşlarına boğulmak ve vıcık vıcık bir su birikintisi olarak yere yığılmak yerine, yüzümü ateşe ve Gece Evi'ne çevirdim. İki derin nefes aldım, bıraktım ve üçüncü de, "Ruh, bana gel," diye fısıldadım. "Sesimi herkesin duyacağı kadar yükselt." En yakın ilişkiye sahip olduğum element beni doldurdu ve güçlendirdi. Konuşmaya

başladığımda, sesim Tanrıça'dan bir işaret feneri gibiydi. Ses ve ruhla okul arazisinin etrafında yankılanıyordu.

"Jack burada değil. Zihinlerimizde bunu hepimiz anlıyoruz. Damien az önce bana söyledi ama bu gece hepinizin bilmenizi istiyorum." Bütün gözleri üstümde hissedebiliyordum; bu yüzden Tanrıça'nın dokunduğu kelimeleri aklıma geldikleri gibi ağır ağır, tane tane telaffuz ettim. "Öteki Âlem'e gittim ve sizi temin ederim ki orası kalplerinizin inanmak istediği kadar güzel, inanılmaz ve gerçek. Jack orada. Hiç acı hissetmiyor. Üzgün, endişeli ya da korkmuş değil. Nyx'in çayırlarında ve korularında onunla birlikte." Duraksadım ve gözyaşlarının parlaklığı arasından gülümsedim. "Büyük ihtimalle, o çayır ve korularda neşe içinde hoplayıp zıplıyordur." Damien'ın şaşkın kıkırtısının birkaç çaylak da daha yankılandığını duydum. "Benim Heath'im gibi tanıdık dostlarıyla bir araya geliyor ve büyük olasılıkla deli gibi süsleme yapıyordur." Afrodit bir kahkaha attı ve Erik kıkırdadı. "Şu anda onunla birlikte olamıyoruz." Damien'a baktım. "Zor. Zor olduğunu biliyorum. Ama bu hayatta ya da bir sonrakinde onu yine göreceğimizden emin olabiliriz. Ve onu gördüğümüz zaman, kim ve nerede olursak olalım, size, ruhlarımızın, özümüzün, sevginin aynı kalacağına söz verebilirim. Sevgimiz yaşar ve sonsuza dek sürer. Ve bunun doğrudan Tanrıça'nın kendisinden gelen bir vaat olduğunu biliyorum."

Stark bana diğer ucunda yapışkan bir şeyin sarılı olduğu, uzun, ahşap bir şey uzattı. Aldım ama daha ateşe yürümeden, gözlerim Shaunee'yle buluştu.

Ona, "Bana yardım eder misin?" diye sordum.

Gözyaşlarını sildi, yüzünü güneye çevirdi, kollarını kaldırdı; sevgi ve kaybedişle güçlenen bir sesle, "Ateş!" diye ses-

lendi. "Bana gel!" Shaunee benimle birlikte Jack'in cesedinin üstünde yattığı dev odun yığının baş tarafına yürürken, başının üzerine kaldırdığı elleri ışık saçıyordu.

"Jack Swift, sen tatlı, özel bir çocuktun. Seni her zaman bir kardeş ve bir dost gibi seveceğim. Seni bir sonraki görüşüme kadar, uğurlar olsun, uğurla git, uğurla dön." Meşalemin ucunu ateşe değdirdiğim anda, Shaunee de elementini savurdu ve ağaç yığınını başka bir dünyadan çıkıp gelmiş, sarılı morlu bir harla alevlendirdi.

Tam Shaunee'ye dönüp ona teşekkür etmek üzere ağzımı açmak üzereyken, Neferet'in sesi geceyi delip geçti.

"Zoey Kızılkuş! Çaylak yüksek rahibe! Senden şahitlik etmeni istiyorum!"

BÖLÜM YİRMİ BİR

Zoey

Onu bulmak için çok fazla bakınmam gerekmedi. Neferet, sol tarafıma doğru, Nyx'in Tapınağı'nın merdivenlerinde duruyordu. Herkes ona bakarak fısıldaşmaya başlarken, Stark'ın, Neferet'le aramıza girmesine tek bir hızlı hareketin yeterli olması için yanıma geldiğini hissettim. Ayrıca Stevie Rae'nin varlığının da farkındaydım. Birden diğer tarafımda belirmişti ve göz ucuyla İkizler ve hatta Damien'ı bile görebiliyordum. Arkadaş halkam beni çevrelemiş, kelimelere gerek kalmadan, sırtımı kolladıklarını haber veriyorlardı.

Neferet bana doğru yürümeye başlayınca, otomatik olarak odaklanmaya giriştim. İçimden, *cenazeyi benim yönetmeme izin verip sonra bana bütün okulun gözü önünde saldırması için aklını tamamen, sonuna kadar kaçırmış olmalı,* diye geçiriyordum. Ancak aklı başında ya da deli olması bir şey fark etmiyordu. O kötü ve tehlikeliydi ve üstüme geliyordu ve Ben Kaçmayacaktım.

Bu yüzden sonraki sözleri beni en az yapmaya başladığı şey kadar şaşırttı.

"Dinle beni, Çaylak yüksek rahibesi Zoey Kızılkuş ve şahitlik et. Nyx'e, sana ve bu Gece Evi'ne hata yaptım."

Sesi güçlü, net ve güzeldi ve etrafında bir müzik yaratır gibiydi. Neferet, yarattığı tempoda giysilerini çıkarmaya başladı.

Utanç verici, rahatsız edici ya da erotik olması beklenirdi ama hiçbiri değildi. Sadece güzeldi.

"Sana ve Tanrıçama yalan söyledim." Gömleği çıktı ve arkasında bir gülden düşen yaprak gibi uçuştu. "Seni ve Tanrıçamı niyetlerim konusunda kandırdım." Üstündeki siyah ipek eteği çözdü ve karanlık bir su birikintisiymiş gibi, içinden çıktı. Çırılçıplak hâlde, doğruca bana yürüdü. Jack'in ateşinin mor ve sarı alevleri teninde dans ediyor, onun da kül olmadan yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Bana ulaşınca, dizlerinin üstüne çöktü, başını arkaya attı ve "En kötüsü, bir adamın beni baştan çıkararak Tanrıçamın sevgisinden ve yolundan saptırmasına izin verdim," diyerek kollarını açtı. "Şimdi burada, sana, Gece Evi'mize ve Nyx'e soyunmuş hâlimle, yanlışlarım için affedilmeyi diliyorum; çünkü bu korkunç yalanla bir an daha yaşayamayacağımı anladım." Konuşmasını bitirirken başını ve kollarını eğdi ve Neferet resmen, saygıyla ve içten bir şekilde önümde eğildi.

Bildirisini izleyen derin sessizlikte zihnim birbiriyle çelişen düşüncelerin kakofonisiyle uğulduyordu. *Rol yapıyorkeşke yapmıyor olsaydı-Heath ve Jack onun yüzünden öldüler-o usta bir manipülatör.* Ne söylemem –ne yapmam gerektiğini– kestirmeye çalışarak, bir ipucu bulmak için, çaresizce etrafıma bakındım. İkizler ve Damien, tamamen şoke olmuş hâlde,

ağızları bir karış açık Neferet'e bakıyorlardı. Afrodit'e baktım. O da dik dik Neferet'e bakıyordu ama yüzündeki ifade aleni bir tiksintiydi. Stevie Rae ve Stark, her ikisi de bana bakıyorlardı. Stark, tek kelime etmeden, bir kez, belli belirsiz kafasını salladı, *hayır.* Bakışlarımı Stevie Rae'ye kaydırdım. Sadece dudaklarını oynatarak iki kelime söyledi: *Yalan söylüyor.*

Neredeyse nefes bile almayarak Gece Evi'nin oluşturduğu çembere baktım. Bazıları bana soran gözlerle, beklentiyle bakıyorlardı ama büyük kısmı ağızları bir karış açık, hayretle bariz biçimde mutluluk ve rahatlamanın karışımıyla hıçkıran Neferet'i izliyorlardı.

O anda zihnimde bir düşünce, diğer hepsini bir hançer misali dilim dilim doğrayarak kristalleşti. *Özrünü kabul etmezsem, bütün okul bana düşman olacak. Kindar bir velet gibi görünecektim ve Neferet'in istediği tam olarak buydu.*

Başka seçeneğim yoktu. Yapabileceğim tek şey bir tepki vermek ve arkadaşlarımın gerçekle manipülasyonu ayırt edebileceğimi bilecek kadar güvendiklerimi ummak olacaktı.

Hızla, "Stark bana gömleğini ver," dedim.

Tereddüt etmedi. Düğmelerini çözdü ve gömleği bana uzattı.

Sesimin ruhun gücünü taşımaya devam ettiğinden emin olarak ona, "Neferet, kendi adıma seni affediyorum," dedim. "Hiçbir zaman düşmanın olmak istemedim." Kafasını kaldırıp bana baktı; yeşil gözleri tamamen saftı.

"Zoey, ben..." diye başladı.

Sesinin tatlı tınısını yarıda keserek onu bastırdım. "Ama sadece kendi adıma konuşabilirim. Affı için Tanrıça'ya sığınman gerekecek. Nyx senin kalbin ve ruhunu bilir, cevabını orada bulacaksın."

"O zaman cevabımı zaten aldım demektir. Ve o cevap kalbimi ve ruhumu neşeyle dolduruyor. Teşekkürler, Zoey Kızılkuş, teşekkürler Gece Evi."

Çemberin dört bir yanından "Teşekkürler, Tanrıça!" ve "Kutsanmaya!" mırıltıları yükseliyordu. Eğilip Stark'ın gömleğini Neferet'in omuzlarına sararken kendimi gülümsemeye zorladım. "Lütfen ayağa kalk, benim önümde dizlerinin üstünde durmamalısın."

Neferet zarafetle ayağa kalktı ve Stark'ın gömleğini üstüne geçirip düğmeleri dikkatle ilikledi. Damien'a döndü. "Uğurlar olsun, Damien. Jack'in ruhu için Tanrıça'ya kendi özel duamı göndermek için iznini alabilir miyim?"

Damien konuşmadı. Sadece kafasını salladı. Yüzündeki hüzün ve kederden, Neferet'in gösterisine inanıp inanmadığını anlayamıyordum. Neferet rolünü kusursuzca oynamaya devam etti.

"Teşekkürler." Jack'in alevlenmiş ateşine yaklaştı, başını arkaya attı ve kollarını havaya kaldırdı. Benim aksime sesini güçlendirmedi. Aksine hiçbirimizin onu duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle konuştu. Yüzü, onu tamamen görebileceğim şekilde eğikti. Yüz ifadesi dingin ve samimiydi ve içinin bu denli çürük olduğundan emin olduğum bir şeyin bu kadar muhteşem bir dışının olmasının nasıl mümkün olabildiğini merak ettim.

Sanırım zırhındaki çatlağı bulmak için ona çok dik baktığımdan olsa gerek, sonrasında olanların tamamını gördüm.

Neferet'in ifadesi değişti. Yüzü hâlâ yukarı kalkık durumdaydı ama bizim üstümüzde kalan bir şeyi gördüğü, en azından benim için, barizdi.

Sonra onu işittim. Bu bir şekilde tanıdık bir sesti. İlk anda, her ne kadar kollarımdaki tüyleri diken diken etse de çıkaramadım. Başımı yukarı kaldırıp bakmamıştım. Neferet'i izlemeye devam ediyordum. Baktığı şey her neyse canını sıkıyor ve onu endişelendiriyordu. Duruşunu değiştirmemiş, duasına son vermemişti ama gözleri onun gördüğü şeyi başkasının da görüp görmediğini anlamak ister gibi etrafı kolaçan ediyordu. Gözlerimi yumdum ve dua ediyormuş, düşünüyormuş, konsantre oluyormuş ve onu izlemek dışında ne olursa yapıyormuş gibi görünmeyi umdum. Birkaç saniye bekledikten sonra, yavaşça gözlerimi açtım.

Neferet kesinlikle bana bakmıyordu. Gözlerini Stevie Rae'ye dikmişti ama en yakın arkadaşım farkında değildi. Stevie Rae şaşkın şaşkın yukarı bakmakla fazlasıyla meşguldü. Tek fark onun ifadesinin endişeli ya da sıkkın değil, onu sonsuz mutluluk ve sevgiyle dolduran bir şeye bakıyormuş gibi, ışıltılı olmasıydı.

Kafam karışmış hâlde yeniden Neferet'e baktım. Stevie Rae'yi izlemeye devam ediyordu ve ifadesi bir kez daha değişmişti. Gözlerinin bir şeyi idrak etmiş gibi irileştiğini gördüm. Sonra çözdüğü şey her neyse, onu aşırı mutlu etmiş gibi, yüzünü zevk bürüdü.

Gözlerimi Neferet'den ayıramıyor gibiydim ama dünyamın infilak etmek üzere olduğunu bilir gibi, otomatik olarak Stark'ın eline uzanmıştım. Tam o anda Ejderha Lankford'un sesi her şeyi değiştiren bir eylem çağrısı gibi yankılandı.

"Yukarıda bir Alaycı Kuzgun! Profesörler, çaylakları derhâl korumaya alın. Savaşçılar bana gelin!"

Ve bir anda zaman hızla ileri sarılmaya başladı. Stark yu-

karı bakarken beni arkasına itti. Küfrettiğini işittim ve bunun nedeninin yayının yanında olmaması olduğunu anladım.

"Hemen Nyx'in Tapınağı'na girmeni istiyorum!" Stark etrafımızda patlayan gürültüyü bastıracak bir sesle haykırırken, beni o yöne itmeye başlamıştı bile.

Omzunun üstünden kopan kıyameti görebiliyordum. Çocukların bir kısmı çığlık atıyordu, profesörler öğrencilerine sesleniyor ve onları teskin etmeye çalışıyorlardı. Erebus'un Oğulları savaşçıları silahlarını çekmişlerdi, yaklaşan savaşa hazırdılar. Neferet ve Stevie Rae dışında herkes hareket hâlindeydi.

Neferet hâlâ Jack'in yanan ateşinin yanında duruyor ve Stevie Rae'ye bakarak gülümsemeye devam ediyordu. Stevie Rae ise olduğu yerde kök salmış gibi görünüyordu. Yukarı bakarken kafasını öne arkaya, öne arkaya sallıyor ve hıçkırıyordu.

Stark'a, "Hayır, bekle," dedim ve beni tapınağa doğru itmesine mâni olmak için etrafından dolandım. "Gidemem. Stevie Rae..."

"DÜŞ GÖKYÜZÜNDEN, PİS CANAVAR!"

Neferet'in haykırışı sözümü kesmişti. Kollarını havaya açmış parmaklarını havadan bir şey kapmaya çalışır gibi iyice uzatmıştı.

Stark gökyüzüne bakarak telaşla, "Şunu göremiyor musun?" dedi.

"Ne? Neyi göremiyor muyum?"

"Siyah ve yapışkan Karanlık ipliklerini." Stark dehşet içinde yüzünü buruşturdu. "Onları kullanıyor. Ve bu, özür di-

lerken deli gibi yalan söylediği anlamına geliyor," dedi ciddi bir sesle. "Karanlıkla ittifakının sürdüğü kesin."

Sonrasında daha fazlasını söyleyecek vakit olmadı, çünkü bir Alaycı Kuzgun korkunç bir çığlık eşliğinde gökyüzünden düştü ve okul arazisinin ortasına yığıldı.

Onu hemen tanıdım. Kalona'nın gözde oğlu Rephaim'di.

Neferet, "Öldürün onu!" diye emretti.

Ejderha Lankford'un emre ihtiyacı yoktu. Harekete geçmişti bile. Ateşin ışığında parlayan kılıcıyla Alaycı Kuzgun'un üstüne intikam peşindeki bir tanrı gibi çullandı.

"Hayır! Canını yakmayın!" Stevie Rae bir çığlık koyverdi ve kendini Ejderha'yla düşmüş yaratığın arasına attı. Kolları havada, avuçları dışa dönüktü ve vücudu birden fosforlu yosun büyütmüş gibi, yemyeşil parlıyordu. Ejderha bu ışıltılı yeşil bariyere çarptı ve dev bir lastik topa toslamış gibi geriye sıçradı. Hem ürkütücü hem müthişti.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanırken Stevie Rae'ye hamle yapmıştım bile. Olup bitenler hakkında içimde kötü bir his vardı. Gerçekten ama gerçekten kötü bir his.

Stark beni durdurmaya kalkışmadı. Sadece, "Yakınımda ve o lanet olası kuşun ulaşamayacağı mesafede dur," dedi.

"Bu yaratığı neden koruyorsun, Stevie Rae? Yoksa onun tarafında mısın?" Neferet yeniden ayağa kalkmış olan ve Stevie Rae'nin üstüne bir kez daha atılmamak için harcadığı çabayla kelimenin tam anlamıyla tir tir titreyen Ejderha'nın yanında duruyordu. Neferet'in sesi şaşkın ve acizdi ama gözleri, o bir kedi, Stevie Rae de köşeye sıkıştırdığı fareymiş gibi, çakmak çakmaktı.

Stevie Rae, onu duymazdan geldi. Ejderha'ya baktı ve "Buraya kimseyi incitmeye gelmedi," dedi. "İnan bana."

Ben nihayet Ejderha ve Neferet'in yanına ulaşırken, Alaycı Kuzgun, "Beni özgür bırak, Kırmızı," dedi. Düşüşün onu öldürmüş olması beklenirken ayağa kalkmış olması şaşırtıcıydı. Aslında canının yandığına dair görebildiğim tek kanıt rahatsız edici derecede insanca görünen kolunun üst kısmında, kanamaya yeni yeni başlayan kesikti. Stevie Rae'den ağır ağır uzaklaşıyordu ama ikisinin etrafında yeşil bir balon oluşmuştu ve ondan pek fazla uzaklaşmasına izin verecek gibi değildi.

"Faydası yok, Rephaim. Artık yalan söyleyecek ve rol yapacak değilim." Stevie Rae, Neferet'e, kaçmayı bırakıp yüzlerinde aleni bir şok ve dehşetle onu izlemeye koyulan çaylak ve profesör güruhuna baktı. Stevie Rae çenesini sıkıp havaya kaldırdı ve arkasında duran Alaycı Kuzgun'a baktı. "*O kadar* iyi bir oyuncu değilim. Hatta hiçbir zaman *o kadar* iyi bir oyuncu olmak istemiyorum."

"Bunu yapma."

Alaycı Kuzgun'un sesi beni şoke etmişti. Nedeni insan sesine çok benzemesi değildi. Konuşmasını daha önce de duymuştum ve öfkeyle tıslamadığı zamanlarda bir insan gibi konuşabildiğini biliyordum. Beni şoke eden, ses tonuydu. Korkmuş gibiydi. Ve üzgün, çok üzgün.

"Olan oldu," dedi Stevie Rae ona.

Ve işte o zaman, sonunda, sesimi bulabildim. "Burada neler oluyor, Stevie Rae?"

"Üzgünüm, Z. Sana söylemek istedim. Gerçekten, gerçekten istedim. Ama nasıl yapacağımı bilemedim." Stevie Rae'nin gözleri anlamam için yalvarıyordu.

"Bana neyi nasıl söyleyeceğini bilemedin?"

Ve o anda Alaycı Kuzgun'un kanının kokusu beni çarptı. Bir dehşet dalgasıyla, kokuyu tanımıştım. Daha önce Stevie Rae'nin üstünde duymuştum ve neden bahsettiğini, bana söylemeye çalıştığı şeyin ne olduğunu anladım.

"O yaratıkla Damgalanmışsın." Ben kelimeleri toparlamaya çalışırken, yüksek sesle dile getiren Neferet oldu.

"Ah, Tanrıçam, hayır, Stevie Rae," derken dudaklarım soğuk ve uyuşuktu. İnanamayarak, sanki inkâr bütün bu kâbusun defedilmesini sağlayabilirmiş gibi, kafamı bir öne bir arkaya sallıyordum.

"*Nasıl*?" Bu kelime Ejderha'nın içinden kopup gelmiş gibiydi.

"Onun hatası değildi," dedi Alaycı Kuş. "Ben sorumluyum."

"Sakın benimle konuşma, canavar." Ejderha'nın sesi ölümcüldü.

Alaycı Kuzgun'un kırmızıya çalan gözleri Kılıç Ustası'ndan bana kaydı. "Onu suçlama, Zoey Kızılkuş."

"Neden benimle konuşuyorsun?" diye haykırdım. Başımı sallamaya devam ederek, Stevie Rae'ye baktım. "Bunun olmasına nasıl izin verebildin?" diye sordum ve birden tıpkı annem gibi konuştuğumu fark ederek, ağzımı sımsıkı kapadım.

"Lanet olsun. Sana acayip bir şeylerin olduğunu biliyordum, Stevie Rae ama bu derecede bir tuhaflık olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu." Afrodit yanıma gelmişti.

Kramisha birkaç metre ötede, inanmayan bakışları Stevie Rae ile Alaycı Kuzgun arasında gidip gelen İkizler ve Damien'ın yanında durduğu yerden, "Bir şeyler söylemeliy-

dim," dedi. "Şiirlerin bir canavar ve seninle ilgili olduğunu ve bunun kötüye işaret ettiğini biliyordum. Ama doğru olabileceği aklıma gelmedi."

"Bu ikisinin arasındaki ittifak yüzünden, Karanlık okulu çoktan lekeledi," dedi Neferet ağırbaşlı bir tavırla. "Jack'in ölümünden bu yaratık sorumlu olmalı."

Stevie Rae, "Bu saçmalıktan başka bir şey değil!" dedi. "Sen Jack'i, Karanlık'a kurban etmek için öldürdün, çünkü Karanlık sana Kalona'nın ruhu üstünde kontrol hakkı vermişti. Bunu biliyorsun. Ben biliyorum. Ve Rephaim de biliyor. Seni, tepede bir yerden, uzaktan izliyor olması bu yüzdendi. Bu akşam çok korkunç bir şey yapmayacağından emin olmak istedi."

Stevie Rae'nin Neferet'e meydan okuyuşunu izledim ve en yakın arkadaşımda gördüğüm gücü ve çaresizliği tanıdım; çünkü Neferet'e iki kez meydan okurken aynı şeyi ben de hissetmiştim. Özellikle, ona ve onun kusursuz olamayabileceği konusunda en ufak bir fikri olmayan vampir ve çaylaklarla dolu koca bir okula meydan olduğumda.

"Onu tamamen çarpıtmış," dedi Neferet yeniden toplanan kalabalığa doğru. "İkisi de bir an önce yok edilmeliler."

Midem kasıldı ve sadece Tanrıça tarafından yönlendirildiğim zamanlarda hissettiğim bir kesinlikle, bir şeyler yapmam gerektiğini *anladım*.

"Tamam, bu kadarı yeter." Yanımda huzursuzca kıpırdanan ve gözlerini kuşadama sabitlemiş Stark'la birlikte, Stevie Rae'ye yaklaştım. "Bunun ne kadar kötü göründüğünü biliyor olmalısın."

"Evet, biliyorum."

"Ve onunla gerçekten Damgalandın mı?"

"Evet, Damgalandım," dedi kararlı bir sesle.

Olup bitenlere anlam vermeye çalışarak, "Yoksa sana saldırdı falan mı?" diye sordum.

"Hayır, Z, tam aksine hayatımı kurtardı. İki kez."

"Tabii kurtarmıştır. Sen bu yaratığın tarafında, Karanlıkla müttefiksin!" Neferet yüzünü bizi izleyen çaylak ve vampirlere çevirdi.

Stevie Rae'yi çevreleyen yeşil parıltı, sesiyle birlikte yoğunlaştı. "Rephaim beni Karanlık'tan kurtardı. Kazara beyaz boğayı çağırdığımda hayatta kalabilmemin nedeni oydu. Ve sırf bu insanların çoğu ne yaptığını göremiyor diye, benim görebildiğimi unutma. Emrini takip eden Karanlık ipliklerini görüyorum."

"Konuya fazla aşinaymışsın gibi konuşuyorsun," dedi Neferet.

"Tabii ki aşinayım,"dedi Stevie Rae öfkeyle. "Afrodit'in fedakârlığından önce, ben de Karanlık'la doluydum. Tıpkı Aydınlık'ı ona her zaman tercih edeceğim gibi, Karanlık'ı her zaman tanıyacağım."

"Gerçekten mi?" Neferet'in gülümsemesi kibirliydi. "Ve bu yaratığı seçerken yaptığın da bu muydu? *Aydınlık*'ı seçmek? Alaycı Kuzgunlar öfke, şiddet ve nefretle yaratıldılar. Ölüm ve yok ediş için yaşarlar. Bu Alaycı Kuzgun, Anastasia Lankford'u öldürdü. Bu nasıl Aydınlık'la ve Tanrıça'nın Yolu'yla karıştırılabilir ki?"

"Yanlıştı." Rephaim, Neferet'e hitaben konuşmuyordu. Doğrudan Stevie Rae'ye bakıyordu. "Seni tanımadan önceki hâlim yanlıştı. Sonra sen beni buldun ve karanlık bir yerden

çektin." Alaycı Kuzgun yavaşça, nazikçe Stevie Rae'nin yanağına dokunup gözyaşını silerken, nefesimi tuttum. "Sen bana incelik gösterdin ve kısa bir süre mutluluğu gördüm. Bu kadarı benim için yeter. Sal beni, Stevie Rae, Kırmızım. Bırak benden intikamlarını alsınlar. Belki de Nyx de ruhuma acır ve âlemine girmeme izin verir de bir gün seni orada yine görebilirim."

Stevie Rae başını salladı. "Hayır, yapamam. Yapmayacağım. Eğer ben seninsem, sen de benimsindir. Senden mücadele etmeden vazgeçmeyeceğim."

Her şey kontrolümden çıkıp etrafımda fır dönüyormuş gibi hissederek, "Bu onun için arkadaşlarına karşı savaşacağın anlamına mı geliyor?" diye bağırdım.

Stevie Rae bana sükûnetle baktım. Daha hüzünlü, ancak kararlı bir sesle konuşmadan önce, cevabı gözlerinde gördüm. "Gerekirse, evet." Ve sonra bütün bu delice karmaşaya bir anlam verebilecek bir şey, tek bir şey söyledi ve bu, benim için her şeyi değiştirdi. "Zoey, Karanlıkla dolu olduğum dönemde, yeniden kendim olabileceğimden emin olamadığın zamanda bile, beni korumak için kiminle olsa savaşırdın. O çoktan Değişti, Z. Karanlık'a arkasını döndü. Ben nasıl olur da onun için daha azını yapabilirim?"

Ejderha, "O şey benim eşimi öldürdü!" diye kükredi.

"Diğer sayısız suçunun yanı sıra, bunun için öldürülmeli," dedi Neferet. "Stevie Rae, eğer o yaratığın yanında durmayı seçersen, bu Gece Evi'ne karşı durmayı da seçmişsin demektir ve onunla birlikte yok olmayı hak edersin."

"Tamam, hayır. Bir dakika," dedim. "Bazen bazı şeyler siyah ve beyaz değildir ve birden fazla doğru cevap vardır. Ej-

derha, bunun senin için korkunç bir şey olduğunu biliyorum. Ama hepimiz durup derin bir nefes alalım ve bir an için geri adım atalım. Gerçekten Stevie Rae'yi öldürmekten bahsediyor olamazsın."

"Karanlığın yanında durursa, o yaratıkla aynı kaderi hak ediyor demektir," dedi Neferet.

"Ah, yapma. Az önce *sen* de Karanlık'ın yanında durduğunu itiraf ettin ve Zoey seni affetti," dedi Afrodit. "Bütün bu kuşçocuk/Stevie Rae tuhaflığını hoş karşıladığımı söylemiyorum ama nasıl olur da senin affedilmen tamam ama bu ikisinin affedilmesi yanlış olabilir ki?"

"Çünkü ben artık bu yaratığın babasının temsil ettiği Karanlık'ın etkisi altında değilim," dedi Neferet pürüzsüz bir sesle. "Artık onunla bir ittifakım yok. Yaratığa bir soralım bakalım, o da aynı şeyi söyleyebiliyor mu?" Alaycı Kuzgun'a baktı. "Rephaim, artık babanın oğlu olmadığına yemin edebilir misin? Ve onunla müttefik olmadığına?"

Bu defa Rephaim doğrudan Neferet'e cevap verdi. "Beni bu görevden ancak babam azat edebilir."

Neferet'in yüzündeki kibri görebiliyordum. "Peki, Kalona'dan seni azat etmesini istedin mi?"

"İstemedim." Rephaim bakışlarını Neferet'ten Stevie Rae'ye çevirdi. "Lütfen anla."

"Anlıyorum. Yemin ederim, anlıyorum," dedi Stevie Rae. Sonra Neferet'e haykırdı. "Kalona'dan onu azat etmesini istemedi, çünkü babasına ihanet etmek istemiyor!"

"Karanlık'ı seçme nedenlerinin bir önemi yok," dedi Neferet.

"Aslında, bence var," dedim. "Ve bir şey daha var.

Kalona'dan o da buradaymış gibi bahsediyoruz. Senin yanından kovulmuş olması gerekmiyor mu?"

Neferet soğuk yeşil gözlerini bana çevirdi. "O ölümsüz artık benin yanımda değil."

"Ama sanki burada Tulsa'daymış gibi geliyor. Eğer Kalona sürüldüyse, onun burada ne işi var? Şey, Rephaim." Adını telaffuz ederken dilim sürçtü. Bu korkutucu yaratıkla normal biriymiş gibi konuşmak süper tuhaftı. "Baban Tulsa da mı?"

"Ben... Babamdan bahsedemem," dedi Alaycı Kuzgun duraksayarak.

"Senden onun hakkında kötü bir şey ya da tam olarak nerede olduğunu söylemeni istemiyorum," dedim.

Kırmızıya çalan gözlerindeki ızdırabı görebilmek beni şaşırtmıştı. "Üzgünüm. Yapamam."

"Gördünüz mü? Kalona'nın aleyhine konuşmuyorsa, karşısında da durmayacak demektir." Neferet'in sesi yükselmişti. "Ve bu Alaycı Kuzgun burada olduğu için, Kalona'nın hâlihazırda Tulsa'da ya da yolda olduğunu biliyoruz. Bu yüzden, bu okula saldırdığı zaman ki bunu kesinlikle yapacak, sen de, *bize karşı savaşında* onun yanında olacaksın."

Rephaim kırmızı bakışlarını Stevie Rae'ye çevirdi. Çaresizlik dolu bir sesle, "Sana zarar vermeyeceğim ama o benim babam ve..."

Neferet araya girdi. "Ejderha Lankford, bu Gece Evi'nin yüksek rahibesi olarak sana onu korumanı emrediyorum. Bu aşağılık Alaycı Kuzgun'u ve onun yanında duran *herkesi* öldür."

Neferet'in elini kaldırdığını ve bileğini Stevie Rae'ye doğru savurduğunu gördüm. Onu ve Alaycı Kuzgun'u çevrele-

yen ışıltılı baloncuk titrerken, Stevie Rae inledi. Yüzü gerçekten beyaza döndü ve hastalanmış gibi, elini midesine götürdü.

"Stevie Rae?" Ona doğru hamle yaptım ama Stark beni kolumdan yakalayıp durdurdu.

"Neferet, Karanlık'ı kullanıyor," dedi. "Onunla Stevie Rae'nin arasına giremezsin. Seni yerle bir eder."

"Karanlık mı?" Neferet'in sesi güçle şişmiş gibiydi. "Ben Karanlık'ı kullanmıyorum. Bir tanrıçanın haklı intikamını kullanıyorum. Ancak o bu bariyeri yıkmamı sağlayabilirdi. Şimdi Ejderha! Bu yaratığa benim Gece Evi'me karşı durmanın sonucunu göster."

Stevie Rae bir kez daha inleyerek dizlerinin üstüne düştü. Yeşil ışık kaybolmuştu. Rephaim, Stevie Rae'nin üstüne eğildiği için sırtı Ejderha'nın kılıcına açık ve savunmasızdı.

Stark'ın sıkı sıkı tuttuğu elimi kaldırdım ama ne yapacaktım? Ejderha'ya mı saldıracaktım? Eşini öldüren Alaycı Kuzgun'u kurtarmak için mi? Donakalmıştım. Ejderha'nın Stevie Rae'ye zarar vermesine izin vermezdim ama ona saldırmıyordu. Saldırdığı, düşmanımız, *en yakın dostumun birlikte Damgalandığı bir düşmandı.* Bu insanların sürekli katledildiği bir film izlemek ve başlamak üzere olan iğrenç katliamı, gırtlağın kesilmesini beklemek gibiydi. Tek fark bunun gerçek olmasıydı.

Kontrollü bir bora gibi, güçlü bir huuşşş sesi işitildi ve Kalona gökyüzünden oğlu ile Ejderha'nın arasına idi. Elinde, Öteki Âlem'de cisimlendirdiği o korkunç siyah mızrağı vardı ve mızrakla Kılıç Ustası'nın hamlesini öyle bir güçle geri savurdu ki Ejderha'yı dizlerinin üstüne devirdi.

Erebus'un Oğulları harekete geçtiler. Bir düzineden fazlası Kılıç Ustası'nı savunmaya koşmuştu. Kalona ölümcül bir bulanıklıktı ama o bile bu kadar çok savaşçıyla aynı anda mücadele ederken zorlanıyordu.

"Rephaim! Oğlum!" diye seslendi. "Bana gel! Beni koru!"

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Stevie Rae

Rephaim yeri boylamış bir Erebus'un Oğlu'nun kılıcını alırken, Stevie Rae, "Sen kimseyi öldüremezsin!" diye haykırdı.

Rephaim ona baktı ve, "Kalona'yı Neferet'in isteklerine karşı gelmeye zorla," diye fısıldadı. "Bu işi bitirmenin tek yolu bu." Ve sonra babasının emrini yerine getirmeye koştu.

Kalona'yı Neferet'e karşı gelmeye zorlamak mı? Rephaim neden bahsediyor? Kalona onun kontrolü altında değil mi? Stevie Rae ayağa kalkmaya çalıştı ama o korkunç siyah iplikler toprak kalkanını doğrayıp geçmekle kalmamıştı, Stevie Rae'nin gücünü de tüketmişlerdi. Kendini güçsüz ve sersem hissediyordu ve içi dışına çıkana dek kusmak istiyordu.

Bir an sonra Zoey oradaydı; yanında diz çökmüştü. Stark ikisiyle Erebus'un Oğulları ile Kalona ve Rephaim arasındaki kanlı savaşın arasına dikilerek, hemen önlerinde gardını almıştı. Stevie Rae kafasını kaldırdığı anda, Stark'ın elinde devasa bir kılıcın belirdiğini gördü. Zoey'nin bileğine yapıştı.

En yakın dostuna, "Stark'ın Rephaim'in canını yakmasına izin verme," diye yalvardı. Zoey gözlerine baktı. "Lütfen," dedi Stevie Rae. "Lütfen bana güven."

Zoey başını bir kez salladı ve sonra savaşçısına seslendi. "Rephaim'in canını yakma."

Stark, gözlerini savaştan ayırmasa da, kafasını çevirdi ve "Sana saldırırsa, öyle bir yakarım ki," diye homurdandı.

"Saldırmayacak," dedi Stevie Rae.

Darius, kendi kılıcını çekerek Stark'a, tehlike ile rahibelerinin arasındaki bariyere katılırken, Afrodit de kızların yanına koşmuştu. "Ben olsam paramı bu ihtimale yatırmazdım. Ahmak, bu sefer çok fena çuvalladın."

"Afrobit'le hemfikir olmaktan nefret ediyorum," dedi Erin.

"Aynen öyle, ama haklı," dedi Shaunee.

Damien bitkin bir hâlde Stevie Rae'nin diğer tarafında dizlerinin üstüne çöktü. "Stevie Rae'ye daha sonra da çıkışabiliriz. Şimdi onu bu rezaletten çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışalım," dedi.

"Anlamıyorsunuz," dedi Stevie Rae gözleri dolu dolu. "Ben hiçbir şeyden çıkmak istemiyorum ve ortadaki tek rezalet, benim size Rephaim'den bahsetmem yerine, bütün bunları bu şekilde öğrenmiş olmanız."

Damien ona uzun uzun baktıktan sonra, "Ah, anlıyorum," dedi. "Anlıyorum, çünkü kaybetmeden önce aşk hakkında çok şey öğrenmiştim."

Stevie Rae başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Erebus'un Oğulları savaşçılarından birinden gelen acı dolu bir çığlık bütün bakışları o yöne çevirdi. Kalona onu bacağı-

nın etli yerinden yaralamıştı ve genç savaşçı yere düşmüştü ama başka bir savaşçı onu aynı süratle yoldan çekmiş ve yerine bir yenisi geçerek kanatlı varlıkların etrafındaki ölümcül halkayı tamamlamıştı.

Sırt sırta savaşıyorlardı. Stevie Rae, Gece Evi savaşçılarının art arda saldırılarını izlerken bir köşeye kıvrılıp ölmek istiyordu. Kalona ve Rephaim kusursuz bir uyumla birbirlerinin hareketlerini tamamlıyorlardı. Stevie Rae, zihninin bir kısmıyla savaşçılar ve kanatlı varlıklar arasındaki ölümcül savaşın güzelliğini –bu savaşta insanı hayran bırakan bir zarafet ve simetri vardı– takdir edebiliyordu. Ancak beyninin büyük kısmıyla Rephaim'e haykırmak istiyordu. *Kaç! Uçup git! Git buradan! Kendini kurtar!*

Bir savaşçı Rephaim'in üstüne atıldı ve Alaycı Kuzgun darbeyi son anda savuşturdu. Hasta, korkmuş ve başlarına geleceklerin korkunç bilinmezliğiyle yenilmiş hâldeki Stevie Rae'nin Rephaim'in ne yaptığını ya da daha doğrusu ne yapmadığını gerçekten görmesi gereğinden uzun sürmüştü. Ve sonunda gördüğü zaman, içinde tatlı bir umut kıpırtısı hissetti.

"Zoey." Gözlerini mücadeleden ayırmak istemeden, arkadaşının bileğine yapıştı. "Rephaim'i izle. Saldırmıyor. Kimsenin canını yakmıyor. Sadece kendini koruyor."

Zoey, durdu, gözlemledi ve sonra, "Haklısın," dedi. "Stevie Rae, haklısın. Saldırmıyor."

Rephaim'in neden olduğu gurur, Stevie Rae'nin kalbinin göğüs kafesinin içinde tutulamayacak kadar hızlı çarpmasına neden olmuştu. Savaşçılar, olabildiğince haşin ve öldürücü niyetle saldırmayı sürdürüyorlardı. Kalona yaralamaya, sakatlamaya ve hatta öldürmeye devam ediyordu. Rephaim

ise kendini korumaya devam ediyordu. Darbeleri engelliyor, yanıltıcı hareketler yapıyor ve öne atılıyordu ama onu bariz biçimde öldürmeye çalışan savaşçıların hiçbirine zarar vermiyordu.

"Haklı," dedi Darius da. "Alaycı Kuzgun tamamen savunmaya çekilmiş durumda."

Neferet, "Bastırın! Onları öldürün!" diye bağırdı. Stevie Rae gözlerini Rephaim'den sadece bir an ayırıp ona baktı. Neferet güçle şişmiş, önünde yaşanan şiddet ve yıkımla coşmuş gibi görünüyordu. Neden başka hiç kimse, etrafında heyecanla zonklayan ve sürünen, bacaklarına dolanan, bedenini okşayan ve yüksek rahibenin çevresindeki ölümden ve yok edişten beslendiği gibi ondan beslenen o dehşet verici Karanlık'ı göremiyordu?

Erebus'un Oğulları savaşçıları, intikam peşindeki Ejderha Lankford'un liderliğinde saldırılarını tekrar ikiye katladılar.

Stevie Rae daha çok kendi kendine, "Bunu durdurmam gerek," dedi. "Çok ileri gitmeden ve Rephaim birini öldürmek zorunda kalmadan, bir son vermeliyim."

Zoey alçak sesle, "Durdurmak imkânsız," dedi. "Sanırım Neferet bunu en başından planlamıştı. Büyük olasılıkla Kalona, Neferet söylediği için burada."

"Kalona belki ama Rephaim değil," dedi Stevie Rae sert bir sesle. "Buraya benim iyi olduğumdan emin olmak için geldi ve bu nedenle ben onu yüzüstü bırakmayacağım."

Stevie Rae kanlı savaşı izlemeyi sürdürerek, bir ağaç –dev gibi, güçlü bir meşe– olduğunu ve bacaklarının toprağın derinliklerine, çok çok aşağılara uzandığını hayal etti. Neferet'in yapışkan ipliklerinin ulaşamayacağı kadar derinlere. Ve sonra

toprağın zengin, verimli ve kudretli ruhundan güç çektiğini hayal etti. Toprağın saf özü vücuduna doldu. Stevie Rae ayağa kalktı. Z'in elini itti ve bunu yaparken gözü kendi eline takıldı. Öne, Rephaim'e doğru yürümeye başladı.

Stark, "Hey, sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu. Darius yanında sabit ve fazlasıyla Stevie Rae'nin yolunun üstünde duruyordu.

"Kılıklarına girebilmek için, canavarlarla dans etmeye." Kramisha'nın şiirinden bu alıntı, bir rüya gibi, Stevie Rae'nin zihnine süzülmüştü.

"Tamam, kaçık," dedi Afrodit. "O kıçını burada ve oradaki keşmekeşten uzakta tutman gerek."

Stevie Rae, Afrodit'i duymazdan geldi ve iki savaşçının karşısına dikildi. "Onunla Damgalıyım. Kararımı verdim. Benimle savaşacaksanız, savaşın ama oraya Rephaim'in yanına gidiyorum."

"Kimsenin seninle savaştığı yok, Stevie Rae," dedi Zoey. Stark ve Darius'a, "Bırakın gitsin," dedi.

Stevie Rae ona, "Yardımına ihtiyacım var," dedi. "Bana güveniyorsan benimle gel ve ruhla bana destek ol."

"Hayır! Sen bu işe karışamazsın," dedi Stark, Zoey'e.

Zoey ona gülümsedi. "Ama daha önce Kalona'yla işe karıştık ve kazandık, hatırlıyor musun?"

Stark homurdandı. "Evet, ben öldükten sonra."

"Endişelenme, koruyucu. Gerekirse seni yine kurtarırım." Zoey yeniden Stevie Rae'ye döndü. "Rephaim'in senin hayatını kurtardığını mı söylemiştin?"

"İki kez. Ve bunu yapmak için, Karanlık'a kafa tutmak

zorunda kaldı. Rephaim'in içinde iyi var. Bu konuda sözüme güven, Z. Lütfen, bana güven."

"Sana güveniyorum. Her zaman güveneceğim," dedi Zoey. Bu habere hiç de memnun olmayan Stark'a, "Stevie Rae'yle gidiyorum," dedi.

Damien kurumuş gözlerle, "Ben de gidiyorum," dedi. "Havaya ihtiyacın olursa, senin için orada olacak. Ben aşka hâlâ inanıyorum."

"Şu kuşşeyden hiç hazzetmiyorum ama hava ateşsiz olmaz," dedi Shaunee.

"Al benden de o kadar, İkiz," dedi Erin.

Stevie her birinin gözlerine baktı. "Hepinize teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı tarif edemeyeceğim kadar büyük."

"Ah, Tanrı aşkına, ahmağın sonsuza dek mutsuz yaşayabilmesi için şu sevimsiz kuş çocuğu kurtaralım bari," dedi Afrodit.

"Evet, bunu yapalım ama önce o cümledeki –suz ve –siz'i çıkar," dedi Stevie Rae. Etrafına kapanan çemberle ve iki yanındaki Stark ve Darius'la onları ileri doğru harekete geçirdi. Topraktan güç almaya devam ederek, hiç tereddütsüz kan ve yıkım sahnesine yürüdü ve Rephaim'e olabildiğince yaklaştı.

Rephaim gözü ona takılınca, "Hayır!" diye bağırdı. "Geri çekil!"

"Hiç de bile!" Stevie Rae, Damien'a baktı. "Kovboylama zamanı," dedi. "Havayı çağır."

Damien yüzünü doğuya çevirdi. "Hava, sana ihtiyacım var. Bana gel!" Rüzgâr onunkiyle birlikte herkesin saçlarını havalandırarak etrafında esmeye başladı.

Stevie Rae, Shaunee'ye kaşlarını kaldırdı. Shaunee gözlerini devirdiyse de güneye döndü ve, "Ateş, gel ve benim için yan, bebek!" diye seslendi. Sıcaklık havaya karışırken, Erin herhangi bir hatırlatma olmadan batıya döndü ve "Su, buraya gel ve çembere katıl," dedi. Bahar sağanaklarının kokusu yüzlerine dokundu.

Su onlara katılır katılmaz Stevie Rae kuzeye doğru baktı ve, "Toprak, zaten benimlesin," dedi. "Lütfen çembere de katıl." Toprakla aralarında zaten kurulmuş olan bağ, yoğunlaştı ve Stevie Rae, parlak, yosun rengi bir yeşille, bir deniz feneri gibi ışık saçtığını biliyordu.

Z hemen yanı başından, "Ruh, lütfen çemberimizi tamamla," dedi.

Sanki mızrağın başı oymuş gibi grubunun arasından sıyrılırken, Stevie Rae harika bir esenlik duygusuna tutunmuştu. Elementiyle tamamen güçlenmiş hâlde kollarını kaldırdı, ağaçların zamansız ve bilge gücünü akıttı. "Toprak, bu savaşı sona erdirmek için bir bariyer oluştur," dedi. "Lütfen." Ve adamları işaret etti.

"Ona yardım et, hava," dedi Damien.

Shaunee, "Onu ateşle, ateş," diye ekledi.

"Destek ol ona, su," dedi Erin.

"Onu doldur, ruh," dedi Zoey.

Stevie Rae etrafındaki toprak çemberinden yükselen adrenalin patlamasının ayaklarından yukarı ellerine doğru aktığını hissetti. Asmayı andıran yeşil sürgünler, Rephaim ve Kalona'nın etrafında kafesimsi bir bariyer oluşturarak mücadeleyi tamamen durdurdular.

Hepsi dönüp Stevie Rae'ye baktı.

"İşte, böylesi daha iyi. Şimdi bu meseleyi çözebiliriz," dedi Stevie Rae.

Neferet, "Zoey, demek sen ve çemberin de Karanlık ile ittifak kurmaya karar verdiniz."

Stevie Rae daha Zoey cevap veremeden, "Neferet bu, sincap kakası kadar saçma," dedi. "Z, Nyx'le birlikte takıldığı Öteki Âlem'den daha yeni döndü. Orada Kalona'nın canına okumayı ve savaşçısını sapasağlam ve güven içinde geri getirmeyi becerdi. Bu, daha önce hiçbir yüksek rahibenin başaramadığı bir şey. Onun Karanlık kumaşından yapıldığı söylenemez." Neferet konuşmak için ağzını açınca, Stevie Rae onu durdurdu. "Hayır! Sana söyleyecek bir sözüm daha var. Kimi kandırırsan kandır, bilmeni istiyorum ki değiştiğine asla inanmayacağım. Sen bir yalancısın ve gerçekten ama gerçekten iyi değilsin. Beyaz boğayı gördüm ve birlikte oynadığın Karanlık'ı ve ikinizin ne sıkı dost olduğunuzu çok iyi biliyorum. Lanet olsun, Neferet, şu anda bile etrafında salınan o şeyi görebiliyorum. Bu. Yüzden. Geri. Çekil."

Sırtını Neferet'e döndü ve Kalona'ya odaklandı. Ağzını açtı ve bir anda kelimeleri kuruyup gittiler. Kanatlı ölümsüz, intikam peşindeki bir tanrıya benziyordu. Çıplak göğsü kan içindeydi ve siyah mızrağının ucundan kan damlıyordu. Ona küçümsemeyle karışık keyifli bir ifadeyle bakarken, gözleri kehribar renginde parlıyordu.

Ona kafa tutabileceğimi nasıl düşünebildim? Stevie Rae'nin zihni, kafasının içinde çığlık çığlığa haykırıyordu. *O çok güçlü ve ben bir hiçim. Bir hiç...*

"Onu güçlendir, ruh." Zoey'nin fısıltısı Damien'ın uyandırdığı rüzgârla ona ulaşmıştı.

Stevie Rae bakışlarını Kalona'nınkilerden ayırdı ve

Zoey'nin gözlerine baktı. En yakın arkadaşı gülümsedi. "Devam et. Başladığın şeyi tamamla. Bunu yapabilirsin."

Stevie Rae içinin minnetle dolduğunu hissetti. Bakışları Kalona'ya geri dönerken, kendisini elementine bağladığını hayal ettiği köklerden güç aldı ve bu, kuvvet halatıyla ve dostlarının desteğiyle başladığı işi bitirdi.

Rahat bir tavırla, "Pekâlâ, herkes eskiden Nyx'in savaşçısı olduğunu ama bir şeylerin yolundan çıktığını biliyor," dedi. "Bu, *senin* bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırdığın anlamına geliyor. Ayrıca her ne kadar kötülüğe sapmış olsan da eskiden onurun, sadakatin ve belki de sevginin ne olduğunu biliyormuşsun. Bu yüzden sana oğlunla ilgili söyleyeceklerim var ve beni dinlemeni istiyorum. Nasıl ve neden oldu bilmiyorum ama onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini sanıyorum." Burada duraksadı ve Rephaim'in gözlerine baktı.

Rephaim, sesi dinleyen herkese ulaşacak kadar net ve tane tane, "Seviyorum," dedi. "Seni seviyorum, Stevie Rae."

Stevie Rae bir an durup ona dolu dolu, gurur, mutluluk ve her şeyden önce aşk yüklü bir gülümsemeyle baktı. Sonra yeniden Kalona'ya odaklandı. "Evet, tuhaf. Hayır, hiçbir zaman normal bir ilişki olmayacak ve Tanrıça biliyor ya arkadaşlarımla pek çok meseleyle baş etmek zorunda kalacağız ama en önemli kısmı şu: Ben Rephaim'e iyilik ve huzuru ve mutluluğu öğreneceği bir hayat verebilirim. Ama bunu yapmam için önce senin bir şey yapman gerek. Onu azat etmelisin, Kalona. Onun seninle kalmak ve yolunu değiştirmek arasında, kendi başına seçim yapmasına izin vermelisin. Burada bir risk alacağım ve içimdeki her şeyle, senin içinde, derinlerde bir yerde, Nyx'in savaşçısından küçük bir kıymık kaldığı-

na ve Tanrıçamız'ı korumuş olan Kalona'nın doğru olanı yapacağına inanacağım. Lütfen yine o Kalona ol, hiç değilse bir saniye için."

Kalona'nın, Stevie Rae'ye gözünü bile kırpmadan baktığı uzun sessizlikte, Neferet'in küçümseyici ve küstah sesi devreye girdi. "Bu saçma maskaralık yetti artık. Çim bariyerin icabına bakacağım. Ejderha, Alaycı Kuzgun'dan intikamını al. Ve sen Kalona, sana daha önce olduğu gibi, yanımdan sürülmeni emrediyorum. Aramızda hiçbir şey değişmedi." Stevie Rae, Neferet'in konuşurken etraflarını saran gölgelerden ve kendi bedeninden, artık her an onunlaymış gibi görünen siyah lifleri çektiğini görmüştü.

Stevie Rae kendini hazırladı. Korkunç olacaktı ama artık geri çekilmeye hiç ama hiç niyeti yoktu ve bu, Karanlık'a bir kez daha meydan okuması anlamına geliyordu.

Ancak daha acının ve soğuğun ilk çekiştirmesini ve Karanlık'ın toprağın içine süzülüşünü ilk hissettiği anda, kanatlı ölümsüz tek elini hafifçe kaldırdı ve, "Durun!" dedi. "Ben Karanlık ile uzun süredir müttefikim. Benim emrime itaat edin. Bu sizin savaşınız değil. *Yıkılın*!"

Orada bulunan hemen herkese görünmez olan yapışkan iplikler geldikleri gölgelerin içine geri emilmek üzere uzaklaşmaya başlarken Neferet, "Hayır!" diye haykırdı. Kalona'ya döndü. "Aptal yaratık! Sen ne yapıyorsun? Sana gitmeni emrettim. Emrime itaat *etmelisin*. Buranın yüksek rahibesi benim!"

"Ben senin kontrolünde değilim. Hiçbir zaman da olmadım." Kalona'nın gülümsemesi zafer doluydu ve bir an o kadar muhteşem göründü ki ona bakarken Stevie Rae'nin nefesi kesildi.

Neferet derhâl toparlandı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Asıl ben senin kontrolün altındaydım."

Kalona bakışlarını gözleri fal taşı gibi açılmış çaylakları, ona karşı silahlanmış ya da ondan kaçmak ve ona hayran kalmak arasında donakalmış vampirlerin üzerinden, okul arazisinde dolaştırdı. "Ah, Nyx'in çocukları, benim gibi, çoğunuz Tanrıçanız'ı dinlemeyi bırakmışsınız. Ne zaman öğreneceksiniz?"

Sonra kanatlı ölümsüz sağ tarafına baktı. Rephaim orada durmuş, sessizce babasını izliyordu.

"Kırmızı'yla Damgalandığın doğru mu?"

"Evet, baba, doğru."

"Ya onun hayatını kurtardığın? Hem de birden çok defa?"

"Tıpkı karşılığında onun da benim hayatımı kurtardığı gibi. Bir defadan fazla. Beni düşüşümden sonra gerçekten iyileştiren oydu. Karanlık'ın, sonrasında, onun için beyaz boğayla karşı karşıya gelmemin ardından, içimde açtığı korkunç yarayı gideren de." Rephaim'in gözleri Stevie Rae'ninkileri buldu. "Onu Karanlık'tan kurtarmama karşılık, bana taşıdığı, topraktan gelen Aydınlık gücüyle dokundu."

"Bunu bir karşılık olarak yapmadım. Senin canının yandığını görmeye dayanamadığım için yaptım," dedi Stevie Rae.

Kalona, zorlanıyormuş gibi ağır ağır, elini kaldırdı ve oğlunun omzuna yerleştirdi. "Onun seni asla bir kadının bir erkeği sevdiği gibi sevemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Sonsuza dek, onun sana veremeyeceği, vermeyeceği bir şeyi arzulayacaksın."

"Baba, onun bana verdiği, bugüne dek bildiğimden çok daha fazlası."

Stevie Rae, acının Kalona'nun yüzünü, hiç değilse bir an için buruşturduğunu, gördü. "Ben sana oğlum, en sevdiğim oğlum olarak, sevgimi verdim." Kalona bunu o kadar yumuşak bir sesle söylemişti ki Stevie Rae onu duymakta güçlük çekmişti.

Rephaim tereddüt etti ve babasını cevaplarken, Stevie Rae sesindeki ham dürüstlüğü ve bu itirafın neden olduğu kalp acısını duydu. "Belki bir başka dünyada, başka bir hayatta, bu doğru olabilirdi. Bu dünyada, sen bana güç, disiplin ve öfke verdin ama sevgi vermedin. Hiçbir zaman."

Kalona'nın gözlerinde bir ışık yanıp söndü ama Stevie Rae kehribar derinliklerinde, öfkeden çok acı gördüğünü sandı. "O zaman, bu dünyada ve bu hayatta, sana bir şey daha vereyim. Seçme şansı. Seç, Rephaim. Asırlar boyu sadakatle hizmet ettiğin ve izinden gittiğin baban ve bu hizmetin sana kattığı güçle her zaman içindeki canavar yüzünden dehşete düşeceği için, hiçbir zaman tamamen senin olamayacak bu vampir yüksek rahibesinin aşkı arasında bir tercih yap."

Rephaim'in gözleri onu buldu. Stevie Rae o gözlerdeki soruyu görmüştü. Yüksek sesle dile getirmesine fırsat bırakmadan yanıtladı.

"Sana baktığımda, ne dışında, ne içinde bir canavar görmüyorum. Yani senden korkmuyorum. Seni seviyorum, Rephaim."

Rephaim gözlerini bir an için yumdu ve Stevie Rae incecik bir sıkıntı duydu. O iyiydi, Stevie Rae buna inanıyordu ama onu babasına tercih etmesi, hayatının akşını sonsuza dek değiştirecekti. Rephaim kısmen ölümsüzdü ve sonsuz onun için kayda değer bir şeydi. Belki yapamazdı, belki yapmazdı ya da belki de.

"Baba..." Stevie Rae, Rephaim'in sesini duyar duymaz gözlerini açtı. Kalona'yla konuşuyordu ama hâlâ ona bakıyordu. "Stevie Rae'yi ve Tanrıça'nın yolunu seçiyorum."

Stevie Rae'nin bakışları suratının acıyla asıldığını görecek kadar büyük bir hızla, Kalona'ya yönelmişti. "O zaman öyle olsun. Şu andan itibaren, benim oğlum değilsin." Durdu ve Rephaim bakışlarını Stevie Rae'den kanatlı ölümsüze çevirdi. "Sana Nyx'in kutsamasını sunmak isterdim ama o beni artık duymuyor. Onun yerine sana bir tavsiyede bulunacağım. Onu içindeki her şeyle seversen, seni aynı şekilde sevmediğini fark etmen –ki sevmeyecek, sevemez– içindeki her şeyi öldürecek." Kalona geniş kanatlarını açtı, iki kolunu birden kaldırdı ve, "Rephaim benden azat oldu!" diye ilan etti. "İşte konuştum ve öyle olsun!"

Sonrasında Stevie Rae o anı ve ölümsüz babasının onu salıverdiği anda, Rephaim'in etrafındaki havanın nasıl titrediğini düşünecekti. Ancak o an için yapabildiği tek şey, onlara baktığı ilk andan beri gözlerinde var olan kırmızı rengin, yerinde sadece kocaman bir kuzgunun kafasından bakan iri ve kahverengi çocuk gözlerini bırakarak kayboluşuna bakakalmak oldu.

Kalona, kanatları açık, vücudu güçle ve Stevie Rae'nin inanmak istediği gibi, oğlunu kaybettiği için içinde bir yerlerde hissediyor olması gereken yasla irileşmiş hâlde kehribar bakışlarını Neferet'e çevirdi. Tek kelime dahi etmedi. Sadece güldü ve sonra arkasında bir kahkaha izi ve bir şey daha bırakarak göğe yükseldi. Havadan, Stevie Rae'nin ayaklarının dibine beyaz bir kuş tüyü düştü. Bu onu o kadar şaşırtmıştı ki Rephaim'in etrafına diktiği bariyer çözüldü ama Stevie Rae tüye öyle büyük bir ilgiyle bakıyordu ki konsantras-

yonunun tamamen yerle bir olduğunu fark etmedi bile. Neferet, Ejderha'ya emrederken o kuş tüyünü almak üzere yere eğilmişti.

"Artık ölümsüz kaçtığına göre, oğlunu öldür. Bu maskaralığa kanacak değilim."

Stevie Rae, Karanlık'ın toprakla bağını koparak onu güçsüz bırakmasının korkunç ve tanıdık acısını hissetti. Ejderha'nın Rephaim'in üstüne çullanışını izlerken, çığlık atmaktan bile acizdi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Rephaim

Neferet ölümünü emrederken, Rephaim'in ne olduğunu anlamaya zamanı olmadı. Hayretle çimlerin arasındaki beyaz bir şeye bakan Stevie Rae'ye bakıyordu. Bunu kaos takip etti. Onu saran yeşil ışık söndü. Stevie Rae hayalet gibi bembeyaz kesildi ve başı dönüyormuş gibi sallandı. Alaycı Kuzgun, Stevie Rae'ye öylesine odaklanmıştı ki Ejderha'nın saldırdığını bile anlamadı. Ve bir anda Stevie Rae'nin arkadaşı Zoey, kendini onunla intikam peşindeki Erebus'un Oğulları'nın arasına atıverdi.

"Hayır. Biz Tanrıça'nın yolunu seçenlere saldırmayız." Güçlü bir sesle konuşmuştu; savaşçılar ne yapacaklarını bilemeyerek önünde durdular. Rephaim, Stark'ın bir yanına, Darius'un da diğer yanına geçtiklerini fark etti. İki savaşçı da kılıçlarını kaldırmışlardı ve yüz ifadeleri çok şey anlatıyordu. Her ikisinin de kardeşlerine darbe indirmek istemedikleri açıkça belli oluyordu.

Benim hatam. Birbirlerine karşı durmaları benim hatam. Hız-

la Stevie Rae'nin yanına yürürken, Rephaim'in düşünceleri kendine duyduğu nefret ve belirsizlikle karman çorman hâldeydi.

Neferet hayret dolu bir sesle Zoey'e, "Savaşçıyı savaşçıya düşman mı edeceksin?" diye sordu.

Zoey, "Savaşçılarımızın Tanrıçaları'nın hizmetindeki birini öldürmelerine izin mi vereceksin?" diye karşılık verdi.

Neferet kibirli ve bilmiş bir tavırla, "Demek şimdi de bir başkasının kalbinde ne olduğuna hükmedebilme yeteneği kazandın. Gerçek yüksek rahibeler bile böyle ilahî bir yeteneğe sahip olduklarını iddia edemezler."

Rephaim havadaki değişimi daha o cisimlenmeden hissetti. Sanki bir fırtına zapt edilmiş ve şimşek etraflarını saran havaya elektrik yüklemişti. Bu güç, ışık ve ses dalgalanmasının ortasında, Gece'nin Ulu Tanrıçası Nyx belirdi.

"Hayır, Neferet, Zoey böyle ilahî bir yeteneğe sahip olduğunu iddia edemez ama ben edebilirim."

Onun ilahî sesi duyulunca, Karanlık'ın ortalıkta aranan, emen ve sinsi sinsi dolanan bütün lifleri sürünerek uzaklaştılar. Rephaim'in yanında duran Stevie Rae, tutmakta olduğu nefesini koy vermiş gibi iç geçirdi ve dizlerinin üstüne indi.

Rephaim dört bir yandan yükselen şaşkın fısıltıları duyabiliyordu. "Bu Nyx!" "Tanrıça bu!" "Ah, kutsanmaya!"

Ve sonra bütün dikkati Nyx'e odaklandı.

O gerçekten de gecenin beden bulmuş hâliydi. Saçları avcıların aylarıyla doluydu ve gümüş bir ışıkla parlıyordu. Gözleri, yeni ayda gökyüzü gibiydi, siyah ve sınırsız. Vücudunun geri kalan kısmı neredeyse tamamen şeffaftı. Rephaim pürüzsüz alnına dövmelenmiş, kendine ait bir esintide koyu renk

bir ipeğin havalandığını ve bir kadının kıvrımlarını ve hatta belki de hilal biçiminde bir ay görür gibi oldu. Ancak o görüntüsüne odaklanmaya çabaladıkça, Tanrıça o kadar şeffaf ve göz alıcı bir hâl alıyordu. Ve ancak o zaman ayakta durmaya devam eden tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Onun dışında herkes, Tanrıça'nın önünde diz çökmüştü. Rephaim de dizlerinin üstüne çöktü.

Bu geç tepkisi yüzünden endişelenmesine gerek olmadığını çabucak fark etti. Nyx'in dikkati başka bir yerdeydi. İronik olarak, başı öne eğik ve gözleri kapalı hâlde diz çöktüğü için, Tanrıça'nın yaklaştığından haberi bile olmayan Damien'a doğru süzülüyordu.

"Damien, oğlum, bana bak."

Damien başını doğrulttu ve gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı. "Ah, Nyx. Gerçekten sensin. Burada olduğunu hayal ettiğimi sanmıştım."

"Belki de bir anlamda, ettin. Jack'in benimle olduğunu ve onun âlemimin tanıdığı en saf ve en neşe dolu ruhlardan biri olduğunu bilmeni istiyorum."

Damien'ın gözleri dolup taştı. "Teşekkürler. Bunu bana söylediğiniz için teşekkürler. Onu unutmaya çalışırken bana çok yardımı olacak."

"Oğlum, Jack'i unutmana gerek yok. Onu hatırla ve paylaştığınız kısa süreli ve güzel aşkla keyiflen. Bunu yapmayı seçmek unutmak ya da boşvermek anlamına gelmez, iyileşmek anlamına gelir."

Damien gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Hatırlayacağım. Her zaman hatırlayacak ve sizin yolunuzu seçeceğim, Nyx. Size söz veriyorum."

Tanrıça'nın onlara tepeden bakan bedeni, karanlık ba-

kışları diğerlerini de kapsayacak şekilde döndü. Rephaim, Nyx'in sırıtmakta olan Zoey'e şefkatle baktığını gördü.

Zoey sesindeki tanıdık tonlamayla Rephaim'i şaşırtarak, "Uğurlar olsun, Tanrıça," dedi.

Tanrıça'ya hitap ederken daha saygılı, daha korkulu olması gerekmez miydi?

"*Uğurlar olsun, Zoey Kızılkuş*!" Tanrıça, çaylak yüksek rahibenin gülümsemesine karşılık verdi. Ve Rephaim bir an onun nefis tatlı küçük bir kıza, ona birden tanıdık gelen bir kıza benzediğini düşündü. Ve Rephaim ani bir sarsıntıyla onu tanıdı. Hayalet! Hayalet Tanrıça'nın ta kendisiydi!

Sonra Nyx, kalabalığa tümüne hitaben konuşmaya başladı. Çehresi, öylesine parlak ve güzel bir ruhani varlığa dönüşmüştü ki ona bakmak imkânsızdı; bir senfoni misali konuştuğu kelimeler dışında bir şeyi düşünebilmek çok zordu. "*Bu gece burada çok şey yaşandı. Ruh değiştirici seçimler yapıldı ki bu bazılarınız için yeni hayat yollarının açıldığı anlamına geliyor. Diğerleri içinse, sizin yollarınız uzun süre önce yaptığınız seçimlerle çoktan mühürlenmişti. Bununla birlikte, bazılarınız hâlâ bir hayat uçurumunun dibindesiniz.*" Tanrıça'nın bakışları başını derhâl eğen Neferet'in üstünde oyalandı. "*Değiştin, kızım. Eskisi gibi değilsin. Gerçekten, sana hâlâ kızım diyebilir miyim?*"

"Nyx, Ulu Tanrıça, nasıl senin kızın olmam?"

Neferet, Tanrıça'yla konuşurken başını kaldırmamıştı; gür, kestane rengi saçları yüzünü tamamen kapatıyor ve itadesini perdeliyordu.

"*Bu akşam, af diledin. Zoey sana bir cevap verdi. Bense başka bir cevap vermeliyim. Affedilmek çok özel bir armağandır ve hak edilmelidir.*"

Neferet başı hâlâ öne eğik ve yüzü örtülü hâlde, "Bu özel armağanı benimle paylaşmanı senden tevazuyla diliyorum, Nyx," dedi.

"O hediyeyi hak ettiğin zaman alacaksın." Tanrıça ani bir hareketle Neferet'e arkasını döndü ve dikkatini yumruğunu saygıyla kalbinin üstünde tutan Kılıç Ustası'na çevirdi. *"Anastasia acı ve pişmanlıktan arındı. Damien'ın seçimini tekrarlayıp sahip olduğunuz aşktan keyiflenmeyi öğrenerek yola devam mı edeceksin, yoksa tercihini Anastasia'nın sende çok sevdiği şeyi, hem güçlü hem insaflı olma yeteneğini yok etmekten yana mı kullanacaksın?"* Rephaim, Ejderha'yı izleyerek Kılıç Ustası'ndan gelmeyen bir cevabı beklerken, Nyx onun adını telaffuz etti.

"Rephaim."

Nyx'in yüzüne sadece bir an tam olarak baktı ve sonra kim olduğunu hatırlayıp utançla kafasını eğdi ve aklına gelen ilk sözcükleri söyledi. "Lütfen bana bakmayın!"

Stevie Rae'nin avucunun içine kaydığını hissetti. "Endişelenme, buraya seni cezalandırmaya gelmedi."

"Ve sen bunu nereden biliyorsun, genç yüksek rahibe?"

Stevie Rae'nin tutuşu, kasılır gibi, sıkılaşmıştı ama sesinde en ufak bir değişiklik yoktu. "Çünkü siz kalbinin içini görebilirsiniz ve ben orada ne bulacağınızı biliyorum."

"Bu Alaycı Kuzgun'un kalbinde ne olduğuna inanıyorsun, Stevie Rae?"

"İyilik. Ve artık bir Alaycı Kuzgun olduğuna da inanmıyorum. Babası onu azat etti. Bu yüzden şimdi artık, onun daha-önce-hiç-olmadığı-yeni-bir-tür-çocuk olduğunu düşünüyorum." Stevie Rae kelimelere takılıp tökezlemişti ama sözünü tamamlamayı başarmıştı.

Tanrıça'nın esrarengiz cevabı, *"Ona bağlı olduğunu görüyorum,"* oldu.

Stevie Rae kararlı bir ifadeyle, "Öyleyim," dedi.

"Bağın, bu Gece Evi'ni ve belki de dünyayı ikiye bölmek anlamına gelse bile mi?"

"Annem, güllerini çok sıkı budardı ve onları inciteceğini, hatta öldüreceğini sanırdım. Ona sorduğum zaman, bazen yenilere yer açmak için eskileri kesip atmak gerektiğini söylerdi. Belki de eskilerin bir kısmını kesip atma zamanıdır," dedi Stevie Rae.

Bu sözleri Rephaim'i o kadar şaşırtmıştı ki bakışlarını yerden, Stevie Rae'ye çevirdi. Genç rahibe ona gülümsedi ve Rephaim o anda ona gülümseyebilmeyi ve gerçek bir delikanlının yapacağı şekilde onu kollarının arasına alabilmeyi her şeyden çok istedi. Çünkü gözlerinde gördüğü, en ufacık bir pişmanlık ya da reddediş taşımayan bir sıcaklık, sevgi ve mutluluktu.

Stevie Rae, ona kafasını kaldırıp Tanrıça'ya bakma ve sonsuz bakışıyla buluşma cesareti vermişti.

Ve orada gördüğü şey tanıdıktı, çünkü Nyx'in gözlerinde, Stevie Rae'nin bakışlarında gördüğü sıcaklık, sevgi ve mutluluğun yansıması parlıyordu.

Rephaim eski ve saygılı selamla yumruğunu kalbinin üstünde tutabilmek için Stevie Rae'nin elini bıraktı. "Uğurlar olsun, Tanrıça Nyx."

"Uğurlar olsun, Rephaim," dedi Nyx. *"Kalona'nın, peydahlanışının hiddet ve acısına, uzun hayatını dolduran nefrete sırt çeviren ve Aydınlık'ı arayan tek çocuğusun."*

"Diğerlerinin hiçbiri Stevie Rae'ye sahip değildi."

"Seçimini etkilediği doğru ama ona açık olman ve Karanlık yerine Aydınlık'la karşılık vermen gerekiyordu."

"Tercihim her zaman bu yönde olmadı. Geçmişte korkunç şeyler yaptım. Bu savaşçılar ölümümü istemekte haklılar," dedi Rephaim.

"Geçmişinden pişman mısın?"

"Evet."

"Kendini benim yoluma adayacağın yeni bir gelecek seçiyor musun?"

"Seçiyorum."

"Düşmüş ölümsüz savaşçı Kalona'nın oğlu, Rephaim, seni hizmetime kabul ediyor ve geçmişinin hatalarını affediyorum."

"Teşekkürler, Nyx." Tanrıça'yla, Tanrıçası'yla konuşurken, Rephaim'in sesi duygu yüklüydü.

"Her ne kadar seni affetsem ve kabul etsem de geçmişinin seçimlerinden ötürü ödemen gereken bedeller olduğunu söylersem bana yine teşekkür eder misin?"

Rephaim hiç tereddütsüz, "Bundan sonra her ne olursa olsun, size sonsuza dek teşekkür edeceğim," dedi. "Buna yemin ederim."

"Bu yemini yerine getirmek için çok, pek çok yıllarının olacağını umalım. O zaman bunun bedelinin olduğunu bil." Nyx, ellerini gökteki ayı, avuç içleriyle kavrayabilirmiş gibi kaldırdı. Rephaim'e, yıldızlardan ışık topluyormuş gibi gelmişti. *"İçindeki insanlığı uyandırdığın için, her gece, gün batımından gün doğumuna, sana bunu, hak ettiğin gerçek biçimi bahşedeceğim."* Tanrıça ellerinin arasında toplanan ışıltılı gücü ona doğru savurdu. Güç, bedeninden, sıkıntıyla çığlık atarak yere yığılacağı kadar büyük bir acı yaratarak akıp geçti. Orada, felç olmuş

hâlde yatarken, ona ulaşan tek şey Tanrıça'nın sesi oldu. "*Geçmişin için kefaret olarak, gündüzleri gerçek biçimini kaybedecek ve bir canavarın temel arzuları dışında hiçbir şey bilmeyen kuzgun bedenine geri bürüneceksin. İnsanlığını nasıl kullanacağını iyi düşün. Geçmişten ders al ve canavarı dengele. Söyleyeceğimi söyledim ve öyle olsun!*"

Acı azalmaya başlamıştı ve Rephaim yeniden Tanrıça'ya bakabilir duruma geldiğinde onu, kollarını herkesi kucaklayacak şekilde açmış hâliyle gördü. Coşkulu bir sesle, "Siz diğerlerini, kabul etmeyi seçerseniz, sevgimle ve her zaman kutsanmanız arzumla baş başa bırakıyorum," dedi.

Nyx ay patlamasını andıran bir şeyin içinde gözden kayboldu. Parlaklığı kör ediciydi ve Rephaim'in bir türlü dağılmayan kafa karışıklığına pek yardımcı olmuyordu. Vücudu bir tuhaf, yabancı ve sersemdi. Rephaim kendine şöyle bir baktı. Şoku o kadar yoğundu ki bir an için gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadı. Allak bullak olmuş beyninden "Neden bir çocuğun içindeyim?" sorusu geçti. Onu nihayet kendine getiren, Stevie Rae'nin hıçkırıkları oldu. Ona odaklanmaya çalıştı ve nihayet bunu başarınca, aynı anda hem gülüp hem ağladığını fark etti.

Hâlâ tam olarak anlayamayarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Stevie Rae, mutluluk gözyaşlarını akıtmakla meşgul olduğu için konuşabilecek gibi görünmüyordu.

Görüş alanına bir el girdi ve Rephaim kafasını kaldırınca çaylak yüksek rahibe Zoey Kızılkuş'u ona çarpık bir gülümsemeyle baktığını gördü. Rephaim ona uzattığı eli tuttu ve biraz titreyerek ayağa kalktı.

"Olan şu, Tanrıçamız seni bir insana dönüştürdü," dedi Zoey.

Gerçek Rephaim'e o anda dank etti ve az kalsın yeniden dizlerinin üstüne çökecekti. "İnsanım. Tamamen insanım." Rephaim başını eğdi ve genç bir Cherokee savaşçısının güçlü ve uzun bedenine baktı.

Zoey, "Evet, öylesin ama sadece geceleri," diyordu. "Gündüzleri tamamen bir kuzgun olacaksın."

Rephaim onu duymuyordu bile. Çoktan Stevie Rae'ye dönmüştü.

Nyx onu değiştirirken ondan uzağa devrilmiş olsa gerekti, çünkü Stevie Rae artık hemen yanı başında değildi. Stevie Rae ona doğru küçük, çekingen bir adım attı ve sonra emin değilmiş gibi, yüzünü silerek durdu.

Rephaim, "Kö... Kötü mü? Yanlış mı görünüyorum?" diye sordu.

"Hayır," dedi Stevie Rae gözlerinin içine bakarak. "Kusursuzsun. Kesinlikle kusursuz. Çeşmede gördüğümüz çocuksun."

"Sen... Ben..." Sesi, sorusunu tamamlayamadan kesildi. Rephaim doğru kelimeleri bulamayacak kadar duygu yüklüydü, bu yüzden harekete geçti ve Stevie Rae'yle arasındaki mesafeyi iki uzun, güçlü ve *tamamen insan* adımıyla kapattı. Hiç tereddüt etmeden onu kollarının arasına aldı ve kendine rüyalarında bile izin veremediği şeyi yaptı. Eğildi ve Stevie Rae'nin yumuşak dudaklarını dudaklarıyla öptü. Gözyaşlarının ve kahkahasının tadını aldı ve gerçekten ve tamamen mutlu olmanın ne olduğunu nihayet öğrendi.

Bu yüzden geri çekilirken isteksizdi. "Bekle, yapmam gereken bir şey var."

Ejderha Lankford'u bulmak kolaydı. Her ne kadar bü-

tün gözler onun ve Stevie Rae'nin üstünde olsa da Kılıç Ustası'nın bakışlarını bariz biçimde hissediyordu. Ejderha'ya ağır ağır, hiçbir ani hareket yapmadan yaklaştı. Buna rağmen, Ejderha'nın iki yanındaki savaşçılar kıpırdandılar. Kılıç Ustaları'nın yanında savaşmaya bir kez daha hazır oldukları her hâllerinden belliydi.

Rephaim, Ejderha'nın önünde durdu. Gözlerinin içine baktı ve oradaki acıyı ve öfkeyi gördü. Rephaim anladığını gösterecek şekilde kafasını salladı. "Size büyük bir kayba neden oldum. Eskiden olduğum şey için hiçbir özrüm yok. Tek söyleyebileceğim, yanlış olduğum. Sizden, beni, Tanrıça'nın yaptığı gibi affetmenizi istemiyorum." Rephaim durdu ve tek dizinin üstüne çöktü. "Sizden, can borcumu size hizmet ederek ödememe izin vermenizi istiyorum. Beni kabul ederseniz, nefes aldığım müddetçe, hareketlerim ve onurumla eşinizin kaybının kefaretini ödemeye çalışacağım."

Ejderha tek kelime etmedi. Yüzünden birbiriyle savaşan duygular geçip gitti, nefret, çaresizlik, öfke ve üzüntü. Nihayet hepsi bir araya gelip soğuk bir kararlılık maskesinde birleştiler.

"Dizinin üstünden kalk, yaratık." Ejderha'nın sesi duygusuzdu. "Yeminini kabul edemem. Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum. Bana hizmet etmene izin vermeyeceğim."

"Ejderha, ne söylediğini bir düşün." Zoey Kızılkuş sesini yükselterek hemen yanında Stark'la birlikte Rephaim'in yanına yürüdü. "Zor olduğunu biliyorum. Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu da. Ama bundan sonrasına nasıl devam edeceğin konusunda bir karara varmalısın ve sen Karanlık'ı, Aydınlık'a tercih ediyormuşsun gibi görünüyor."

Genç yüksek rahibeyi yanıtlarken, Ejderha'nın gözleri

acımasız, sesi soğuktu. "Bir aşkı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini söylüyorsun? O insan soylu çocuğu ne kadar zaman sevdin? On yıldan daha az! Anastasia yüzyıldan fazla süredir benim eşimdi."

Rephaim, Zoey'nin, Ejderha'nın sözleri fiziksel olarak canını yakmış gibi irkildiğini ve Stark'ın gözlerini Kılıç Ustası'na kısarak yanına iyice sokulduğunu fark etti.

"İşte bu yüzden bir çocuk Gece Evi'ne liderlik edemez. Ya da, Tanrıçamız ne kadar hoş görülü olursa olsun, gerçek bir yüksek rahibe olamaz." Neferet kayar gibi Ejderha'nın yanına geldi ve saygılı bir tavırla koluna dokundu.

"Orada dur, Nefretlik. Nyx'in seni affettiğini söylediğini hatırlamıyorum," dedi Afrodit. "*Eğerlerden* ve *armağanlardan* bahsetti ama yanılıyorsam beni düzelt, ortada *Hey, Neferet, affedildin*, gibi bir şey yok."

Neferet ona, "Sen bu okula ait değilsin!" diye bağırdı. "Artık bir çaylak da değilsin."

Zoey sakin ve bilge bir sesle, "Hayır, o bir Kâhin, hatırlıyor musun?" diye sordu. "Yüksek Konsey bile öyle söyledi."

Neferet, Zoey'i cevaplamak yerine, onları izleyen çaylak ve vampir kalabalığına döndü. "Tanrıça'nın sözlerini, bize görünmesinden sadece dakikalar sonra bile, nasıl çarpıttıklarını görüyor musunuz?"

Rephaim onun kötü olduğunu, artık Nyx'in hizmetinde olmadığını biliyordu ama o bile ne kadar ateşli ve güzel göründüğünü kabul etmişti. Ayrıca Karanlık'ın ipliklerinin yeniden ortaya çıktıklarının ve Neferet'e sürtünmeye, onu doldurmaya ve güç ihtiyacını beslemeye başladıklarının da farkındaydı.

"Hiç kimsenin bir şeyi çarpıttığı yok," dedi Zoey. "Nyx, Rephaim'i affetti ve onu bir çocuğa dönüştürdü. Ayrıca Ejderha'ya geleceği konusunda bir seçim yapması gerektiğini hatırlattı. Ve sana, affedilmenin *hak edilmesi* gereken bir armağan olduğunu bildirdi. Bütün söylediğim bu. Bütün söylediğimiz bu."

"Ejderha Lankford, Kılıç Ustası ve bu Gece Evi'nin Erebus'un Oğulları'nın Lideri olarak bunu..." Neferet, durdu ve Rephaim'e nefretle baktı. "Bu sapkın şeyi, kendinden biri olarak kabul ediyor musun?"

"Hayır," dedi Ejderha. "Onu kabul edemem."

"O zaman ben de edemem. Rephaim bu Gece Evi'nde kalmana izin verilmeyecek. Yıkıl seni kokuşmuş yaratık ve geçmişinin kefaretini başka yerde öde."

Rephaim kıpırdamadı. Neferet'in ona bakmasını bekledi. Ve sonra ağır ağır ve tane tane, "Senin gerçekte ne olduğunu görebiliyorum," dedi.

Neferet, "Yıkıl!" diye cırladı.

Rephaim ayağa kalktı ve Kılıç Ustası'ndan ve savaşçı grubundan geri geri uzaklaştı. Ancak Stevie Rae elini tuttu ve geri çekilişine son verdi.

"Sen nereye gidersen, ben de gelirim," dedi.

Rephaim başını salladı. "Benim yüzümden evinden kovulmanı istemiyorum."

Stevie Rae biraz utangaç, yüzüne dokundu. "Evimin senin olduğun yer olduğunu anlamıyor musun?"

Rephaim elini, Stevie Rae'nin elinin üstüne örttü. Sesine güvenemediği için başını salladı ve ona gülümsedi. Gülümsemek! İnanılmaz iyi geliyordu.

Stevie Rae elini usulca çekti. "Ben de onunla gidiyorum," dedi kalabalığa. "Deponun altındaki tünellerde yeni bir Gece Evi kuracağım. Burası kadar hoş değil ama kesinlikle çok daha arkadaşça."

Neferet, "Yüksek Konsey'in onayını almadan, bir Gece Evi kuramazsın," diye çıkıştı.

Onları izleyen kalabalığın şok fısıltıları, Rephaim'e eski çayırlığın otları arasından esip geçen yaz rüzgârını anımsatmıştı, ses, kanatlanmadığınız sürece, sonsuz ve anlamsızdı.

Zoey Kızılkuş'un sesi kalabalığı yardı. "Bir vampir kraliçeniz varsa ve vampir politikasının dışında kalmak istersenız, Yüksek Konsey sizi büyük ölçüde tek başınıza bırakacaktır." Stevie Rae'ye gülümsedi. "Ne tesadüf ki ben bir tür kraliçe ilan edildim. Benim de sen ve Rephaim'le gelmeme ne dersin? Dostça olanı süslü olana her zaman yeğlerim."

"Ben de geleceğim," dedi Damien. Dumanı tüten ateşe son bir kez baktı. "Taze bir başlangıç yapmayı seçiyorum."

"Biz geliyoruz," dedi Shaunee.

"Al benden de o kadar," dedi Erin. "Buradaki odamız çok küçüktü zaten."

"Ama eşyalarımızı almaya döneceğiz," dedi Shaunee.

"Ah, kesinlikle evet," dedi Erin.

"Lanet olsun," dedi Afrodit. "Bu gece mahvolduğu zaman anlamıştım. Anlamıştım işte. Tulsa'nın Nordstrom'unun[6] olmaması kadar berbat ama burada kalmayacağım da kesin."

Afrodit savaşçısına yaslanıp dramatik bir tavırla iç geçirirken, kırmızı çaylakların her biri öne çıktılar. Kalabalıktan

6 Bir mağaza. (ç. n.)

ayrılıp Rephaim, Stevie Rae, Zoey ve Stark'ın ve çemberlerinin geri kalan üyelerinin yanındaki yerlerini aldılar.

Kramisha onlara katılırken, "Bu bütün vampirlerin Saray Şairi olamayacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Nyx dışında kimse bu unvanı senden alamaz," dedi Zoey.

"İyi. Az önce buradaydı ve beni kovmadı. Bu durumda, sanırım bir sorun yok," dedi Kramisha.

"Giderseniz bir hiç olursunuz. Hepiniz!" dedi Neferet.

"Şey, Neferet, şöyle diyelim," dedi Zoey. "Bazen, hiçbir şey ve dostların bayağı bir şeye denk gelir."

"Kulağa mantıklı bile gelmiyor," dedi Neferet.

"Sana gelmez," dedi Rephaim kolunu Stevie Rae'nin omzuna atarken.

Stevie Rae kolunu Rephaim'in insan beline tamamen sararak, "Haydi, eve gidelim," dedi.

Zoey, "Bana uyar," dedi ve Stark'ın elini tuttu.

Yürümeye başlarlarken Kramisha, "Bana hepimizin yapacağı bol miktarda temizlik işi var gibi geliyor," diye söylendi.

Neferet arkalarından, "Vampir Yüksek Konseyi'nin bundan haberi olacak," dedi.

Zoey omzunun üstünden arkasına sesleneceği kadar bir süre durdu. "Evet, şey, bize ulaşılması çok zor olmayacak. İnternetimiz ve her şeyimiz var. Ayrıca bir kısmımız geri geleceğiz, çünkü derslere gireceğiz. Burası evimiz olmasa da bizim okulumuz."

"Ah, harika, lanet olası projelerden otobüsle getiriliyormuşuz gibi," dedi Afrodit.

Rephaim, Stevie Rae'ye "Projeler ne?" diye sordu.

Stevie Rae ışıl ışıl bir gülümsemeyle, "Bazı insanların çok da harika olmadığını düşündükleri tamamen farklı bir yerden geliyoruz demek," dedi.

Afrodit, "Şehir yenilemesi olmasını umuyorum," diye homurdandı.

Rephaim, Stevie Rae'nin kahkaha atarak onu kucakladığını görünce yüz ifadesinin kocaman bir soru işareti olduğunu anladı. "Endişelenme. Sana bu modern şeyleri anlatmam için bol bol zamanımız olacak. Şimdilik tek bilmen gereken, birlikte olduğumuz ve Afrodit'in genelde çok nazik olmadığı."

Stevie Rae parmaklarının üstünde yükseldi, onu öptü ve Rephaim, onun tadının ve dokunuşunun geçmişin seslerini, kanatlarının altındaki uğursuz rüzgârın anısını boğmasına izin verdi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Neferet

Kendini sıkı kontrol altında tutmuş ve her ne kadar Karanlık'ı üstlerine salmak ve onları hiçliğe ezmek için can atsa da Zoey ve acınası arkadaş gurubunun Gece Evi'nden ayrılmalarına izin vermişti.

Aksine, dikkatle ve gizlice nefesini çekmiş ve Karanlık'ın, etrafında seğirten, gölgeden gölgeye narince süzülen ipliklerini emmişti. Kendini güçlü, özgüvenli ve kontrollü hissettiği zaman, piyonlarına, onun Gece Evi'nde kalanlara hitap etmişti.

"Keyiflenin, çaylaklar ve vampirler. Nyx'in bu gece kendini göstermesi, lütfunun bir işareti. Tanrıça seçimden, armağanlardan ve hayat yollarından bahsetti. Ne yazık ki Zoey Kızılkuş ve arkadaşlarının bizden, dolayısıyla Nyx'ten uzaklaşan bir yol seçtiklerini görüyoruz. Ancak biz bu sınavın sonuna kadar kalacak ve sebat edeceğiz ve insaflı Tanrıçamız'a yanlış yönlendirilen o çaylakların bize geri dönmeyi seçmeleri için dua edeceğiz." Neferet dinleyicilerinin bir kısmının

gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu. Güçlükle sezinlenebilecek bir hareketle sadece parmaklarını salladı ve sivriltilmiş tırnaklarının uzun, kırmızı uçlarıyla şüphelileri ve hayır diyecekleri işaret etti. Karanlık onları hedef alarak, onlara sımsıkı yapışarak ve zihinlerinin görünüşte sebepsiz, acı, şüphe ve korku sancılarının karmaşasından geçerken karışmasına neden oldu. "Şimdi hepimiz odalarımıza çekilelim ve her birimiz kendimizi en yakın hissettiğimiz elementin renginde bir mum yakalım. Nyx'in elementlere kanalize edilen bu duaları duyacağına ve bu eziyet ve mücadele zamanını aşarken bizi sakinleştireceğine inanıyorum."

Ejderha Lankford, "Neferet, çaylağın cesedi ne olacak?" diye sordu. "Nöbet tutmaya devam etmemiz gerekmez mi?"

Neferet sesindeki küçümsemeyi saklamaya özen gösterdi. "Hatırlatman çok yerinde oldu, Kılıç Ustası. Jack'i mor mumlarla onurlandıranlar, ayrılırken mumlarınızı ateşe atın. Erebus'un Oğulları savaşçıları gecenin kalan kısmında nöbet tutacaklar." Neferet içinden, *Ve böylece alevler onları tüketirken hem ruh mumlarının gücünden hem de çok sayıdaki savaşçının can sıkıcı varlığından kurtulmuş olacağım,* diye geçirdi.

"Nasıl isterseniz, Rahibe," dedi Ejderha önünde eğilirken.

Neferet ondan tarafa doğru dürüst bakmadan, "Şimdi inzivaya çekilmem gerek," dedi. "Nyx'in bana olan mesajının çok katmanlı olduğuna inanıyorum. Bir kısmını kalbime fısıldadı ve bana duraksama verdi. Şimdi dua etmeli ve meditasyon yapmalıyım."

"Nyx'in söyledikleri seni rahatsız etti mi?"

Gece Evi'nin meraklı gözlerinden hızla uzaklaşırken, Lenobia'nın sesi Neferet'i durdurdu. İçinden, "*Tuzağıma düş-*

tüğü için kalmadığını tahmin etmeliydim," diye geçirdi. "*Esir alanı esire dönüştürmek için kaldı.*"

Neferet, Atların Efendisi'ne baktı. Parmağının bir hareketiyle Karanlık'ı onun olduğu tarafa gönderdi ve Lenobia'nın arayan iplikleri gerçekten görebiliyormuş gibi etrafına bakındığını görünce endişelendiği kadar şaşırdı da.

"Evet, aslında, Nyx'in söyledikleri beni rahatsız etti." Neferet birdenbire herkesin dikkatini Atların Efendisi'nden kendine çekecek şekilde konuşmuştu. "Tanrıça'nın Gece Evimiz için derinden endişelendiğini görebildim. Dünyamızdaki bir ayrılmadan bahsettiğini duymuşsundur. Ve bu oldu. Beni uyarıyordu. Keşke bunun gerçekleşmesine mâni olmanın bir yolunu bulabilseydim."

"Ama Rephaim'i affetti. Belki de biz..."

"Tanrıça o yaratığı affetti, evet. Ama bu bizim ona aramızda katlanmamız gerektiği anlamına mı gelir?" Kolunu zarif bir hareketle, üzüntü içinde çaylağın cenaze ateşinin başında duran Ejderha Lankford'a doğru savurdu. "Erebus'un Oğlu doğru bir seçim yaptı. Ne yazık ki pek çok genç çaylak Zoey, Stevie Rae ve onların çarpık kelimelerinin yanlış yönlendirmesine kapıldılar. Bu gece Nyx'in kendisinin de söylediği gibi, affedilmek, hak edilmesi gereken bir armağandır. Zoey'nin iyiliği için, Tanrıça'nın iyi niyetine sahip olmayı sürdürmesini dileyelim ama buradaki davranışlarından sonra, onun için korkuyorum." İnsanların bakışları onunla, Kılıç Ustası'nın yaptığı acıklı ve suçlu gösteri arasında gidip gelirken, Neferet havayı okşadı ve gölgelerden biraz daha Karanlık ipliği topladı. Sonra bir fiskeyle iplikleri kalabalığın üstüne savurdu ve inlemeler ve şaşkın ve acı dolu iç çekişler kulaklarına ulaşırken, zevk dolu gülümsemesini bastırdı. "Da-

ğılın. Odalarınıza gidin, dua edin ve dinlenin. Bu akşam hepimiz için fazla külfetliydi. Şimdi sizlerden ayrılıyorum ve Tanrıça'nın dediği gibi, kutsanmanızı diliyorum."

Neferet avlunun merkezinden hızla uzaklaşırken etrafını saran eski güce, "Orada olacak," diye fısıldıyordu. "Beni bekliyor olacak." Karanlığın ritmiyle titreyerek, kendini şişmiş hissedecek şekilde gücünü topladı, sonra kendini ona bıraktı ve yeni ölümsüz bedenini yakalamasına ve onu ölümün, acının ve çaresizliğin renksiz kanatlarıyla taşımasına izin verdi.

Ancak daha Mayo'ya ve Kalona'nın onu bekliyor olacağını *bildiği* ve bundan *emin* olduğu gösterişli çatı katına varmadan, onu taşıyan güçlerde büyük bir değişim hissetti.

Ona ilk ulaşan soğuk oldu. Neferet güçlerin kesilmesini ve onun da durmasına izin vermelerini ya da soğuğun onları dondurmasını emrettiğinden emin değildi. Her hâlükârda, kendini Peoria ve 11. Cadde arasındaki kavşağın ortasına fırlatılmış hâlde buldu. Tsi Sgili kalktı ve toparlanmaya çalışırken etrafına bakındı. Sol tarafında kalan mezarlık dikkatini çekmişti ki bunun tek nedeni, çürümüş insan artıklarına ev sahipliği yapması değildi ve bu Neferet'i neşelendirmişti. Mezarlığın içinden bir şeyin yaklaştığını hissetti. Tek bir hareketle, Karanlık'ın geri çekilen bir ipliğini durdurdu, kendini ona kancaladı ve ipliği kendisini mezarlığı çevreleyen sivri uçlu demir parmaklıkların üstünden geçirmeye zorladı.

O şey her neyse, ona doğru geldiğini, adını seslendiğini hissedebiliyordu. Ve Neferet yıllanan mezar taşlarının arasından ve insan soyluların çok sakinleştirici buldukları kırık dökük anıtların arasından bir hayalet misali son sürat koştu. Ta ki sonunda mezarlığın merkezine varana dek. Dört geniş parke taşlı yol burada buluşup üzerinde bir Amerikan bayrağı-

nın ve mezarlığın tek ışıklandırmasının -*onun* dışında- asılı olduğu bir daire oluşturuyorlardı.

Neferet onu elbette ki tanıdı. Beyaz boğayı daha önce de anlık görüntülerle görmüştü ama Karanlık'ın yaratığı daha önce hiç tamamen cisimlenip Neferet'e görünmemişti.

Boğanın kusursuzluğu karşısında Neferet'in nutku tutulmuştu. Derisi ışık saçan bir beyazdı. Gösterişli bir inci tanesi gibi ışıl ışıldı, gönül alıcı, çekici ve zorlayıcı. Neferet, Stark'ın ona verdiği bedenini saklayan ergen işi gömleğin içinden sıyrıldı ve kendini boğanın yakıcı bakışları karşısında soydu. Ve sonra zarafetle dizlerinin üstüne çöktü.

Kendini Nyx'e soydun. Ve şimdi de bana mı soyuyorsun? Tsi Sgili Kraliçesi, kendini bu kadar mı ucuza satıyorsun?

Sesi Neferet'in zihninde, bütün bedenine beklenti dolu ürpertiler göndererek, gizemle yankılanmıştı.

"Kendimi ona soymadım. Herkesten çok, sen bunu bilirsin. Tanrıça ve ben yollarımızı ayırdık. Ben artık ölümlü değilim ve bir başka dişiye boyun eğmek gibi bir arzum yok."

Dev beyaz boğa, yerin iri, çatallı toynaklarının altında sarsılmasına izin vererek öne doğru yürüdü. Burnu Neferet'in narin tenine tam olarak dokunmuyordu ama kokusunu içine çekti ve sonra koy verdiği soğuk nefesi Neferet'in etrafını kuşatıp en hassas yerlerini okşayarak en gizli sırlarını uyandırdı.

Yani bir tanrıçaya boyun eğmektense, düşmüş bir ölümsüz erilin peşine düşmeyi tercih ediyorsun?

Neferet'in bakışları, boğanın siyah, dipsiz gözleriyle buluştu. "Kalona benim için hiçbir şey. Ben ona, bozduğu yeminin intikamını almak için gidiyordum. Bunu yapmak hakkım."

O yemin falan bozmadı. O yemin onu bağlamıyordu. Kalona'nın ruhu artık tamamen ölümsüz değil. Aptal gibi, bir parçasını başkasına verdi.

"Gerçekten mi? Ne kadar da ilginç..." Neferet'in bedeni bu haberin getirdiği heyecanla uğulduyordu.

Görüyorum ki onu kullanma düşüncesi hâlâ aklını çelebiliyor.

Neferet çenesini dikleştirdi ve uzun, kestane rengi saçlarını arkasına attı. "Kalona aklımı falan çelmiyor. Ben sadece güçlerini işe koşmayı ve kullanmayı diliyorum."

Sen gerçekten muhteşem, kalpsiz bir yaratıksın. Boğanın dili dışarı uzandı. Neferet'in çıplak tenini yaladı ve bedeni heyecanla titrerken, keskin bir acıyla iç geçirmesine neden oldu. *Böyle istekli bir takipçim olmayalı bir yüzyıldan fazla zaman oluyor. Bu fikir birden cazip gelmeye başladı.*

Neferet boğanın karşısında dizlerinin üstünde kaldı. Yavaşça ve usulca elini uzattı ve ona dokundu. Derisi buz kadar soğuk ancak su kadar kaygandı.

Neferet boğanın vücudunun beklentiyle ürperdiğini hissetti. "Ah," diyen sesi zihninde yankılandı ve ruhuna girip gücüyle başını döndürdü. *Zorlama olmadığı zaman dokunuşun ne kadar şaşırtıcı olabildiğini unutmuşum. Çok sık şaşırmam ve kendimi buna karşılık sana bir iyilik yapmayı isterken buluyorum.*

"Karanlık'ın benim için yapacağı *her tür* iyiliği seve seve kabul ederim."

Boğanın bilmiş kahkahası Neferet'in zihninde gümbürdedi. *Evet, sana bir armağan sunmak istediğime inanıyorum.*

Neferet, Karanlık'ın beden bulmuş hâlinin Nyx'in sözlerini bu denli net yansıtmasındaki ironiden hoşlanarak nefes nefese, "Bir armağan mı?" dedi. "Nedir?"

Senin için, Kalona'nın yerini alacak bir Araç yaratabileceğimi bilmek sana zevk verir mi? Hükmetmen ve mutlak bir silah olarak kullanman için senin olacak.

"Güçlü olacak mı?" Neferet'in nefesi hızlanmıştı.

Kurban değerli olursa, evet, çok güçlü olacak.

"Karanlık'a her şeyi ya da herkesi kurban ederim," dedi Neferet. "Bu yaratığı yaratmak için ne arzuladığını söyle ve sana vereyim."

Araç'ı yaratmak için, toprakla eski bağları olan ve bu bağlar ona analarından, nesilden nesile geçip ulaşmış bir kadının hayat kanına ihtiyacım var. Kadın ne kadar güçlü, ne kadar saf, ne kadar yaşlı olursa, Araç o kadar kusursuz olur.

Neferet, "İnsan soylu mu vampir mi?" diye sordu.

İnsan soylu. Bedenleri toprağa vampirlerden çok daha hızlı döndüğü için, onlar toprağa daha sıkı bağlılar.

Neferet gülümsedi. "Kusursuz kurbanın kim olacağını çok iyi biliyorum. Beni bu akşam ona götürürsen, kanını sana veririm."

Boğanın siyah gözleri, Neferet'in keyif olarak algıladığı bir ışıkla parladı. Sonra iri ön bacaklarını büktü ve sırtını onun ulaşabileceği bir yüksekliğe getirdi. *Teklifin ilgimi çekti, kalpsizim. Bana kurbanı göster.*

"Üzerine binmemi mi istiyorsun?"

Neferet hiç tereddütsüz ayağa kalktı, boğanın yan tarafından dolaşıp pürüzsüz ve kaygan sırtına ulaştı. Her ne kadar boğa dizlerinin üstüne inmiş olsa da sırtına tırmanmak için yine de uğraşması gerekecekti. Sonra Karanlık'ın gücünün tanıdık ürpertisini duydu. Ve Karanlık'ın gücü onu, kolayca iri sırtına kondurmak üzere havalandırdı.

Zihninde seni götürmemi istediğin yeri, kurbanının bulunabileceği yeri canlandır ki seni oraya götüreyim.

Neferet kollarını boğanın iri boynuna dolayarak öne doğru yattı ve gözünün önünde lavanta tarlalarını ve Oklahoma taşından yapılma, çok hoş ahşap bir verandası ve geniş pencereleri olan şirin, küçük bir kulübe canlandırmaya başladı.

Linda Heffer

Linda kabul etmekten nefret ediyordu ama annesi bunca yıldır haklıydı. Yüksek sesle, Cherokee dilinde akbaba anlamına gelen kelimeyi kullanarak, "John Heffer bir *su-li*" dedi. Tanıştıkları ilk akşam, annesi John'a bu adı vermişti. "Ayrıca o yalancı ve dolandırıcı pisliğin teki ama birikim ve çek hesaplarında sıfır doları olan bir pislik," dedi kibirle. "Çünkü bugün, onu kilise sekreterini ofis masasına eğmiş hâlde yakaladıktan hemen sonra, hesaplarının suyunu çektirdim."

Elleri, Intrepid'lerinin direksiyonunu daha sıkı kavradı ve o korkunç sahneyi zihninde yeniden canlandırırken uzun farlarını yaktı. Ona özel bir öğle yemeği hazırlayıp ofisine götürmesinin hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştü. John son zamanlarda geç saatlere kadar çalışıyor, bolca fazla mesai yapıyordu. Ancak o uzun çalışma saatlerinden sonra bile kilisede gönüllü çalışmalara zaman ayırabiliyordu... Linda dudaklarını sıktı.

Ve şimdi Linda onun *gerçekten* ne yaptığını biliyordu. Ya da *kimi* yaptığını!

Tahmin etmeliydi. Bütün belirtiler ortadaydı. Onunla ilgi-

lenmeyi kesmiş, eve gelmez olmuş, beş kilo vermiş hatta dişlerini beyazlatmıştı.

Onu geri dönmeye ikna etmeye çalışacaktı. Linda bunu yapacağını biliyordu. Hatta ofisinden koşarak çıkarken peşinden gelmeyi bile denemişti ama pantolonu bileklerine inmiş hâldeyken, peşine düşmesi hiç kolay iş değildi.

"İşin en kötü kısmı beni sevdiği için geri isteyecek olmaması. Beni kötü görünmemek için geri isteyecek." Linda dudağını ısırdı ve ağlamayı reddederek gözlerini kırpıştırdı. Kendi kendine yüksek sesle, "Hayır," diye itiraf etti. "İşin en kötü kısmı, John'un beni hiçbir zaman sevmemiş olması. O sadece kusursuz aile babası gibi görünmek istedi. Bu yüzden bana ihtiyacı vardı. Ailemiz hiçbir zaman kusursuz olmanın ya da mutlu olmanın yakınından geçmedi." *Annem haklıydı. Ve Zoey de.*

Zoey'i düşünmek, sonunda gözyaşlarının taşıp yanaklarından aşağı süzülmesine neden olmuştu. Linda, Zoey'i özlüyordu. Üç çocuğu arasında en çok ona yakındı. Zoey'le birlikte kanepeye kıvrılıp bol bol abur cubur yedikleri veya Yüzüklerin Efendisi ya da Harry Potter filmlerini, hatta bazen Yıldız Savaşları'nı seyrettikleri geyik hafta sonlarını hatırlayınca, gözyaşlarının arasından gülümsedi. Bunu en son ne zaman yapmışlardı? Yıllar önce. Bir daha yapabilecekler miydi? Linda hıçkırdı. Zoey, Gece Evi'ndeyken yapabilirler miydi?

Zoey, onu bir daha görmek *ister* miydi?

John'un Zoey'le ilişkisini tamir edilmez biçimde mahvetmesine izin verdiği için kendini asla affetmeyecekti.

Gecenin bir yarısı arabaya atlamasının ve annesinin evinin yolunu tutmasının bir nedeni buydu. Linda annesiyle

Zoey hakkında, ilişkilerini tamir etmek konusunda konuşmak istiyordu.

Ayrıca annesinin gücüne yaslanmak da istiyordu. Sıkı durmak ve John'un onu barışmaya ikna etmesine izin vermemek için yardım almak istiyordu.

Ancak Linda her şeyden öte annesini istiyordu.

Kendi çocukları olan yetişkin bir kadın olmasının bir önemi yoktu. Hâlâ annesinin kollarının onu sarmasına ve annesinin sesinin her şeyin gerçekten yoluna gireceği ve doğru kararı alacağı konusunda onu temin etmesine ihtiyacı vardı.

Linda o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki az kalsın annesinin evinin sapağını kaçırıyordu. Sert bir fren yaptı ve sağa saptı. Sonra lavanta tarlalarının arasından annesinin evine çıkan toprak yolda patinaj çekmemek için arabayı yavaşlattı. Buraya son gelişinin üstünden bir yıldan fazla zaman geçmişti ama hiçbir şey değişmemişti ve Linda bunun için minnettardı. Kendini yeniden güvende ve normal hissetmesine neden olmuştu.

Annesinin verandasının ışığı ve içerideki lamba yanıyordu. Linda arabasını park edip inerken gülümsüyordu. Büyük olasılıkla içeride yanan, annesinin geceleri geç saatte kitap okurken açmayı sevdiği 1920'lerden kalma pirinç denizkızı lambasıydı. Sadece Sylvia Kızılkuş için hiçbir saat geç değildi. Sabahın dördü onun için erkendi; kalkma zamanıydı.

Linda tam kapıyı açmadan önce çerçevesini tıklatmaya hazırlanırken lavanta kokulu kâğıda yazılıp kapıya yapıştırılmış notu gördü. Annesinin belirgin el yazısı şöyle diyordu.

Linda, hayatım, gelebileceğini hissettim ama tam olarak ne zaman geleceğinden emin olamadığım için, Tahlequah'a biraz sabun, kese, vs. götürmek üzere yola çıktım. Yarın döneceğim. Her zamanki gibi, kendini evinde hisset. Umarım döndüğümde burada olursun. Seni seviyorum.

Linda iç geçirdi. Hayal kırıklığını ve can sıkıntısını bastırmaya çalışarak içeri girdi. "Bu gerçekten onun hatası değil. Gelmeyi kesmeseydim, burada olurdu." Annesinin tuhaf biçimde, ziyaretçilerinin olacağı zamanı hissetmesine alışkındı. "Öyle görünüyor ki radarı hâlâ çalışıyor."

Bir an için, ne yapacağına karar vermeye çalışarak, oturma odasının ortasında durdu. Belki de Kırık Ok'a geri dönmeliydi. Belki John onu bir süre rahat bırakırdı. En azından kendine bir avukat tutup ona evrakları göndermesine yetecek kadar bir süre.

Ancak hafta içi günlerde yatıya gitmeme kuralını bozmuştu ve çocuklar arkadaşlarının evlerindeydiler. Geri dönmesine gerek yoktu. Linda bir kez daha iç geçirdi ve bu defa nefes alırken, annesinin evinin –John'un "o isli mumlar ve o pis, eski bitkiler" yerine kullanması için ısrar ettiği fişe takılan ev kokularından çok farklı olan– gerçek otlardan ve el dökümü soya mumlarından gelen gerçek kokularını da –lavanta, vanilya ve adaçayı– içine çekti. Ve bu koku bir karar vermesini sağladı. Linda annesinin mutfağına yürüdü ve doğruca küçük ama bol stoklu şarap rafına gidip güzel bir kırmızı çekti. Bütün bir şişeyi içecek ve annesinin aşk romanlarından birini okuyacak, sonra sendeleyerek misafir katına çıkacak ve her anının tadını çıkaracaktı. Yarın annesi ona akşamdan kalmalığını giderecek bir bitki çayı karışımı verir ve hayatını doğ-

ru yola –içinde John Heffer'ın olmadığı ama Zoey'sinin olduğu– nasıl sokacağını çözmek konusunda ona yardım ederdi.

"Heffer, ne aptalca bir isim," dedi Linda kendine bir kadeh şarap doldurup sağlam bir yudum alırken. "Bu isim kurtulacağım şeylerin başında geliyor!" Seksi bir şey okumak için annesinin kitap raflarında göz gezdirip Kresley Cole, Gena Showalter ya da Jennifer Cruise'un son romanı, *Belki Bu Defa* arasında bir seçim yapmaya çalıştı. Buydu. Kitabın harika ismi karar vermesini sağlamıştı; çünkü belki de bu defa doğru olanı yapacaktı. Tam annesinin koltuğuna yerleşmeye hazırlanırken, birisi kapıya üç kez vurdu.

Linda'ya göre, misafir gelmesi için çok geç bir saatti ama annesinin evinde ne bekleyeceğinizi asla bilemezdiniz. Bu yüzden Linda kapıya yürüdü ve açtı.

Orada duran vampir göz alıcı bir güzellikte, biraz tanıdık ve tamamen, baştan aşağı çıplaktı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Neferet

"Sen Sylvia Kızılkuş değilsin." Neferet kapıyı açan donuk kadına küçümseyen gözlerle baktı.

"Hayır, ben kızıyım. Linda. Annem şu anda burada değil," dedi etrafına gergin bir tavırla bakarken.

Neferet, insan soylu gözlerinin beyaz boğayı bulduğu anı fark etmişti; çünkü gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmış ve yüzündeki soluk renk tamamen çekilmişti.

"Ah! Bu... bir... b... boğa! Yeri mi yakıyor? Acele et! Çabuk! İçeri, güvenli yere gir. Sana bir bornoz bulayım sonra hayvan kontrolünü ya da polisi ya da *birini* ararız."

Neferet gülümsedi ve kafasını boğaya bakabileceği şekilde çevirdi. Boğa en yakın lavanta tarlasının ortasında duruyordu. Daha fazlasını bilmeyen birisi için etrafındaki her şeyi yakıyormuş gibi görünebilirdi.

Oysa Neferet daha fazlasını biliyordu.

Neferet derslerde kullandığı kayıtsız sesle, "Tarlayı yak-

mıyor, donduruyor. Solan bitkiler yanmış gibi görünüyor. Aslında dondular," dedi.

"Ben... Bir boğanın bunu yaptığını hiç görmemiştim."

Neferet, Linda'ya tek kaşını kaldırdı. "Sana gerçekten normal bir boğa gibi mi görünüyor?"

Linda, "Hayır," diye fısıldadı. Sonra gırtlağını temizledi ve bariz sert görünmeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi. "Burada ne olduğu konusunda kafam karıştı. Sizi tanıyor muyum? Yardımcı olabilir miyim?"

"Kafanın karışmasına ya da endişelenmene gerek yok. Ben, Neferet, Tulsa Gece Evi'nin yüksek rahibesiyim ve senin bana yardım edebileceğini umuyorum. Önce, annenin ne zaman dönmesini beklediğini söyle." Zihni bir duygu karmaşasına –öfke, rahatsızlık ve tatlı bir korku ürpertisi– dönmüş olsa da sesinin nazik çıkması için çaba harcıyordu.

"Ah, demek bu yüzden tanıdık geldiniz. Kızım Zoey o okula gidiyor."

Neferet pürüzsüz bir gülümsemeyle, "Evet, Zoey'i çok iyi tanıyorum," dedi. "Annem ne zaman döner demiştin?"

"Yarına kadar dönmez. Ona mesajınızı iletebilir miyim? Ve siz... Şey, bir bornoz falan ister miydiniz?"

"Mesaj da yok, bornoz da." Neferet nezaket maskesini indirmişti. Elini kaldırdı ve etrafını çevreleyen gölgelerden birkaç Karanlık sürgünü çekti ve, "Onu bağla ve buraya, dışarı çıkar," diye emrederek karşısında duran insan soylu kadına fırlattı. Karanlık'ın daha önemsiz ipliklerini kullanmanın bedeli olan tanıdık ve acı verici kesikleri hissetmeyince, dev boğaya gülümsedi ve ona doğru yaklaşırken iyiliğini takdir ettiğini göstermek için kafasını eğdi.

Zihninde, *Bana daha sonra ödersin, kalpsizim,* sözcüklerinin gümbürdediğini duydu. Ve beklentiyle ürperdi.

Sonra insan soylunun zavallı çığlıkları düşüncelerinin arasına daldı ve omzunun üstünden bir emir savurdu. "Ve ağzını tıkayın! Bu gürültüye tahammül etmem beklenemez."

Linda'nın çığlıkları başladıkları kadar aniden kesilmişlerdi. Neferet çıplak ayaklarındaki ve çıplak tenindeki soğuğu yok sayarak, canavarı çevreleyen donuk lavanta tarlasına adım attı ve doğruca büyük başının yanına yürüyüp önünde zarif bir reverans yapmadan önce, tek parmağını boynuzunda dolaştırdı. Doğrulunca gözlerinin eksiksiz siyahlığına gülümsedi ve, "Kurbanını buldum," dedi.

Boğanın bakışları, Neferet'in omzunun üstüne kaydı.

Bu, yaşlı ve güçlü bir anaerkil değil. Bu, hayatı zayıflıkla tükenmiş, zavallı bir ev kadını.

"Doğru ama annesi Cherokee'lerin Bilge Kadınları'ndan. Bunun damarlarında onun kanı akıyor."

Sulandırılmış kanı.

"Kurban olarak işe yarar mı, yaramaz mı? Onu, Aracımı yapmada kullanabilir misin?"

Kullanabilirim, fakat Aracın ancak kurbanın kadar kusursuz olacaktır ve bu kadın kusursuz olmaktan çok uzak.

"Fakat onu hükmedebileceğim bir güçle donatacak mısın?"

Evet.

"O zaman dileğim, bu kurbanı kabul etmendir. Aynı kandan kızı şimdi elime geçirmişken, anneyi bekleyecek değilim."

Nasıl istersen, kalpsizim. Bu işten yorulmaya başladım Onu çabucak öldür de diğer şeylere geçelim.

Neferet konuşmadı. Döndü ve insan soyluya doğru yürüdü. Kadın zavallının tekiydi. Mücadele bile etmiyordu. Karanlık'ın sürgünleri ağzında ve yüzünde ve onu bağlı tuttukları bedeninde çizikler açarken, tek yaptığı sessizce hıçkırmaktı.

"Bir bıçağa ihtiyacım var. Hemen." Neferet elini uzattı ve aynı anda soğuk ve acı, avucunu uzun, simsiyah bir yanardağ taşından bir hançerle doldurdu. Neferet tek bir hamleyle Linda'nın gırtlağını kesti. Kadının gözlerinin irileştiğini ve sonra hayat-kanı damarlarından akıp giderken, sadece beyazlarını gösterecek şekilde kaydıklarını gördü.

Hepsini yakalayın. Tek bir damlası bile ziyan olmasın.

Karanlığın sürgünleri, boğanın emriyle, Linda'nın üstüne çullandılar, gırtlağına ve bedeninin kanayan her noktasına yapışarak emmeye başladılar. Neferet kıpırdanan her bir sürgünün, boğaya geri dönen, bedenin içine çözülen ve onu insan kanıyla besleyen bir ipliğinin olduğunu büyülenmiş gözlerle izledi.

Boğa zevkle inledi.

İnsan soylu posası çıkacak şekilde kuruyunca ve boğa onun ölümüyle şişerek titremeye başlayınca, Neferet kendini Karanlık'a tamamen ve her şeyiyle bıraktı.

Heath

"Haydi koş, Neal." Heath kolunu geri çekti ve sırtında kalın harflerle SWEENEY yazan, Altın Hortum forması içindeki tutucuyu hedef aldı.

Sweeney topu yakaladı, yanıltıcı bir atış yapar gibi yaptı ve sayı yapmak için, kırmızı ve krem renkli OU forması içindeki bir grup adamın etrafından dolaştı.

"Evet!" Heath gülüp bağırarak yumruğunu havaya kaldırdı. "Sweeney bir karasineğin sırtındaki sivrisineği bile yakalayabilir!"

"İyi vakit geçiriyor musun, Heath Luck?"

Heath, Tanrıça'nın sesini işitince, yumruğunu indirdi ve Nyx'e yarı-suçlu bir gülümsemeyle baktı. "Ah, evet. Burası harika. Her zaman oyun kuruculuğunu yapabileceğim bir maç, harika tutucular, müthiş taraftarlar var ve futboldan sıkıldığım zaman yolun aşağısında bir göl var. Profesyonel bir balıkçıyı bile ağlatacak levreklerle dolu."

"Ya kızlar? Ortada hiç amigo kız ya da *kadın* balıkçı göremiyorum."

Heath'in gülümsemesi bozuldu. "Kızlar mı? Hayır. Demek istediğim, benim bir tek kızım var ve o burada değil. Bunu sen de biliyorsun, Nyx."

"Sadece kontrol etmek istedim." Nyx'in gülümsemesi ışık saçıyordu. "Biraz oturur musun? Konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii," dedi Heath.

Nyx elini şöyle bir salladı ve eski usul üniversite futbol stadyumlarının kopyası bir anda kayboldu. Heath kendini tabanında çağlayan nehrin incecik, gümüş bir iplik gibi görüneceği kadar derin, devasa bir kanyonun dibinde buldu. Güneş, uçurumun karşı tarafında yükseliyordu ve gökyüzü güzel bir yeni günün morları, pembeleri ve mavileriyle renklenmişti.

Havadaki bir hareket Heath'in gözüne takıldı ve yüzlerce hatta belki de binlerce ışıltılı kürenin boğazdan aşağı dö-

küldüklerini gördü. Bir kısmının elektrikli incilere, diğerlerinin volkanik taşlara benzediklerini düşündü. Ve geri kalanlar da gözlerini acıtacak kadar parlak fosforlu renklere sahiptiler.

"Vay canına! Burası müthiş!" Eliyle gözlerini gölgeledi. "Bu şeyler de ne?"

"Ruhlar," dedi Nyx.

"Gerçekten, hayaletler falan mı?"

"Biraz," dedi Nyx ılık bir gülümsemeyle. "Çoğu senin gibi falan."

"Şey, bu çok tuhaf. Ben bunlara benzemiyorum. Bana benziyorum."

"Şu anda evet," dedi Nyx.

Heath, hâlâ *kendisi* olduğundan emin olmak için kendine baktı. Gördüğü şeyle rahatlayarak yeniden Tanrıça'ya döndü. "Değişmeye hazırlanmalı mıyım?"

"Bu tamamen sana bağlı," dedi Nyx. "Sizin dünyanızda dediğiniz gibi: Sana bir teklifim var."

"Harika! Bir tanrıçadan teklif almak çok havalı," dedi Heath.

Nyx kaşlarını çattı. "O tür bir teklif değil, Heath."

"Ah, şey, özür dilerim." Heath yüzünün gerçekten ısındığını fark etti. Tanrım, tam bir gerizekalıydı. "Saygısızlık etmek istemedim. Sadece şaka yapıyordum." Yüzünü eliyle silerek, durdu. Tanrıça'ya yeniden baktığı zaman, yüzünde çarpık bir gülümseme gördü. Onu bir yıldırım ya da ona benzer bir şeyle havaya uçurmamış olmasından dolayı rahatlayarak, "Pekâlâ," diye baştan aldı. "Şu teklif meselesi?"

"Mükemmel. Bütün dikkatinin bende olduğunu bilmek iyi. Teklifim şu: tercih."

Heath gözlerini kırpıştırdı. "Tercih mi? Neyle neyin arasında?"

Nyx ilahî sesinde bir miktar alayla, "Sormana sevindim," dedi. "Sana üç gelecek arasında seçme hakkı tanıyacağım. Bu üçünden birini seçebilirsin. Ancak seçenekleri duymadan önce, şunu bil ki bir yolda karar kıldığın zaman, çıkış noktası belirlenmiş olmayacak. Belirlenen tek şey senin kararın olacak. Sonrasında olacaklar şansa, kadere ve ruhunun kaynaklarına kalmış."

"Tamam. Sanırım anladım. Bir şeyi seçme şansım var ama seçtikten sonra, kendi başımın çaresine bakmam lazım."

Nyx, "Benim kutsamamla," diye ekledi.

Heath sırıttı. "Umarım."

Tanrıça gülümsemesine karşılık verdi. Heath'in gözlerinin içine bakarken, yüz ifadesindeki bütün mizah duygusu kaybolmuştu. "Sana kutsamamı ancak benim yolumu bulursan veririm. Karanlık'ı seçtiğin bir geleceği kutsayamam."

"Bunu neden yapayım ki? Mantıklı bile değil," dedi Heath.

"Beni iyi dinle ve sana sunduğum seçenekleri değerlendir. O zaman anlayacaksın."

Heath, "Tamam," dedi, ancak Tanrıça'nın ses tonundaki bir şey, midesinin düğümlenmesine neden olmuştu.

"İlk seçeneğin bu âlemde kalmak. Şu ana kadar olduğun gibi, hâlinden hoşnut olacaksın. Diğer neşeli evlatlarımla birlikte, sonsuza dek hoplayıp zıplayacaksın."

"Hoşnut, mutlu olmak demek değildir," dedi Heath yavaşça. "Ben bir sporcuyum ama bu, aptal olduğum anlamına gelmez."

"Tabii ki gelmez," dedi Tanrıça. "İkinci seçenek. Orijinal niyetini yerine getirir ve yeniden doğarsın. Bu, burada bir yüzyıl ya da daha uzun bir süre kalıp hoplayıp zıplamaya devam etmen anlamına gelebilir ama eninde sonunda, bu uçurumdan atlayıp zaman içinde ruh eşini yeniden bulacak bir insan soylu olarak doğmak üzere ölümlü âleme dönersin."

"Zoey!" Zihnini kaplayan tek kelimeyi dile getirmişti ve bu ismi söylerken, neden bu kadar geç kaldığını düşündü. Nesi vardı böyle? Onu neden unutmuştu? Neden ona?..

Nyx'in eli yavaşça koluna dokundu. "Kendini cezalandırma. Öteki Âlem baş döndürücü olabilir. Aşkını gerçekten unutmadın. Asla unutamazdın. Sadece hâkimiyeti bir süreliğine içindeki çocuğa bıraktın. O çocuk zaman içinde bir yetişkine dönüşecekti ve o zaman Zoey'i ve ona olan aşkını hatırlayacaktın. Normal şartlar altında, işler böyle yürür. Ancak bugünkü dünya ve bizim şartlarımız normal değil. Bu yüzden, tercihin bu yönde olursa, içindeki çocuktan biraz daha hızlı büyümesini isteyeceğim."

"İşin içinde Zo varsa, evet derim."

"O zaman söyleyeceklerimin tamamını dinle, Heath Luck. Bir insan soylu olarak yeniden doğmayı seçersen, Zoey'ni tekrar bulabilirsin. Sana bu konuda söz verebilirim. Birlikte olmak, vampir ve eşi ya da vampir ve refakatçisi olarak, kaderinizde var. Bu olacak ve sen bu hayatta gerçekleşmesini sağlayabilirsin."

"O zaman ben..."

Nyx'in havaya kaldırdığı eli onu susturdu. "Tercih edebileceğin üçüncü bir seçenek daha var. Ben seninle konuşurken, ölümlü dünya kıpırdıyor ve dönüyor. Karanlığın büyük göl-

gesi, beyaz boğa biçiminde beklenmedik bir duruş kazandı. Bu yüzden iyi ve kötü artık dengede değiller."

"Şey, bir şeyler zaplayıp bunu halledemez misin?"

"Çocuklarıma özgür irade bahşetmeseydim, bunu yapabilirdim."

"Biliyorsun bazen insanlar aptal olabiliyorlar ve onlara ne yapacaklarının söylenmesi gerekiyor," dedi Heath.

Nyx'in ifadesi ciddiyetini korudu ama koyu renk gözleri parlıyordu. "O özgür iradeyi geri almaya, oğullarımın ve kızlarımın kararlarını kontrol etmeye başlarsam, bu işin sonu gelir mi? O zaman ben basit bir kukla oynatıcısına, çocuklarım da kuklalara dönüşmez mi?"

Heath iç geçirdi. "Sanırım haklısın. Demek istediğim sen bir tanrıçasın falan, bu yüzden neden bahsettiğini bildiğinden eminim. Ama böylesi kulağa daha kolay geliyor."

"Daha kolay olan, nadiren daha iyidir," dedi Nyx.

"Evet biliyorum ve bu berbat bir şey," dedi Heath. "Bu durumda, üçüncü seçeneğim ne? Bana bunun iyi ve kötüyle ilgisi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet. Neferet bir ölümsüze, Karanlık bir yaratığa dönüştü. Bu akşam, ölümlü âlemde kendini gösterebilecek en saf kötülükle, beyaz boğayla, ittifak kurdu."

"O boğayı biliyorum. İlk ölümümde, buna benzer bir şeyin bize ulaşmaya çalıştığını görmüştüm."

Nyx başıyla onayladı. "Evet, beyaz boğa iyi ve kötünün kıpırdanmalarıyla uyanmıştı. Bugün yaptığı gibi âlemler arasında dolaşmayalı asırlar olmuştu." Tanrıça'nın ürperdiğini görmek, Heath'i rahatsız etmişti.

"Neler oluyor? Aşağıda neler dönüyor?"

"Neferet'e, Karanlık'ın korkunç bir kurban, şehvet, açgözlülük, nefret ve acıyla yarattığı, boş, golem tarzı ve tamamen kontrol edebileceği bir Araç bahşediliyor. O Araç, Neferet'in en güçlü silahı olacak ya da en azından o böyle olmasını arzuluyor. Kurbanı daha kusursuz olsaydı Araç, Karanlık'ın kusursuz silahı olacaktı ama yaratılışında bir hata var ve senin tercihin işte burada devreye giriyor, Heath."

"Anlamıyorum," dedi Heath.

"Aracın ruhsuz bir makine olması gerekiyor; ancak bu yaratılışı besleyen kurban kusurlu olduğu için ben ona dokunabiliyorum."

"Aşil topuğunun olması gibi mi yani?"

"Evet, biraz öyle. Eğer bu seçeneği seçersen, bu yaratığın yaratılışındaki kusuru kullanacağım ve bu zayıflık aracılığıyla ruhunu aksi takdirde boş olan bu Aracın içine yerleştireceğim."

Heath, Tanrıça'nın söylediği şeyin büyüklüğünü sindirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Ben, ben olduğumu bilecek miyim?"

"Sen sadece bütün yeniden doğmuş ruhların bildiği şeyi, ne olduğunun en rafine özünü bileceksin. Bu, kaç hayat döngüsünden geçersen geç, asla solmaz." Nyx duraksadı, gülümsedi ve ekledi. "Ve tabii ki bunu seçersen, sevgiyi de bileceksin. Bu da asla ölmez. Sadece bastırılır, özlenir ya da bir çember çizip geri dönmek üzere bir kenara bırakılır."

"Dur, bekle. Bu yaratık Zoey'nin dünyasında, değil mi?"

"Bu gece, Zoey'nin modern dünyasında yaratılıyor, evet."

"Zo'nun düşmanı Neferet tarafından?"

"Evet."

"Yani Neferet bu adamı benim Zo'ma karşı kullanacak." Heath çok fena öfkelenmişti.

"Niyetinin bu olduğundan bir hayli eminim," dedi Nyx.

Heath, "Hah," diye homurdandı. "İçinde benimle, istediği kadar denesin, çok ileri gidemez."

"Son kararını vermeden önce, şunu anlamalısın ki kendini bilmeyeceksin. Heath gitmiş olacak. Sadece özün kalacak, anıların değil. Ve en sevdiğini yok etmek için yaratılmış bir varlığın içinde yaşıyor olacaksın. Pekâlâ Karanlık'a da çekilebilirsin."

"Nyx, sonuç olarak, Zo'nun bana ihtiyacı mı var?"

"Evet, var," dedi Tanrıça.

"O zaman üçüncü şıkkı seçiyorum. Aracın içine koyulmak istiyorum," dedi Heath.

Nyx'in gülümsemesi ışık saçıyordu. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Şunu bil ki modern dünyaya dönüşün bizzat kutsamam eşliğinde olacak."

Tanrıça, üstündeki havadan, Heath'in nefesini kesecek kadar aydınlık, parlak ve güzel, ışıltılı bir gümüş ipliğe benzediğini düşündüğü tek bir tel çekti. Teli, kendini ışıklandıran bir ay taşı gibi eski ve özel bir ışıkla parlayan ve ışıldayan bir çeyreklik büyüklüğünde bir küreye dönüştürmek için parmaklarını büktü.

"Bu müthiş bir şey! Nedir bu?"

"En eski türden sihir. Modern dünyada nadiren bulunur, medeniyete pek katlanamaz. Ancak beyaz boğanın eski sihri Araç'ı yarattı; bu yüzden *benim* eski sihrimin de orada olmasından daha doğru bir şey olamaz."

Nyx konuşmasını sürdürürken sesi, kürenin güzelliğine karışıp onu bütünleyen bir melodiye dönüştü.

Ruhun içinde bir pencere
Seninle gönderdiğim Aydınlık ve Sihri göresin diye
Güçlü ol, cesur ol, doğru tercihi yap
Karanlık korkunç bir sesle haykırsa bile,
Seni yukarıdan izlediğimi bil,
Ve her zaman, her zaman cevabın aşk olduğunu!

Tanrıça ışıltılı küreyi ona fırlattı ve küre Heath'in gözlerini doldurup onu sihirli ışığıyla kör ederek arkaya doğru sendelemesine ve uçurumun kıyısından aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Ve düşmesine, düşmesine...

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Neferet

Bedeni sızlıyordu ama Neferet'in umurunda değildi. İşin aslı, acıdan keyif alıyordu. Derin bir nefes aldı ve beyaz boğanın gücünün şafak öncesinin alacakaranlığında oluşan gölgelere sürtünen kalıntılarını otomatik olarak kendine çekti. Tenini kaplayan kan pıhtılarını yok sayarak ayağa kalktı.

Boğa onu çatı katındaki dairesinin terasına bırakmıştı. Kalona orada değildi. Ama bunun Neferet için pek bir önemi yoktu. Artık onu istemiyordu, çünkü bu geceden sonra ona ihtiyacı olmayacaktı.

Neferet yüzünü kuzeye, toprak elementiyle bütünleşen yöne çevirdi. Kollarını kaldırdı ve parmaklarını havada oynatmaya, sihrin ve Karanlık'ın görünmez, kudretli ve eski ipliklerini taramaya başladı. Ve sonra duygudan tamamen arınmış bir sesle boğanın ona öğrettiği efsunu dile getirdi.

Toprak ve kandan doğdun

Karanlıkla yemin ettiğim bir antlaşmadan

Güçle doluyken sadece benim sesimi duyacaksın

Hayatın benimdir, başka seçenek bulamayacaksın

Bu gece boğanın vaadini tamamlayacaksın

Ve daima ama daima korkunç Karanlık ışığıyla coşacaksın

Tsi Sgili, Karanlık'ın ellerinden toplanan ateşini yere, önüne attı. Taş balkon zemine vurdu ve bir sütun misali dönerek, kıvranarak, değişerek, dikildi.

Neferet, Araç şekil alırken, onun bedeninin Neferet'e beyaz boğanın inci renkli derisini fazlasıyla anımsatan parlaklık sütunundan biçimlenişini, büyülenmiş gözlerle izledi. Ve sonunda karşısına dikildi. Neferet'in karşısına. Neferet şaşkınlık ve merakla kafasını salladı.

Çok güzel, son derece muhteşem genç bir erkekti. Uzun boylu ve güçlüydü ve kusursuz bir bedeni vardı. Ortalama bir insan onda Karanlık'a dair en ufak bir ipucu bulamazdı. Azametli kaslarını saran teni pürüzsüz ve lekesizdi. Saçları uzun, gür ve yaz başakları gibi sarıydı. Hatları kusursuzdu, görünürde en ufak bir eksiği yoktu.

"Önümde diz çök ve sana adını vereyim."

Araç derhâl itaat etti ve Neferet'in karşısında tek dizinin üstüne çöktü.

Neferet gülümsedi ve kan içindeki elini ipeksi, sarı saçlarının üstüne yerleştirdi. "Sana, eskilerin boğasının anısına, Aurox adını veriyorum."

"Evet, efendim. Ben Aurox'um," dedi Araç.

Neferet gülmeye başladı. Sesini boyayan isteri ve deliliğe, Aurox'u taş zeminli terasta bir sonraki emrini beklerken bıraktığına ve o uzaklaşırken Araç'ın onu, kendini aydınlatan bir ay taşı gibi eski ve özel bir ışıkla parlayan ve ışıldayan gözlerle izlediğine aldırmadan güldü, güldü, güldü.

Zoey

"Evet, Nyx'in onu affettiğini ve bir delikanlıya dönüştürdüğünü biliyorum. Seni bilmem ama ben gün içinde kuşa dönüşen başka bir çocuk tanımıyorum diyelim." Stark aşırı yorgun görünüyordu ama belli ki endişelenmeyi bırakacak kadar aşırı yorgun değildi.

Yanına sokulup duvardaki Jessica Alba posterini yok saymaya çalışırken ona, "Bu, yaptığı bütün kötülüklere karşılık ödediği bedel," dedim. Stark ve ben deponun altındaki tünellerde, Dallas'ın odasını almıştık. Ben bir miktar elementsel zaplama gerçekleştirmiştim, diğer herkes de bol miktarda eski usul temizlik yapmıştı. Hâlâ yapmamız gereken çok şey vardı ama en azından mekân yaşanabilir hâle gelmişti ve Neferet-siz bir Alandı.

Stark, "Doğru ama kısa süre öncesine kadar Kalona'nın gözde oğlu ve bir Alaycı Kuzgun olması hâlâ acayip," diye devam etti.

"Hey, sana karşı çıkmıyorum. Benim için de acayip ama Stevie Rae'ye güveniyorum ve o da Stevie Rae'yi seviyor." Yüzümü büzdüm ve bir Stark gülümsemesi takındım. "O gagadan ve tüylerden kurtulmadan önce bile seviyordu. Tanrım, ıyyk. Ondan bütün hikâyeyi dinlemem gerek." Durup

düşündüm. "Şu anda aralarında ne olduğunu çok merak ediyorum."

"Pek fazla bir şey olmuyordur. Güneş doğdu. Çocuk kuşa döndü. Hey, Stevie Rae onu bir kafese mi koyacakmış, ne yapacağını söyledi mi?"

Ona bir şaplak attım. "Öyle bir şey söylemedi ve bunu sen de biliyorsun."

"Bana mantıklı geliyor," dedi Stark kocaman bir esnemeyle. "Ama her ne yapıyorsa, bunu duymak için güneşin batışını beklemen gerekecek."

Sırıtarak, "Ne o?" dedim. "Yatma vaktini mi geçirdin, ufaklık?"

"Ufaklık mı? Bana dil mi uzatıyorsun yoksa?"

"Dil uzatmak mı?" Kıkırdadım. "Evet, tabii ki. Hi-hi-hi."

"Gel buraya, kadın!"

Stark beni deli gibi gıdıklarken, kollarının üstündeki tüyleri çekerek öcümü almaya çalışıyordum. Bir çığlık attı (küçük bir kız gibi) ve sonra bütün olay benim bir şekilde yatağa çivilendiğim bir güreş karşılaşmasına dönüştü.

"Pes ediyor musun?" diye sordu. Tek eliyle iki bileğimi birden kavramıştı ve kollarımı başımın üstünde tutuyor, nefesiyle kulağımı gıdıklıyordu.

"Asla, sen patronum değilsin." Sonuçsuzca debelendim. Tamam pek fazla karşı koymadığımı itiraf ediyorum. Yani demek istediğim bana yaslanmıştı ama kesinlikle canımı yakmıyordu –sanki Stark canımı yakabilirmiş gibi– ve çok seksiydi ve ben onu seviyordum. "Aslında, senin üstüne gitmiyorum. Tek yapmam gereken, mega havalı elementlerimi çağırmak ve o şirin poponun canına okumak."

"Şirin, ha? Popomu şirin mi buluyorsun?"

Gülümsememeye çalışarak, "Belki," dedim. "Ama bu, canına okumaları için elementleri çağırmayacağım anlamına gelmez."

"Şey o zaman bunu yapmana mâni olmak için ağzını meşgul etmemiz gerekecek."

Beni yeniden öpmeye başladığı zaman, bir öpücük kadar basit bir şeyin, bu kadar çok şey hissetmeme neden olabilmesinin ne tuhaf ve harika bir şey olduğunu düşündüm. Dudaklarıma kapanan dudakları, sert bedeniyle büyük bir tezat oluşturacak kadar yumuşaktı. Beni öpmeye devam ederken ne kadar muhteşem olduğunu düşünmeyi kestim, çünkü düşünmeme izin vermiyordu. Tek hissedebildiğim bedeni, bedenim ve hazzımızdı.

Bu yüzden kollarımı bileklerimden tutarak başımın üstüne hapsettiği gerçeğini gerçekten düşünmüyordum. Boşta kalan eli pijama olarak kullandığım XL Süpermen tişörtünü yukarı kaydırırken de düşünmedim. Eli tişörtümün altından külotumun üstüne kayarken de. Ancak öpüşü değişmeye başlayınca düşündüm. Yumuşaktan derin ve serte dönüştü. Sanki birden açlıktan ölür hâle gelmişti ve ben açlığını sona erdirecek yemektim.

Bileklerimi elinden kurtarmaya çalıştım ama tutuşu sağlamdı.

Kafamı çevirdim ve dudakları ağzımdan ayrılıp boynumda sıcak bir yol çizdiler. Ben, beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu çözmeye ve kafamı toplamaya çalışırken, beni ısırdı. Sertçe.

Isırışını daha önceki gibi, Skye'daki ilk defamız gibi de-

ğildi. O zaman, paylaştığımız bir şey olmuştu. *İkimizin* de istediği. Bu defaki kaba ve sahipleniciydi ve kesinlikle paylaştığımız bir şey değildi.

"Ayy!" Bileklerimi oynattım ve birini tutuşundan kurtarmayı başardım. Ve o elimle omzunu dürttüm. "Stark, canımı acıdı."

İnledi ve sanki konuşmamışım ya da onu itmemişim gibi, vücudunu benimkine sürttü. Dişlerini bir kez daha tenimde hissettim ve bu defa bağırdım ve onu bedenim kadar duygularımla da –bolca *Cidden! Canımı yakıyorsun!*– akıtarak sertçe ittim.

Kafasını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu. Saniyeden çok daha kısa süren bir yanıp sönme anında, gözlerinde ruhumu ürperten bir şey gördüm. İrkildim, Stark gözlerini kırpıştırdı ve bana şoka dönüşen bir soru işaretiyle baktı. Ve bileğimi derhâl bıraktı.

"Lanet olsun! Çok üzgünüm, Zoey. Tanrım. Çok üzgünüm. Canın yanıyor mu?"

Vücudumu biraz fazla telaşla yokluyordu ve ona kaşlarımı çatarak ellerini geri ittim. "Ne demek canın yanıyor mu? Senin neyin var böyle? Çok fazla haşindi."

Stark elini yüzünde dolaştırdı. "Anlamadım, nedenini bilmiyorum." Sustu, derin bir nefes aldı ve baştan aldı. "Üzgünüm. Canını yaktığımı fark etmedim."

"Beni ısırdın."

Yüzünü bir kez daha ovaladı. "Evet, o an iyi bir fikir gibi geldi."

"Canım acıdı," diyerek boğazımı ovaladım.

"Dur bir bakayım."

Elimi çektim ve boynumu inceledi. "Biraz kızarmış o kadar." Eğildi ve acıyan yerimi ultra nazik bir biçimde öptü. "Hey, gerçekten o kadar sert ısırdığımı düşünmedim. Cidden, Z."

"Cidden, Stark, o kadar sert ısırdın. Ve söylediğim zaman bileklerimi de bırakmadın."

Stark uzun bir nefes koy verdi. "Tamam, pekâlâ. Bunun bir daha olmamasını sağlayacağım. Ben sadece seni o kadar çok istiyorum ve sen beni o kadar tahrik ediyorsun ki..."

Durdu ve cümlesini ben tamamladım. "Kendini kontrol edemiyorsun, öyle mi? Bu da neyin nesi?"

"Hayır. O değil. Zoey, düşünemiyorsun, o kadar. Ben senin savaşçın, koruyucunum. Seni canını yakabilecek herkesten korumak benim görevim."

"Buna sen de dâhil misin?"

Gözlerimin içine baktı. O tanıdık gözlerde karmaşa, üzüntü ve aşk gördüm. Bolca aşk. "Buna ben de dâhilim. Sana gerçekten zarar verebileceğimi düşünüyor musun?"

İç geçirdim. Neyi bu kadar mesele ediyordum ki? Kendini biraz kaptırmış, bileklerimi sıkmış ve beni ısırmıştı ve ona ne kadar yükseğe zıplayacağını söylediğim anda sıçramamıştı. Sonuçta bir erkekti. Ne derlerdi? *Tekerlekleri ya da hayaları varsa, size mutlaka sorun çıkaracaktır."*

"Zoey, gerçekten, canının yanmasına asla izin vermem, sana bir yemin ettim, ayrıca seni seviyorum ve..."

"Tamam, hişşt." Parmaklarımı dudaklarına bastırıp onu susturdum. "Hayır, hiçbir şeyin canımı yakmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Yorgunsun. Güneş doğdu. Deli bir gün

geçirdik. Haydi uyuyalım ve bundan sonra ısırık olmayacağı konusunda anlaşalım."

"Bana uyar," dedi Stark kollarını açarken. "Buraya gelir misin?"

Başımı salladım ve ona örümcek gibi sarıldım. Dokunuşu normaldi, güçlü ve güvenli ama çok, çok nazik.

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, çekingen bir tavırla, "Bir süredir uyku sorunlarım var," dedi.

"Biliyorum. Seninle uyuyorum. Barizdi," diyerek omzunu öptüm."

"Bu defa Ejderha Lankford'la terapiye gitmek isteyip istemeyeceğimi sormayacak mısın?"

"O kaldı. Gece Evi'nden bizimle ayrılmadı," dedim.

"Profesörlerin hiçbiri gelmedi. Lenobia da kaldı ve onun yüzde yüz arkamızda olduğunu biliyorsun."

"Evet ama o, atları bırakmaz ve onları buraya aşağıya getirmesi imkânsız," dedim. "Her neyse, Ejderha farklı. O bana farklı geliyor. Nyx ona Rephaim'i affetmesi gerektiğini söylese de, bunu yapmadı."

Stark'ın başını salladığını hissettim. "O kötüydü. Ama biliyorsun. Ben de seni öldüren birini affedemezdim."

"Benim Heath için Kalona'yı affetmem gibi bir şey olurdu," dedim sessizce.

Stark bana daha sıkı sarıldı. "Bunu yapabilir miydin?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Kelimelerin üstünde duraksamıştım.

Bana iyice sokuldu. "Haydi, durma, bana söyle."

Parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve "Öteki Âlem'de,

sen, şey... *öldüğünde*..." Kelimeyi güç bela telaffuz edip telaşla devam ettim. "Nyx oradaydı."

"Evet bana bunu söylemiştin. Kalona'ya Heath'i öldürdüğü için borcunu ödetmiş ve beni canlandırmış."

"Sana söylemediğim kısmı şuydu. Kalona, Nyx'in önünde aşırı duygusal bir hâle büründü. Onu bir gün affedip affetmeyeceğini sordu."

"Tanrıça ne dedi?"

"Affetmesini hak edip etmediğini kendine bir kez daha sormasını söyledi." Aslında, Nyx, tıpkı bu akşam Neferet'le konuşan hâli gibiydi.

Stark homurdandı. "Neferet için de, Kalona için de iyiye işaret değil."

"Evet, şaka değil. Her neyse, söylemeye çalıştığım şu, tanrıçaymışım gibi yaptığım falan yok ama Kalona'yı affetme konusundaki cevabım Nyx'in ona ve Neferet'e verdiği cevaba çok benziyor. Bence affedilmek bir insanın kazanması gereken bir armağan ve Kalona bunu düşünmeyi bile hak edeceği kıvama gelmediği sürece, affımı istemesi konusunda endişelenmem için bir neden yok. Hem böyle bir şey olacağını hayal dahi edemiyorum."

"Bu akşam, Rephaim'i özgür bıraktı ama." Sesindeki çelişkili duyguları duyabiliyordum. Onları anlıyordum, aynı duygular bende de vardı

"Bunu ben de düşünüyordum ve tek düşünebildiğim, Rephaim'i özgür bırakmanın Kalona'ya bir şekilde fayda sağlayacak olduğu," dedim.

"Ve bu Rephaim'e göz kulak olmamız gerektiği anlamına

geliyor," dedi Stark. "Bundan Stevie Rae'ye bahsedecek misin?"

"Evet ama Stevie Rae onu seviyor."

Başını bir kez daha salladı. "Ve birini sevdiğin zaman, onu her zaman olduğu gibi göremezsin."

Ona sadece bir bakış atmama yetecek kadar geri çekildim. "Bunu tecrübeyle mi söylüyorsun yoksa?"

Aceleyle "Hayır, hayır, hayır," dedi ve bana yorgun ama küstah gülümsemesiyle baktı. "Tecrübe değil, sadece gözlem." Beni usulca çekti ve ona bir kez daha sokuldum. "Şimdi uyku zamanı. Kafanı koy, kadın ve bırak dinleneyim."

"Tamam, cidden, Seoras'a ürkütücü derecede benziyorsun." Kafamı kaldırdım ve, "Onunki gibi beyaz bir top sakal bırakacak olursan, seni kovarım."

Stark düşünür gibi çenesini ovaladı. "Beni kovamazsın. Ömürlük kontrat imzaladım."

"Seni öpmeyi keserim."

"Bana sakal yok, küçük hanım." Sırıttı.

Ömürlük kontrat imzalamış olmasına ne kadar memnun olduğumu düşünerek ve bunun çok, çok uzun süre "işinin" olması anlama geldiğini umarak, ben de ona gülümsedim. "Hey, şuna ne dersin? Önce sen uyu, ben bir süre uyanık kalayım." Yanağını avuçladım. "Bu akşam koruyucuyu ben koruyayım."

Beklediğimden çok daha büyük bir ciddiyetle, "Seni seviyorum, Zoey Kızılkuş," dedi.

"Ben de seni, James Stark."

Kafasını çevirdi, avcumun içini ve Tanrıça'nın oraya koyduğu detaylı dövmeyi öptü. O gözlerini yumup gevşerken,

ben koyu kahverengi saçlarını okşadım ve Nyx'in dövmeme yeni bir ek yapıp yapmayacağını merak ettim. Bana İşaretlerimi vermiş, sonra geri almış –ya da en azından arkadaşlarım ruhum Öteki Âlem'deyken dövmelerimin gittiğini söylüyorlardı– ve sonra kendime geldiğimde tekrar vermişti. Belki de artık tamamdım, daha fazla dövmem olmayacaktı. Bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar vermeye çalışırken göz kapaklarım açık tutamayacağım kadar ağırlaştı. Sadece bir süreliğine kapatayım diye düşündüm. Stark kesinlikle uyumuştu, bu yüzden bir zararı olmazdı.

Rüyalar çok acayip. Süpermen gibi uçtuğum bir rüya görüyordum. Bilirsiniz işte ellerim bana rehberlik eder gibi öne uzanmış hâlde, hani şu muhteşem Christopher Reeve'li eski müthiş Süpermen filmlerinin müziği beynimde çalarken, birden her şey değişti.

Tema müziğinin yerini annemin sesi aldı.

"Öldüm," dedi.

Nyx'in sesi derhâl yanıt verdi. "Evet, Linda, öldün."

Midem kasıldı. *Bu bir rüya. Sadece gerçekten kötü bir rüya.*

Aşağı bak, çocuğum. Şahitlik etmen çok önemli. Tanrıça'nın sesi zihnimde fısıldarken, gerçekliğin Rüyalar Âlemi'ne süzüldüğünü anladım.

İstemiyordum. Gerçekten ama gerçekten istemiyordum ama aşağı baktım.

Altımda Nyx'in Âlemi'nin girişi olarak düşündüğüm yer vardı. Ruhumu bedenime döndürmek için içine atladığım büyük Karanlık vardı. Sonra toprak bir yolun üstünde oymalı, taş bir kemer vardı ve kemerin diğer tarafında Nyx'in, Stark

ve benim, Skye adasındaki o harika günde rüyalarımızı bağladığımız ağacın büyütülmüş hâli olan göksel dilek ağacıyla başlayan sihirli korusu uzanıyordu.

Ve Öteki Âlem'in kemerli girişinin hemen iç tarafında, annem, yüzü Nyx'e dönük hâlde duruyordu.

"Anne!" diye seslendim ama ne Nyx ne de annem sesime tepki vermediler.

Sessizce şahitlik et, yavrum.

Bu yüzden onlara tepeden baktım ve sessiz gözyaşlarım yüzümü ıslatırken seyrettim.

Annem gözlerini Tanrıça'ya dikmişti. Nihayet kısık ve korkmuş bir sesle, "Yani Tanrı bir kız mı, yoksa günahlarım beni Cehennem'e mi gönderdi?"

Nyx gülümsedi. "Biz burada geçmiş günahlar için endişelenmeyiz. Burada, benim Öteki Âlemim'de biz sadece ruhuna ve yanında hangi özü taşımayı seçtiğine bakarız. Aydınlık mı, Karanlık mı? Aslında çok basit bir şey."

Annem bir an dudağını dişledi ve sonra "Benimki hangisini taşıyor; Aydınlık mı, Karanlık mı?" diye sordu.

Nyx'in gülümsemesinde en ufak bir bozulma yoktu. "Sen söyle, Linda. Hangisini seçtin?"

Annemin ağlamaya başlamasını izlerken kalbim sıkıştı. "Yakın zamana kadar, sanırım daha çok kötü taraftaydım."

"Zayıf ve kötü olmak arasında çok büyük fark var," dedi Nyx.

Annem başını salladı. "Zayıftım. Olmak istemezdim. Sadece hayatım bir dağdan aşağı yuvarlanan bir kartopu gibiydi ve o çığdan çıkış yolumu bulamadım. Ama sonunda deniyordum. Annemin evine bu yüzden gitmiştim. Hayatımın kontrolünü yeniden elime alacaktım ve kızım Zoey'le yeni-

den bir araya gelecektim. O..." Annem durdu. Gözleri neler olduğunu anlamış gibi iri iri açıldı. "Siz, Zoey'nin Tanrıçası Nyx'siniz."

"Öyleyim evet."

"Ah! Yani Zoey bir gün buraya mı gelecek?"

Kollarımla kendimi sardım. *Beni seviyordu. Annem beni gerçekten seviyordu.*

"Daha çok, çok uzun yıllar geleceğini ummasam da gelecek."

Annem tereddütle, "İçeri gelip onu bekleyebilir miyim?"

"Gelebilirsin." Nyx kollarını iki yana açtı ve "Öteki Âlem'e hoş geldin Linda Kızılkuş," diye ilan etti. "Acıyı, pişmanlığı ve kaybı arkada bırak ve kendinle birlikte sevgiyi getir. Daima sevgiyi."

Ve sonra annem ve Nyx parlak bir ışığın içinde kayboldular. Yatağımın ucunda, kollarımla kendimi sarmış ve hiç durmadan ağlar hâlde uyandım.

Stark derhâl uyandı. "Ne oldu?" Bana doğru uzandı ve beni kollarının arasına çekti.

"An... annem. O... o... ölmüş," diye hıçkırdım. "Beni gerçekten seviyormuş."

"Tabii ki seviyordu, Z, tabii ki seviyordu."

Gözlerimi yumdum ve acıyı, pişmanlığı ve kaybı ağlayarak içimden akıttım.

Ta ki geriye sadece sevgi kalana dek. Daima sevgi.

SON

ŞİMDİLİK...